

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 95

Dijous, 29 d'octubre de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 64, segona i darrera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de creació del Col·legi de Publicistes i Relacions Públiques de Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'aplicació de les noves tecnologies de la informació a les escoles públiques

Interpellació

al Consell Executiu sobre política demogràfica

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política del Departament de Sanitat i Seguretat Social pel que fa a l'atenció a la salut mental a Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre la situació d'atur i de precarietat en l'ocupació a Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre el compliment de la legalitat en la política mediambiental

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió unificada dels espais naturals

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística

Mocions

subsegüents a les interpellacions al Consell Executiu sobre les mesures per a garantir els drets dels estrangers extracomunitaris a Catalunya, sobre la política d'adopcions a Catalunya, sobre els grups de menors en situació residencial d'il·legalitat i jurídicament desemparats, sobre els menors immigrants desemparats i sobre els menors desemparats a Catalunya

→

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sexisme en els mitjans de comunicació

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament del Programa de gestió de residus municipals de Catalunya

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i tres minuts.

1. Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de creació del Col·legi de Publicistes i Relacions Públiques de Catalunya (Tram. 200-00047/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (10:03)

Presentació del Projecte: consellera de Justícia. 6494

— Esmena núm. 1 (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Fuentes i Navarro. 6494

— Esmenes núm. 2, 5, 8, 13, 19, 21 (S)

Torn a favor: Sr. Guitart i Domènech. 6495

— Esmenes núm. 3, 6, 10, 11, 12, 15, 16, 17, 18, 20 i 22 (P).

Torn a favor: Sr. Sirera i Bellés. Tot seguit anuncia la retirada de les esmenes núm. 11, 12 i 16. 6495

— Esmenes núm. 4, 7, 9, 14 i 23 (ERC)

Torn a favor: Sr. Puigcercós i Boixassa. 6496

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 6497

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. P de Convergència i Unió: Sra. Bruguera i Bellmunt. 6497

Votació del text del Dictamen amb totes les esmenes vives incorporades (10:30):
aprovat per unanimitat. 6498

La sessió se suspèn a dos quarts d'onze del matí i es reprèn a dos quarts d'onze i un minut.

Alteració de l'ordre del dia

El Sr. Camp i Batalla (CiU) demana una alteració de l'ordre del dia respecte als punts onzè, tretzè, catorzè i divuitè, la qual, a proposta del vicepresident primer, és acceptada per assentiment. 6498

2. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de les noves tecnologies de la informació a les escoles públiques (Tram. 300-00429/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.) (10:34)

Formulació: Sra. Sanabra i Villarroya (CiU). 6499

Resposta: conseller d'Ensenyament. 6499

Rèplica: Sra. Sanabra i Villarroya (CiU). 6501

Contrarèplica: conseller d'Ensenyament. 6501

La sessió se suspèn a tres quarts d'onze del matí i onze minuts i es reprèn a un quart de dotze i un minut.

3. Interpellació al Consell Executiu sobre política demogràfica (Tram. 300-00240/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.) (11:16)

Formulació: Sr. Portabella i Calvete (ERC). 6502

Resposta: conseller de la Presidència. 6503

El president es reincorpora al seu lloc.

Rèplica: Sr. Portabella i Calvete (ERC). 6505

Contrarèplica: conseller de la Presidència. 6506

4. Interpellació al Consell Executiu sobre la política del Departament de Sanitat i Seguretat Social pel que fa a l'atenció a la salut mental a Catalunya (Tram. 300-00190/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.) (11:49)

Formulació: Sra. Figueras i Siñol (S). 6506

Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social. 6508

Rèplica: Sra. Figueras i Siñol (S). 6510

Contrarèplica: conseller de Sanitat i Seguretat Social. 6510

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la situació d'atur i de precarietat en l'ocupació a Catalunya (Tram. 300-00146/05) (Punt divuitè de l'ordre del dia.) (12:24)

Formulació: Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV). 6511

Resposta: conseller de Treball. 6513

Rèplica: Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV).

6515

Contrarèplica: conseller de Treball.

6516

6. Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la legalitat en la política mediambiental (Tram. 301-00088/05) (Punt desè de l'ordre del dia.) (12:56)

Formulació: Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).

6517

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Resposta: conseller de Medi Ambient.

6519

El president es reincorpora al seu lloc.

Rèplica: Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).

6520

Contrarèplica: conseller de Medi Ambient.

6521

El Sr. Guillot i Miravet (IC-EV) intervé per al·lusions.

6522

El Sr. Boada i Masoliver (IC-EV) intervé per contradiccions i el conseller de Medi Ambient li respon.

6522

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia, la qual és acceptada per assentiment.

6523

7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió unificada dels espais naturals (Tram. 302-00209/05) (Punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia.) (13:32)

Presentació: Sra. Tura i Camafreita (S), que fa avinent que accepta l'esmena núm. 1 del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

6523

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Gimeno i Sanz, que demana votació separada del punt quart de la Moció, a partir de: «tendint a construir cinc grans sistemes» fins al final.

6525

Posició del G. Mixt: Sra. Olivares i Usac.

6526

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

6526

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete, que demana votació separada del punt quart de la Moció, a partir de: «tendint a construir cinc grans sistemes» fins al final.

6527

Posició del G. P. Popular: Sr. Aige i Sánchez.

6528

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Espadaler i Parcerisas.

6529

Votació del punt núm. 1, amb l'esmena incorporada; dels punts núm. 2 i 3 i de la primera part del punt núm. 4, fins a «tendint a construir cinc grans sistemes» (14:18): rebutjada per 38 vots a favor, 50 en contra i 11 abstencions.

6530

Votació de la resta de la Moció (14:19): rebutjada per 25 vots a favor, 50 en contra i 24 abstencions.

6530

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i dotze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tres minuts.

8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística (Tram. 302-00207/05) (Punt dinovè de l'ordre del dia.) (16:33)

Presentació: Sr. Bosch i Garcia (M).

6530

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ferrer i Gironès.

6531

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Guillot i Miravet.

6533

Posició del G. P. Popular: Sra. Nadal i Aymerich.

6533

Posició del G. Socialista: Sr. Dalmau i Ribalta.

6533

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Ferrer i Roca.

6533

Posició del grup presentant: Sr. Bosch i Garcia (M), que retira el punt 2 de la Moció i presenta una esmena tècnica al punt 3, la qual és llegida pel secretari primer.

6534

El Sr. Bargalló i Valls (ERC) i el Sr. Curto i Casadó (P) intervenen per una qüestió d'ordre.

6535

El secretari primer fixa la posició de la Mesa. L'esmena tècnica és acceptada per assentiment.

6535

Votació de la Moció, amb l'esmena tècnica incorporada (17:09): aprovada per 85 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

6535

9. Mocions acumulades relatives a la protecció dels menors i dels joves immigrants en situació d'alt risc social (Tram. 302-00208/05, 302-00211/05, 302-00213/05, 302-00214/05 i 302-00215/05) (Punts vintè a vint-i-quatrè de l'ordre del dia.) (17:09)

<i>Presentació de la Moció 302-00208/05:</i> Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV).	6535
<i>Presentació de la Moció 302-00211/05:</i> Sr. Portabella i Calvete (ERC).	6536
<i>Presentació de la Moció 302-00213/05:</i> Sra. De Madre Ortega (S).	6537
<i>Presentació de la Moció 302-00214/05:</i> Sra. Vendrell i Gener (CiU).	6538
<i>Presentació de la Moció 302-00215/05:</i> Sra. Nadal i Aymerich (P).	6538
<i>Posició del grup no presentant:</i> Sr. Bosch i Garcia (M).	6539
<i>El president fa avinent la retirada de totes les mocions i de les esmenes presentades a favor d'un text conjunt, el qual és llegit pel secretari primer.</i>	6540
<i>El Sr. Portabella i Calvete (ERC) presenta una esmena tècnica.</i>	6541
<i>La Sra. Nadal i Aymerich (P) proposa una modificació a l'esmena tècnica presentada. L'esmena, amb la modificació, és acceptada per assentiment.</i>	6541
<i>Votació de la Moció conjunta, amb l'esmena tècnica incorporada (17:50):</i> aprovada per unanimitat.	6541

10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sexisme en els mitjans de comunicació (Tram. 302-00210/05) (Punt vint-i-sisè de l'ordre del dia.) (17:53)

<i>Presentació:</i> Sra. Duch i Plana (S).	6541
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.</i>	
— <i>Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 6)</i>	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Codina i Castillo, que anuncia tot seguit la retirada de les esmenes núm. 1 i 2, en favor d'una esmena transaccional.	6542
<i>Posició del G. P. Mixt:</i> Sra. Olivares i Usac.	6543
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Bargalló i Valls.	6544
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Guillot i Miravet.	6544
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sra. Nadal i Aymerich.	6545
<i>Posició del grup presentant:</i> Sra. Duch i Plana (S), que retira el punt 6 de la Moció i presenta una esmena transaccional als punts 1, 2 i 8.	6546
<i>El secretari primer llegeix el text de la Moció, amb l'esmena transaccional incorporada.</i>	6546
<i>Votació de la Moció, amb l'esmena transaccional incorporada (18:32):</i> aprovada per unanimitat.	6547

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament del Programa de gestió de residus municipals de Catalunya (Tram. 302-00212/05) (Punt vint-i-setè de l'ordre del dia.) (18:34)

<i>Presentació:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).	6547
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sra. Olivares i Usac.	6549
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	6549
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Portabella i Calvete.	6550
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Ros i Casas.	6551
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Ferran i Serafini.	6552
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Rull i Andreu.	6552
<i>Votació dels punt 2 i 3 (19:20):</i> rebutjats per 29 vots a favor, 49 en contra i 2 abstencions.	6554
<i>Votació de la resta de la Moció (19:21):</i> rebutjada per 33 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.	6554

La sessió s'aixeca a un quart de vuit del vespre i set minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 64.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, per la lletrada Sra. Andreu i Fornós i pel lletrat Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social i de Treball, la consellera de Justícia i el conseller de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de creació del Col·legi de Publicistes i Relacions Públiques de Catalunya

Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de creació del Col·legi de Publicistes i Relacions Públiques de Catalunya. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable consellera de Justícia, senyora Núria de Gispert.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Molt honorable president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, el Projecte de llei que ara us presento, de creació del Col·legi de Publicitaris i Relacions Públiques de Catalunya, respon, com les altres iniciatives parlamentàries de creació de corporacions de dret públic, als anhels d'un col·lectiu de professionals de singular importància per a les empreses i els mitjans de comunicació, atès el caràcter especialment sensible de les activitats que desenvolupen i la seva repercussió a la societat.

Ens pot sobtar inicialment que es presentin dins un únic col·legi professional dues activitats que semblen ben diferenciades, però en realitat presenten tantes facetes coincidents que és obligat, en crear el Col·legi, agrupar-les en una sola corporació. De fet, el títol universitari que va crear el Reial decret 1386, de 1991, com a resposta a la demanda d'aquests professionals per part de la societat, va ser el de llicenciat en publicitat i relacions públiques. També cal considerar que ja des dels anys cinquanta havia aparegut la regulació de la professió mitjançant la normativa sobre la publicitat, les relacions públiques, les empreses de publicitat i el treball dels que s'anomenaven «tècnics en relacions públiques», «tècnics en publicitat» i «agents de publicitat».

L'activitat en aquests àmbits té des de fa anys una incidència creixent i rellevant tant en el món de l'economia com, en general, en el món de la comunicació. La creació del Col·legi que agrupa aquests professionals és, d'una banda, un reconeixement més i, d'altra, un nou impuls a la professió.

Creiem que en el cas que avui ens ocupa concorren els requisits que la nostra Llei de col·legis professionals i la jurisprudència constitucional exigeixen per a la creació d'un col·legi professional. Hi ha una titulació universitària de llicenciat en publicitat i en relacions públiques que atorga les universitats; dins l'ordenament jurídic es troben la definició i la regulació de l'activitat publicitària. Així, la Llei 61/1964, d'11 de juny, de l'Estatut de la publicitat, vigent fins a l'aprovació de la Llei 34/88, d'11 de novembre, va definir-la com «tota divulgació per dirigir l'atenció del públic o dels mitjans de difusió vers una determinada persona, producte o servei, amb la finalitat de promoure'n de manera mediata i immediata la contractació», i va delimitar i definir els subjectes que podien exercir aquesta activitat. Paral·lelament, el legislador, en el Decret 1992/1975, de 24 d'abril, va definir les activitats d'aquelles persones que de manera habitual i com a professió principal duen a terme funcions o tasques de relacions públiques. Finalment, la particular importància que les activitats de què parlo tenen per a les empreses i els mitjans de comunicació d'avui, com també la seva repercussió immediata en el conjunt de la societat, evidencien l'interès públic d'aquest sector. Per tant, i com ja fan les legislacions d'altres països europeus, cal que es protegeixin els béns susceptibles de ser afectats per l'exercici d'aquesta professió, i que els professionals que l'adoptin estiguin organitzats com a corporació de dret públic protegida, a fi de poder-ne fer un bon ús. Això justifica la creació del Col·legi.

Si el Col·legi de Publicitaris i Relacions Públiques de Catalunya rep l'aprovació del Parlament –aprovació que, a més, desitjaria unànime, com ho va ser la que es va atorgar als anteriors col·legis creats per llei del Parlament–, aquesta nova corporació, que serà la desena en l'ordre de creació, podrà unir el seu esforç al de totes les que ja donen resposta a les necessitats actuals de la vida social i econòmica del nostre país. El Departament de Justícia, de conformitat amb el Decret 213/1983, de 31 de maig, que delega el conseller de Justícia perquè assumeixi funcions atribuïdes al Departament de la Presidència, és el competent per vetllar pels aspectes institucionals i corporatius dels col·legis professionals, i la impulsió de la Llei de creació del Col·legi es fa dins d'aquest àmbit competencial. Així, doncs, amb la introducció de les esmenes que la milloren tècnicament, els demano la votació favorable a l'aprovació de la Llei, per tal que dins de la nostra legislació col·legial aquests professionals disposin d'una corporació que els permeti treballar de manera coordinada.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Tenen la paraula els grups que han presentat esmenes, per ordre de la presentació. En primer lloc, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Roc Fuentes, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera i senyor conseller,

si m'ho permet la presidència, a part de defensar l'esmena, faré el...

El president

Farà posició. D'acord.

El Sr. Fuentes i Navarro

...posicionament, molt ràpid, del nostre Grup amb relació a aquest Projecte de llei. Jo he de començar dient que, pràcticament, no caldria que jo defensés l'esmena, perquè la mateixa consellera, sortosament, ja s'ha referit al Col·legi de Publicitaris, i no de Publicistes, com diu encara el butlletí corresponent del Parlament. Aquest és el sentit de la nostra esmena. La nostra esmena era, purament i simplement, per modificar, com ho han fet també altres esmenes d'altres grups, el títol de la Llei i totes les referències que es fan als publicistes, perquè entenem que, sens perjudici, naturalment, de l'autoritat lingüística de l'Institut d'Estudis Catalans, que nosaltres respectem i recolzem en tot moment, pensem que la realitat lingüística és canviant, que hi ha expressions que molt clarament i molt concretament la realitat els dona un sentit que després forçosament s'ha de recollir, i em sembla que és molt clar que, aquests professionals, se'ls reconeix com a publicitaris.

Dit això i, per tant, defensada molt breument la nostra esmena, a mi només em queda, doncs, congratular-me, celebrar, en nom del nostre Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que anem a aprovar aquest Col·legi de Publicitaris i de Relacions Públiques de Catalunya, que ens sembla que és absolutament necessari, imprescindible, com a instrument de defensa dels interessos professionals d'aquests grups, però també com a instrument d'adequació d'aquests interessos professionals als interessos generals i públics, i alhora, també, com un instrument important que ha de vetllar per la norma deontològica dins d'aquesta professió. Per tant, em sembla que no fem més que utilitzar allò que preveu l'Estatut d'autonomia de Catalunya, allò que preveu també la Llei de col·legis professionals, i, dit això, només em queda agrair a la Conselleria, agrair al Govern, que ens ha enviat aquest Projecte, agrair també a l'Associació Catalana de la Publicitat i Comunicació, especialment el senyor Martorell i el senyor Oteo, que han col·laborat, com altres professionals, en aquest Projecte i que l'han impulsat; naturalment, als ponents i a la ponent d'aquesta Llei, que han fet possible que això es tramités amb molta rapidesa, i, naturalment, també als serveis de la cambra i al seu lletrat...

Com és obvi, nosaltres hi votarem favorablement, com també votarem favorablement les esmenes dels altres grups, que estan en la línia de la que nosaltres hem presentat.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats...

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Xavier Guitart.

El Sr. Guitart i Domènech

Gràcies, senyor president. Realment, l'explicació de les nostres esmenes, no cal que la faci: són coincidents amb les que ha fet el Grup d'Iniciativa per Catalunya, coincideixen amb l'explicació que ha fet l'honorable senyora consellera de Justícia, i, per tant, és sobrer que esmerci el meu temps a defensar unes esmenes tècniques molt ben defensades, i, per tant, no cal que hi afegeixi res més. Ja que vostè ens dona l'oportunitat d'explicar el vot, sí que m'agradaria dir dues coses per fixar la posició del Grup Socialista entorn del Projecte de llei que anem a votar.

Abans de l'estiu, el nostre Grup va tenir l'honor de rebre il·lustres representants de l'Associació Catalana de Publicitat, que ens van explicar el seu projecte, el seu disseny, les seves inquietuds, que nosaltres vam compartir. I, sobretot, les vam compartir quan ens deien què volien, i ens deien: «Home, la nostra il·lusió seria promoure més llocs de treball, tenir millor capacitat de representació davant l'Administració pública, tenir més capacitat de potenciar l'ètica publicitària, poder assessorar millor els col·legiats en matèria jurídica i empresarial, poder obtenir una col·laboració més intensa amb les universitats i centres adscrits catalans», etcètera –fins, tots ells, elogiosos, per acabar també dient que un dels objectius era la catalanització del sector, millorar en la normalització lingüística. Tots aquests objectius –i altres que no repeteixo perquè molts els ha dit l'honorable consellera, i no es tracta de repetir paraules dites– són objectius compartits pel nostre Grup, que fan que donem un sí sense condicions i sense cap mena de restricció a aquest Projecte de llei que ha presentat la Conselleria, i aprofitem per anunciar-ho.

Per anunciar al senyor president que totes les nostres esmenes, en principi, es poden votar conjuntament, sense cap mena de distinció; per tant, amb una única votació, per part nostra, en faríem prou.

I volem acabar per felicitar els digníssims representants de l'Associació Catalana, fins ara, de Publicitat i, aïat, Col·legi professional.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera; cinc minuts.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui aprovarem per unanimitat aquest Projecte de llei de creació del Col·legi de Publicitaris i Relacions Públiques de Catalunya, que ha servit no només per crear aquest nou col·legi, amb tot el que això representa, sinó que també ha servit per aconseguir i aprofundir en el diàleg, no sempre fàcil, entre els publicitaris i els relacions públiques, dos col·lectius professionals que, com ha esmentat de «refiló» l'honorable consellera, han trobat en aquest Projecte l'excusa o l'eina necessària per treballar plegats en la consecució dels seus objectius.

Són moltes les motivacions que han portat el Govern a impulsar la creació d'aquest col·legi professional; algunes, les ha exposat l'honorable consellera, i les altres, les que nosaltres també volíem posar sobre la taula, el senyor Guitart també les ha exposades de forma fantàstica. Però nosaltres volíem destacar-ne algunes: els llocs de treball, la creació de nous llocs de treball; la facilitació del diàleg dintre del sector, amb la universitat i les empreses, per tal d'aconseguir apropar el món laboral i el món del treball als joves col·legiats, un diàleg que servirà també per millorar i aprofundir en la formació dels estudiants de publicitat i relacions públiques; l'ètica professional, per defensar i assessorar els professionals de la comunicació comercial; per finançar també tot tipus d'estudis i potenciar la investigació; per establir acords amb entitats bancàries que serveixin per assegurar els objectius i projectes empresarials dels col·legiats. Tots aquests objectius que aquest col·legi podrà tirar endavant, realment, crec que són..., s'ha de reconèixer per part d'aquest Parlament que aquest col·legi servirà, sense cap mena de dubte, per aconseguir tots aquests objectius.

Nosaltres volíem fer un petit esment de l'esperit emprendedor i creatiu dels publicitaris i dels relacions públiques, i crec que és en aquest sentit que és important destacar, tal com diu el president de l'Associació Catalana de Publicitat i Comunicació, el senyor Ferran Martorell, el paper cabdal que aquest col·legi tindrà d'ara endavant. Ell parla sempre que és necessari coordinar una borsa de treball molt important de professionals, que el mateix senyor Martorell anomena «joves amb experiència», i que són professionals de més de cinquanta anys, persones que tenen una gran experiència i que, malauradament, es troben amb dificultats per trobar una feina.

Jo, per tant, no esmentaré totes les excel·lències que pot representar la creació d'aquest col·legi. Manifestar únicament que el Grup Popular ha treballat amb molta il·lusió en aquest projecte, tal com ho demostren les onze esmenes que hem presentat i que han estat acceptades, tret de tres, tres esmenes, que no és que no hagin estat acceptades, sinó que el meu Grup, senyor president, retira en aquest moment, que són les esmenes números 11, 12 i 16.

A banda de les esmenes que fan referència al nom d'aquest Projecte i que han estat coincidents per part de tots els grups, crec que és important destacar la inclusió d'altres tres esmenes del Grup Popular, acceptades per la ponent de la majoria i que tracten de garantir que els professionals que disposin d'una llarga experiència i capacitat professional en el camp de la publicitat i de les relacions públiques puguin formar part d'aquest col·legi, amb l'acreditació de la Comissió d'Habilitació. El nostre Grup, en aquestes esmenes, ha tractat d'evitar que professionals sense els coneixements suficients o sense la titulació específica o títol equivalent homologat poguessin incorporar-se a aquest col·legi professional, per evitar d'aquesta manera el possible intrusisme professional.

Per tant, senyores i senyors diputats, senyores i senyors publicitaris i relacions públiques que avui ens acompanyeu, ja tenim col·legi, i ara només ens resta celebrar-

ho i posar-nos a treballar per assolir tots els objectius que ens hem marcat i que han motivat la creació d'aquest col·legi.

Així que moltes gràcies i moltes felicitats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Joan Puigcercós. Cinc minuts.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, representants de l'Associació Catalana de Publicitat, la Llei que avui aprovarem respon als canvis que la nostra societat està experimentant. De fet, avui regularitzarem allò que les necessitats del mercat de la demanda ja havien creat i institucionalitzat.

Si bé la professió de publicitaris i de relacions públiques s'ha consolidat definitivament amb l'establiment mitjançant el Reial decret 1386/91, del 30 d'agost, del títol de llicenciat en publicitat i relacions públiques, molt abans un bon gruix de centres i acadèmies privades, sorgides de la necessitat i de la manca d'oferta reglada, ja van cobrir aquest espai. I és que Catalunya, com a societat postindustrial, ha generat des dels anys seixanta una creixent indústria publicitària i la formació de relacions públiques.

La constant «externalització» de serveis del sector secundari, fruit de l'aprofundiment de la divisió del treball, l'increment del consum, la creació de marques i, sobretot, l'expansió i consolidació de l'autoservei, ha estimulat una potent i molt competitiva indústria publicitària a Catalunya, pionera a l'Estat i, a hores d'ara, puntera a Europa, al costat d'altres països i potències com Anglaterra.

La importància de la publicitat –de fet, hauríem de parlar d'indústria publicitària– és motor i propulsor d'altres àmbits, com l'artístic, el cultural, i, més concretament, el cinematogràfic, videogràfic, fotogràfic, etcètera. El que hem anomenat postmodernitat cultural, moltes vegades, es fa palès en la independització, consolidació i creixement de la indústria dels anomenats creatius, altrament dit de la creació publicitària, o el procés de transformació industrial. Esperem, doncs, que, en aquest cas, la creació del col·legi professional ajudi aquest sector, perquè es consolidi no només definitivament a Catalunya, sinó que mantingui la seva imatge de modernitat punta en el si de la Comunitat Europea.

En el camp de les relacions públiques, també és important ressaltar el paper, en el món de l'empresa, dels mitjans de comunicació, del turisme; en definitiva, dels serveis en general, que aquest representant i aquesta escola, i la formació de relacions públiques, han tingut. De ben segur que la seva regularització ajudarà també a consolidar, no només a Barcelona, sinó a la resta de ciutats catalanes, centres d'interès quant a negoci i oferta turística.

Finalment, abans d'explicar molt breument les nostres esmenes, perquè, en definitiva, responen al que s'ha

generat ja en els diferents grups i que també ja ha estat expressat per la mateixa consellera en presentar el Projecte de llei, el que sí que volem dir és que votem favorablement aquesta Llei, i votarem també les esmenes, perquè la creació d'aquest col·legi, a més a més, té flexibilitat; és a dir, són diversos els orígens dels professionals del sector i el que no podem és tampoc posar un procés d'accés a la col·legialització que fos rígida. Entenem que era necessària la flexibilitat a l'hora de pertànyer o integrar-se en el col·legi professional, i, per tant, dir que el nostre Grup donarà suport a aquesta Llei.

Finalment, també afegir el nostre màxim respecte a l'Institut d'Estudis Catalans, però també hem d'entendre que el sector tenia la necessitat d'aquest canvi lingüístic, que varem acceptar des de bon principi, i entenem, doncs, que l'entesa a què s'ha arribat és positiva, no només per al sector, el sector dels professionals de les relacions públiques, sinó, en definitiva, per a la millora de la modernitat del llenguatge.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Salvador Morera. Ho fa des de l'escó.

El Sr. Morera i Tanyà

Sí, gràcies, senyor president. Bé, ja s'han dit multitud de coses i referències varies pel que fa a la creació d'aquest col·legi de publicitaris i de relacions públiques. Nosaltres creiem que és o que era del tot imprescindible, i fins i tot necessari, fer aquest pas, per diverses consideracions –bàsicament, per reconèixer al mateix sector el paper que durant tot aquest temps ha anat jugant.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Hem de valorar que els publicitaris catalans han tingut diversos èxits en encontres internacionals i que són, a més a més, de reputada categoria; que, a més a més, ha anat adquirint aquest sector una rellevància cada vegada més important a casa nostra, i diríem que la conclusió definitiva de tota aquesta valoració era, sense cap mena de dubte, la creació d'un nou col·legi professional. Com ens ha dit la consellera, aquest és el desè col·legi professional que regula el Govern de la Generalitat i entenem, per tant, que aquest és un moment bo, interessant i adequat per a la creació d'aquest desè col·legi a Catalunya.

Nosaltres entenem que el fet que això es produeixi és important, evidentment, per al sector, com ja he dit, bàsicament, perquè permetrà crear un codi deontològic –i, per tant, de professionalització– del mateix sector, i, sobretot, perquè permetrà defensar més i millor els interessos del sector a Catalunya, que, com passa pràcticament amb totes les professions, algun tipus d'especificitat té respecte a la resta de l'Estat espanyol.

Per tant, ens felicitem de l'aprovació –segons sembla, per unanimitat– d'aquesta Llei, i augurem tots els èxits possibles al col·legi, i al sector, i que defensi adequadament, evidentment, els seus interessos.

Res més, senyor president, i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Morera. En el debat que estem duent a terme, és el torn ara de la intervenció del Grup Parlamentari de Convergència i Unió: té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui tenim la satisfacció d'aprovar, per unanimitat, el Projecte de llei de creació del Col·legi de Publicitaris i Relacions Públiques, el primer de tot l'Estat.

Com vostès saben, en aquesta Llei ens hem trobat amb un conflicte semàntic, i francament ens ha fet anar una mica de bòlit. Fins ara, s'havia considerat que el professional de la publicitat era el «publicista» i que l'adjectiu «publicitari/publicitària» feia referència a tot allò relatiu o referent a publicitat. Aquestes definicions eren les úniques acceptades com a bones en tots els diccionaris.

Vostès saben també que la lexicografia –és a dir, l'art de compondre lèxics o diccionaris– recull i contempla normalment el llenguatge general, però difícilment acostuma a entrar en l'àmbit tècnic o científic. És, doncs, per aquest motiu que el juliol de 1997 es va crear el Centre de Terminologia, Termcat, que té, entre les seves finalitats, la d'elaborar els recursos terminològics necessaris per facilitar l'ús del català en els àmbits socioeconòmic, tècnic i científic. El Termcat, com vostès saben, és un consorci format per la Generalitat de Catalunya, per l'Institut d'Estudis Catalans i pel Consorci de Normalització Lingüística. Per reforçar el seu paper, en el Decret de mesures per a l'aplicació de la Llei de política lingüística es contempla que la Direcció General de Política Lingüística, mitjançant la seva xarxa tècnica, ha de vetllar per l'ús correcte i uniforme de la terminologia, i prestar l'assessorament tècnic necessari, i això ho ha de fer conjuntament amb el Termcat. Així mateix, ha de garantir l'aplicació de la normativa de l'Institut d'Estudis Catalans i l'ús de la terminologia que elabora el Termcat.

És, doncs, senyores i senyors diputats, en aquest conjunt de normes i funcions on s'ha trobat la solució al dilema que es plantejava. Però els he de dir que un procés de reconeixement no es fa en quatre dies i, sincerament, avui no podríem parlar de l'aprovació del terme de «publicitaris» si la conselleria no hagués iniciat consultes quan es va començar a parlar de la creació del col·legi. El primer pas, el va donar el Comitè de Normalització del Termcat, que va decidir, per unanimitat dels seus membres, d'incloure l'accepció de «publicitari» com a «professional de la publicitat» en el *Diccionari de Comunicació Empresarial* que tenen en preparació. Posteriorment, va ser el Consell Supervisor –que està compost per tècnics de l'IEC i per tècnics del Termcat, a parts iguals, i que està presidit pel president de la

Secció Filològica de l'Institut-, va ser, doncs, el Consell Supervisor el que va ratificar, també per unanimitat, aquesta terminologia. I finalment, per arrodonir el procés, ha informat i demanat a l'Institut que estudiés aquesta incorporació –cal remarcar, també, que, sempre que el Termcat ha suggerit una modificació, l'Institut ha recollit i acceptat la seva petició.

En aquest cas, la informació en què es basa la petició és, lògicament, perquè «publicitari» és la forma utilitzada i preferida pels especialistes i professionals en la matèria; així també està documentat en les obres especialitzades. Es considera, en canvi, que el «publicista» designa un concepte més genèric, atès que pot fer referència a qualsevol persona que publiqui alguna cosa.

En castellà, en l'àmbit especialitzat, també es prefereix l'ús de la denominació «*publicitario*». En les obres lexicogràfiques franceses es considera que l'ús de «*publiciste*» amb el significat tractat és abusiu i es considera més adequat l'ús de la forma «*publicitaire*», que és paral·lel a la de «publicitari». I també en aquest mateix sentit ho ha recollit Itàlia. Podem veure que aquest no és un conflicte únicament d'aquest país, sinó que s'ha plantejat arreu d'Europa.

Encara amb la voluntat de relligar i assegurar el procés, la Direcció General de Política Lingüística es va posar en contacte amb l'Institut i ens confirma que està en camí de resolució.

La llengua, per tant, com a organisme viu i, per tant, canviant, incorpora dia a dia noves paraules que normalment han estat usades prèviament a nivell popular, sectorial o tècnic. Aquest és el cas que avui ens ocupa. Per tant, em queda agrair la complicitat i facilitat que ens han donat els serveis de la cambra, la bona predisposició de tots els ponents i l'ajuda i comprensió del Departament de Justícia.

I permetin-me una breu, molt breu reflexió. La professió de publicitaris i relacions públiques és relativament nova. En la seva curta història hi ha hagut crítiques i incomprensions, pel fet que es dedica a captar voluntats i adhesions vers una idea, unes persones, un producte o unes organitzacions. Però cal reconèixer que publicitaris i relacions públiques ens han fornint d'informació i ens han ajudat a viure millor; formen part del nostre món i en aquest moment podem dir que són imprescindibles.

En altres països en què fa temps que estan organitzats han aprovat uns codis ètics que diuen molt a favor de la professió. Des del respecte a la confidencialitat fins a la no-acceptació d'utilitzar informació falsa o deformada, que perjudica tercers, els seus codis deontològics són una lliçó d'ètica, basada en el compromís personal.

És des de la convicció que el treball conjunt és positiu per als propis membres, però també per al conjunt de la societat, i amb el desig que el nou col·legi pugui fer una molt, molt bona feina en favor dels seus col·legiats, que el nostre grup votarà favorablement les esmenes vives i el conjunt de la Llei.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. Aquesta Mesa té nota que hi ha un acord dels portaveus de posar en una sola votació les esmenes, el text..., és a dir, el Dictamen de la Comissió amb les esmenes incorporades. Si no se suscita cap inconvenient per part de cap diputat o diputada d'aquest ple, ho faríem així. *(Pausa.)*

Per tant, senyores i senyors diputats, sobre el Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de creació del Col·legi de Publicitaris i Relacions Públiques de Catalunya i les esmenes reservades al Ple, es passa a la votació.

Comença la votació.

La votació és per unanimitat. Ha quedat aprovada per unanimitat.

Se suspèn momentàniament la sessió.

La sessió se suspèn a dos quarts d'onze del matí i es reprèn a dos quarts d'onze i un minut.

El vicepresident primer

Es reprèn la sessió. *(Pausa llarga.)*

Passem a l'inicialment desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la legalitat en política mediambiental. Perdó, és tal com figura aquí, a l'ordre del dia. Té la paraula el portaveu de Convergència i Unió, senyor Ramon Camp.

Alteració de l'ordre del dia

El Sr. Camp i Batalla

Comentat amb diversos portaveus dels grups parlamentaris, volíem fer avinent a la presidència que sotmetés a la consideració de la Cambra la possibilitat de l'alteració de l'ordre del dia, i tramitar, com a primera interpellació, la que marca com a número 13 de l'ordre del dia, que fa referència a ensenyament; com a segona interpellació d'aquest matí, la número 11 de l'ordre del dia; com a tercera interpellació d'aquest matí, la número 14; com a quarta, la número 18, i, finalment, com a cinquena interpellació, la número 10. En aquest ordre, tots els diputats que hi intervenen hi estan conformes i, si la presidència ho volgués sotmetre a consideració de la cambra, podríem establir-lo formalment com a l'ordre d'interpellacions, de les interpellacions que resten substanciar en aquest Ple.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Molt bé, moltes gràcies.

Segons el que ha proposat el portaveu de Convergència i Unió, potser aquesta presidència no ha estat prou atent, però la número 12 no figurava on s'havia de substanciar. *(Veus de fons.)* És veritat, està posposada. Excusin aquesta..., però comprendran que amb aquests canvis, doncs, també puguem tenir alguna petita confusió.

Hi ha alguna persona del Ple que s'oposi a aquesta estructura definitiva de l'ordre del dia? Ho repeteixo: primer, el punt tretzè; segon, el punt onzè; tercer, el punt catorzè; cinquè, el punt divuitè, i, darrera interpellació a substanciar, el punt desè de l'ordre del dia. Ho he repetit perquè alguna persona m'ho ha demanat.

Si ningú es manifesta en contra, aquesta presidència entén que s'accepta.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de les noves tecnologies de la informació a les escoles públiques

Per tant, passarem al punt tretzè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de les noves tecnologies de la informació a les escoles públiques, que formula la diputada senyora Flora Sanabra, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que té la paraula.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, encetarem, doncs, aquest torn d'interpellacions d'avui al matí amb la nostra interpellació, que el motiu que ha portat el nostre Grup a formular-la ha estat la doble constatació d'un parell de temàtiques molt importants que s'incardinen. I és per això que estem, doncs, interessats a conèixer el capteniment, els propòsits que té el Consell Executiu, del qual vostè forma part amb la responsabilitat d'Ensenyament, amb referència a l'aplicació de les noves tecnologies de la informació, especialment dedicades a les escoles públiques.

Bé, tal com li deia, són dos els elements ben importants que s'incardinen. Per un costat, tenim l'ensenyament i tot allò que, de fonamental i bàsic, té el sistema educatiu per a cada respecte país, no tant per al present sinó per al seu futur immediat, aquell a tocar, allò que representa la nova generació que ens ha de perviure i que són els nens i nenes que en aquests moments estan omplint les nostres escoles.

El futur econòmic i social de Catalunya està estretament lligat al nivell de formació i de desenvolupament de les capacitats personals de tots els seus ciutadans. I el sistema educatiu és l'eina que tenim els pares, els professionals de la docència, les administracions i els polítics per fer que aquesta societat-relleu que ens vindrà al darrere estigui al màxim de formada, de preparada i que tingui una eficient competència per anar donant resposta a tots els reptes que el món els vagi presentant.

I no ens escapa que, entre aquests nous reptes, d'una manera preeminent i emergent, hi ha el món de les noves tecnologies. Ara ens trobem en un moment històricament, cronològicament crucial; es pot dir un tombant de mil·lenni, es pot dir un acabament de segle i un començament de segle, en el qual és moment per fer enquestes i per fer barems per conèixer què són aquells fets més significatius, representatius i puntals de les últimes dècades que ens ha tocat viure.

I jo li voldria dir que, deixant a part el fet sociològic, cabdal, que ha estat en aquest segle la incorporació a tots nivells de la dona al món d'avui dia, al món de la formació, al món universitari, al món laboral i al món de la presa de decisions, jo li diria que, com a fet més significatiu, tothom està d'acord que és el paper de les noves tecnologies de la informació. I, evidentment, lligant-ho, si de la modernització de l'ensenyament i de la qualitat de l'educació depèn la solidesa econòmica del nostre país dels anys 2000, evidentment, aquesta formació de les escoles ha d'estar, evidentment, lligada al món de les noves tecnologies.

Jo, per avalar la nostra interpellació, li voldria dir que sabem que s'hi està ja treballant i, precisament, he recollit tres documents d'aquesta mateixa setmana que van en el sentit de recalcar la importància de les noves tecnologies en el món d'avui. Un és un recull de premsa, de dimarts passat, en el qual es deia que hi havia un acord signat entre Telefònica i l'emblemàtica Biblioteca de l'Abadia de Montserrat, en el qual, gràcies a aquest acord, es podrà consultar tot l'important fons bibliogràfic de l'Abadia de Montserrat..., arribarà navegant per Internet fins a l'ampli univers del ciberespai.

El segon document que m'ha arribat és un full informatiu del grup de fundacions FUS, en el qual es dona a conèixer que fa unes setmanes hi va haver a Barcelona un fòrum, «Educar en televisió, educar per al futur», en el qual també hi havia el suport del Departament d'Ensenyament, que vós presidiu, i de la Universitat de Barcelona i de la Fundació Bofill. Són, simplement, petites mostres de com s'està treballant per aquest camí. I el tercer fulletó que us he portat és el projecte Argo, que prou coneixeu, que és en base al qual us demanariem si ens poguéssiu explicar quin és el pla estratègic que el Departament d'Ensenyament ha elaborat, fins on arriba, quines previsions, quines inversions, quina planificació hi ha per tirar-lo endavant, a fi que les escoles puguin aprofitar al màxim tot el seu patrimoni pedagògic i sumar-li totes les oportunitats que els ofereixen les noves tecnologies.

És per això, senyor conseller, que li presentem la següent interpellació, amb el propòsit que ens expliqui el capteniment del Govern de la Generalitat amb relació a la incorporació a les escoles públiques de les noves tecnologies de la informació.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. Per respondre la interpellació té la paraula l'honorable conseller d'Ensenyament, senyor Xavier Hernández.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Josep Xavier Hernández i Moreno)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, efectivament, senyora diputada, l'ensenyament a Catalunya ha d'estar, al tombant del mil·lenni, en condicions de respondre als nous reptes que planteja la celeritat de la informació i ha d'aprofitar les oportunitats educatives que ofereixen les noves tecnologies.

6500

Jo, ahir, tenia al despatx una persona molt representativa del món educatiu de Catalunya, i, parlant d'aquesta qüestió, que està sobre la taula de totes les administracions públiques del món occidental, ell em comentava que estem en una situació de canvi com la que va suposar, d'alguna manera, la incorporació de la impremta a la nostra civilització. Tota una transformació, des d'un punt de vista de les possibilitats, que comporta i porta en ella mateixa unes esplèndides, jo diria, realitats de «captació» del temps i de l'espai. El món..., mai no es fa tant el nostre món com amb la possibilitat que ens posa a les mans les noves tecnologies.

Hem de tenir en compte també, senyora diputada, com vós heu dit, que els nens que ara comencen l'ESO –encara més, si parlem dels nens que comencen la primària– seran els adults dels anys 2010, dels anys 2015. I l'educació no és només una educació per a avui, sinó, sobretot, és una educació per al demà, perquè el que fem és preparar amb els nens d'avui la societat de demà.

Des d'aquesta perspectiva, el Govern de la Generalitat i el Departament d'Ensenyament mai no han estat aliens al repte i a les possibilitats que ofereixen les noves tecnologies de la informació. Ja fa anys que el Departament va posar en marxa el que es va anomenar el Programa d'informàtica educativa, que va ser un programa pioner a Espanya i que ha permès, tant als col·legis de la xarxa pública d'ensenyament a Catalunya, com al mateix Departament i al seu professorat, tenir a les mans una àmplia experiència i una bona dotació de mitjans tant en *hard* com en *software*. Però calia donar un pas endavant molt important, perquè també en els últims anys l'evolució rapidíssima d'aquestes tecnologies obliga a donar un pas molt important i molt fred cap endavant, si no volem que la nostra societat i, en concret, els alumnes que avui són a les nostres aules puguin quedar endarrerits amb relació a un procés que és imprescindible des d'un punt de vista de la informació, des d'un punt de vista de les noves societats i des d'un punt de vista del progrés personal i col·lectiu.

És per aquests motius que el Govern de la Generalitat de Catalunya ha posat en marxa el projecte Argo, que contempla per al període 1998 - 2001, 2002 –un període de tres, quatre anys– un pla de dotacions d'equipaments informàtics dels centres públics d'educació secundària i d'educació primària. El projecte Argo és l'expressió del compromís del Govern de la Generalitat en desenvolupar en els propers tres o quatre cursos acadèmics un pla massiu d'integració de les noves tecnologies a l'educació de Catalunya.

El projecte comporta, primer, que la totalitat dels instituts d'ensenyament secundari disposin d'aules multimèdia de tipologia avançada.

Segon: que tots els centres d'educació infantil i primària disposin d'aules multimèdia o nuclis d'aula multimèdia.

Tercer: que la totalitat dels centres educatius de la xarxa catalana gaudeixin de modalitats avançades de comunicació a Internet.

Quart: que es produeixi un increment significatiu en la producció de materials multimèdia en llengua catalana.

Cinquè: que els cicles formatius de formació professional disposin de materials informàtics específics.

Sisè: que els centres de recursos pedagògics disposin de material informàtic i de treball amb vídeo digital.

Amb aquestes actuacions es propiciarà l'assoliment de les següents finalitats educatives: que els nois i les noies..., que els alumnes de Catalunya tinguin les destreses necessàries per viure i treballar en la societat de la informació; que puguin emprar la tecnologia de manera creativa i no ser dominats per ella; que s'aprofitin les grans possibilitats de millorar l'aprenentatge i els mètodes d'ensenyament; que s'afavoreixi la motivació; que s'afavoreixi, també, la formació del professorat i la interrelació entre centres educatius, i que s'evolucioni d'una presència parcial de la tecnologia de la informació al sistema educatiu –allò que denominem ara «aules informàtiques»– cap a una presència integral en tots els espais i aspectes de l'activitat educativa –allò que podríem denominar «informàtica a l'aula», «Internet a l'aula».

La inversió total prevista està al voltant dels 7.700 milions de pessetes. I la prevista per a aquesta primera fase, que ara ja s'ha posat en marxa, totalitza 1.773 milions de pessetes. En el curs 98-99. Del total d'aquesta inversió, 749 milions..., ja s'ha efectuat, aquesta inversió, al començament de curs, i els 1.024 milions restants, de la totalitat que hem previst per a aquest curs, s'estan posant en marxa els mecanismes perquè la inversió sigui efectiva abans de finalitzar el curs actual.

Les actuacions que es duren a terme durant aquesta primera fase del projecte comporten que la totalitat dels instituts d'ensenyament secundari de Catalunya disposin, com he dit, d'aules multimèdia d'altres prestacions, connectades en xarxa, amb accés a Internet des de tots els equips mitjançant la xarxa digital de serveis integrats. Aquesta primera fase del projecte Argo comportarà igualment l'equipament de 35 centres de recursos pedagògics, amb un nucli de materials informàtics que potenciaran la seva connectivitat i els dotaran de possibilitats d'edició i difusió de materials de vídeo digitals.

D'aquesta manera, els instituts d'ensenyament secundari, amb aquestes aules multimèdia, integrades per un ordinador servidor en xarxa local, tindran la possibilitat d'incorporar tres tipus de programes: programes de coneixement d'aquestes tecnologies, programes de formació del professorat i de comunicació entre centres, programes de suport a l'aprenentatge de les diferents matèries del currículum.

En definitiva, el propòsit del Govern és que cap nen i cap nena de Catalunya finalitzi la seva educació obligatòria sense conèixer els aspectes bàsics i les habilitats bàsiques de domini de les eines de la nova societat de la informació.

Moltes gràcies.

Punt 2

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Ara, la senyora diputada interpellant té dret a un torn de rèplica; té la paraula la senyora Flora Sanabra.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, tot i que de les seves paraules entenem que el Govern i el Departament que presidia ja està treballant per tal d'oferir una educació moderna en el món en transformació, sí que voldria aprofitar aquest torn de rèplica per demanar-vos si poguéssiu aclarir-nos una mica més de quina manera està prevista la preparació a aquestes noves tecnologies dels docents. Potser és un aclariment que us demano més personalment, perquè els mestres..., els que ja fa uns quants anys que va transcórrer la nostra etapa professional de formació prèvia, no hi havia en aquell moment, es desconeixien aquestes noves tecnologies, i llavors, si un dels agents més importants en el món educatiu, com són els professors..., que per manca del seu coneixement, de les seves possibilitats d'aplicar aquestes noves tecnologies, no hi quedés un buit.

I, per acabar aquest torn, si m'no permeteu, voldria comentar-vos una anècdota d'aquest matí, quan amb uns altres companys diputats parlàvem que substanciariem aquesta interpellació sobre les noves tecnologies en el món de l'educació, doncs, que em deien que, en l'escaïença de celebrar-se aquest any el cinquantenari dels drets humans, de la Declaració dels drets humans, estaven ben segurs que, si fos en aquest moment, precisament, un dels drets que es consideraria dins d'aquesta Declaració seria el dret de tothom a conèixer, a usar i a poder fer servir les noves tecnologies. Era una constatació generalitzada, i simplement ha sigut el pas del temps el que no ho va fer posar cinquanta anys enrere.

Gràcies, senyor conseller.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. El conseller pot replicar la rèplica de la senyora diputada.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Més que una rèplica de la rèplica, és una resposta a la pregunta i a la petició que ha fet la senyora diputada. Efectivament, l'èxit d'aquest tipus de projectes, com el projecte Argo, no rau en la col·locació dels equips. És evident que sense equips no podrà funcionar, sense una xarxa moderna de comunicacions seria impossible dur endavant aquest tipus de projectes, però allò que en podríem dir l'ànima dels projectes rau en dues qüestions: una són en els continguts –de què ens serveixen les màquines si, després, els continguts no són bons, de qualitat, adients a les necessitats de l'educació i dels alumnes i, a més a més, rics des d'un punt de vista de la seva varietat i fàcils des d'un punt de vista de la seva accessibilitat?–, i l'altra, molt important, més important encara que aquesta que acabo de citar, és la participació i la formació de professorat.

Des d'aquest punt de vista, dues precisions. Una és que no partim de zero. El servei corresponent del programa d'informàtica educativa m'ha preparat algunes xifres, que dono a la senyora diputada i a la cambra. I és: l'any 96 es va produir la connexió de 6.700 professors a la xarxa d'Internet, mitjançant el servidor del Departament –6.700 professors, amb un total de 93.000 connexions, l'any 96–, i, l'any 98, només fins al mes de juliol, que és d'on tinc les estadístiques, els professors que s'havien connectat eren 24.300 i el nombre de connexions superava els 2.600.000. Per tant, comparem: hem passat, en dos anys, de 6.700 professors a 24.300 que s'han connectat, i d'un total de 92.000 connexions en tot l'any 96 a 2.600.000 només fins al mes de juliol d'aquest any. Per tant, primera: no partim de zero. Tenim un professorat que en bona mida, pràcticament el cinquanta per cent, està ja fent ús d'aquestes tecnologies i, per tant, es troba motivat i preparat.

I, sobre aquesta base, el Departament d'Ensenyament ha programat la realització de prop de 1.500 cursos de formació permanent del professorat, amb una varietat d'àmbits de treball que s'integraran en el pla de formació permanent del professorat del Departament d'Ensenyament, i que es duran a terme en coordinació amb els materials i programes distribuïts durant l'execució del projecte. Està previst que la realització d'aquests cursos es faci tant en modalitat presencial com en modalitat a distància –aprofitant, precisament, les possibilitats que ens donen les noves tecnologies–, i comportaran una col·laboració intensa amb entitats externes, que desenvoluparan cursos específics en els àmbits de les seves àrees d'expertesa.

I, si em permet la senyora diputada, i el senyor president, anant una mica més enllà de la seva pregunta concreta, i la rèplica, però per aportar algunes qüestions que per manca de temps no he pogut fer en la meua primera intervenció, remarcaria l'encert, parlant d'entitats, de dues coses. Una, que aquest projecte Argo, tal com va ser presentat pel president de la Generalitat, pel comissionat per a la Seguretat de la Informació i per mi mateix, és un projecte obert que suposa una crida específica a les empreses, entitats i institucions lligades al món de les comunicacions i al món de la informació, en un sentit concret o en un sentit genèric, per sumar-se, per afegir-se a aquest projecte i, per tant, donar no només valor afegit des d'un punt de vista de pessetes, que seran sempre benvingudes, sinó sobretot des d'un punt de vista d'iniciatives de crear complicitat, de fer que la societat, com sempre, s'impliqui en el món educacional, i, en aquest cas concret, en l'aportació de les noves tecnologies al món de l'educació.

Des d'aquesta perspectiva, vaig anunciar l'altre dia en la Comissió d'Educació i Cultura d'aquest Parlament que estan molt avançades les converses i, per tant, és gairebé un anunci de la possibilitat, la probabilitat, de signatura d'un conveni amb la Caixa de Pensions, amb IBM i amb Telefònica –i, segurament, alguna altra entitat més, en el futur–, per tal d'incorporar de forma massiva, també, recolzaments en *hard*, i en telecomunicacions, i en *soft*..., vull dir, en programes, a aquest projecte Argo que hem posat en marxa.

6502

La segona, també, un anunci que em permeto fer, i és que –si això és possible de conformitat amb el Reglament de la cambra, i ho estimen positiu els grups parlamentaris– tenia la intenció de, com a mínim, a un representant de cada grup, d'aquells que normalment estan més lligats al món de l'educació, fer-los lliurança d'un ordinador personal connectat a la xarxa, perquè també aquells diputats que, com a representants de la sobirania popular intervenen cada dia i tenen responsabilitats màximes des d'un punt de vista legislatiu i de control del Govern en matèria d'educació..., què menys que també ells puguin estar connectats a la xarxa educativa i conèixer, per tant, tot allò que circula per aquella xarxa, i acudir també, si és que ells ho desitgen, als fons de dades del Departament d'Ensenyament?

Moltes gràcies, senyora diputada; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller. *(Pausa.)*

Senyores i senyors diputats, per raons tècniques suspensem breument la sessió, fins a arranjar un petit problema tècnic que ha sorgit.

La sessió se suspèn a tres quarts d'onze del matí i onze minuts i es reprèn a un quart de dotze i un minut.

El vicepresident primer

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre política demogràfica

Tretzè punt de l'ordre del dia: interpellació... Perdó, m'he confós... Onzè punt: interpellació al Consell Executiu sobre política demogràfica, que presenta el diputat d'Esquerra Republicana senyor Jordi Portabella, que té la paraula.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, les projeccions de població d'un país tenen un gran interès polític, perquè d'elles depèn en bona part el dimensionament de les infraestructures que es fan o, per exemple, pensar quins són els instruments imprescindibles per a la planificació territorial, econòmica i social.

A Catalunya en tenim diversos casos, d'aquests. Algun d'ells, per exemple, és el dimensionament poblacional que es va fer en el Pla territorial general de Catalunya, a l'hora de dimensionar, per exemple, les grans infraestructures, les activitats socials, etcètera.

La manera de plantejar les polítiques demogràfiques és molt diferent segons els països. Mentre en alguns, com, per exemple, França, existeix una política demogràfica clara i específica, en altres, com pot ser Dinamarca, la política demogràfica es planteja dins d'un marc no específic, molt més ampli i genèric, com poden ser els

diferents retocs a tot allò que intervé sobre l'estat del benestar, per tal de facilitar el progrés i el benestar a les famílies i la repercussió que això té sobre la fecunditat. A Catalunya el problema sorgeix, al nostre entendre, perquè mai ha existit una política demogràfica específica, però tampoc s'han pres mesures col·laterals, de repercussió indirecta però d'alta efectivitat, que incideixin sobre el benestar de les famílies, les llars, els nuclis familiars i la fecunditat.

Nosaltres no defensem específicament una de les dues línies. Ens semblaria bé que existís un pla de suport a la família, o ens semblaria bé que hi hagués..., no que existís aquest pla específic però sí que existissin diferents mesures col·laterals que afectessin sobre el desenvolupament habitual de les famílies. El que nosaltres creiem és que a Catalunya no ha passat cap de les dues coses, és a dir que és aquí on es genera un problema.

Un problema important, que es demostra, per exemple, amb el nombre de naixements a Catalunya des del 1975 fins al 1995. És a dir, en un període de vint anys, la disminució de naixements ha estat de més del 100%: és a dir, mentre que hi havia 110.336 naixements / any el 1975, el 1995 es van reduir a 53.809. Per tant, més enllà del que es pot produir –després hi entraré– i que afecta molt directament aquestes circumstàncies, el que està clar és que hi ha un nombre de naixements que ha disminuït molt espectacularment a Catalunya. Però, més enllà de la caiguda del nombre de naixements, que pot estar esbiaixada per molts motius –entre ells, per l'estructura d'edat de la nostra població–, el que cau estrepitosament és la fecunditat, que passa de 2,72 fills per dona / any, el 1995, a 1,14. Per tant, aquest és un motiu sobre el qual, al nostre entendre, s'ha de fer una reflexió important. Cau el nombre de naixements, cau la fecunditat.

I, tot això, per què? –seria la pregunta evident–, per què? Doncs, perquè tenir fills és pràcticament un acte d'heroïcitat, en què intervenen molts factors, com, per exemple, el canvi de l'estructura de les llars, però, sobretot, perquè els pares amb fills no reben els mínims serveis de l'Administració.

I aquí podríem començar i no acabar: no ens acabàrem la interpellació, no, acabàrem en tot el matí. Perquè els problemes comencen ja en l'època de l'embaràs... Podríem dir abans, encara: comencen a l'hora que es pugui constituir una llar en parella, perquè hi han problemes, i vostès ho saben perfectament, que Catalunya també és un dels països d'Europa en què els nois i les noies poden sortir més tard de casa seva –per sobre dels trenta anys, en l'actualitat. Per tant, hi ha problemes per constituir un propi nucli familiar, i hi ha problemes durant l'època d'embaràs, per part de les dones, a nivell d'assistència, per exemple, dels ginecòlegs: a quines hores són els ginecòlegs de la Seguretat Social? En l'àmbit de la sanitat, per exemple, l'assistència primària té una estructura que no dóna facilitat, per exemple, a nivell d'horaris. Si es té un nen o una nena i aquest nen o aquesta nena es posa malalt, a quina hora són, els pediatres? A les onze del matí, a les dotze del matí. Qui demana festa per portar el fill o la filla que està malalta als pediatres –sempre, per descomptat, en horaris laborals–?

Quan es fa un desplaçament –i toco temes inconnexos, però que són quotidians–, quan es fa, per exemple, un desplaçament, on estan els canviadors? No en els bars de les ciutats, sinó en els restaurants en ruta: per exemple, quants canviadors hi ha a totes les autopistes catalanes? Un, uns sols canviadors. On estan les cadiretes per als nens quan es va en un restaurant?

Si passem a l'àmbit de l'ensenyament, quantes llars d'infants hi ha, per exemple, de zero a tres anys, a Catalunya? En concret, en el cas de Barcelona, espectacular: l'oferta de llars d'infants és el 50% dels nens que viuen a Barcelona –de zero a tres anys. O, per exemple, en el districte de l'Eixample, amb una població de 250.000 habitants, dues llars d'infants públiques. Dues.

I això continua de manera inacabable amb tot el que és l'assistència farmacèutica, amb uns preus de bolquers i uns preus de xumets que estan desproporcionats. El circuit de nens petits és un circuit car, molt car, i té, per tant, una repercussió significativa en l'àmbit econòmic de les famílies.

En definitiva –perquè continuar per aquí, com he dit abans, seria inacabable, i podríem estar parlant de casos concrets un darrere l'altre–, en definitiva, l'estructura social no està pensada ni per a les dones –que, òbviament, són les veritables protagonistes de la fecunditat–, ni per a les famílies amb fills.

Les estructures familiars catalanes estan en una profunda transformació des del 1975, sobretot per aspectes socials, culturals i econòmics, i des de l'Administració no hi ha hagut una adequació a aquesta necessitat, o bé no s'ha volgut fer. Però el que és segur és que allò que s'ha pogut fer al voltant de l'estructura de les famílies –i sempre parlo en plural, perquè hi han molts models de famílies–, al voltant de les famílies, no ha vingut a solucionar els problemes que es deriven –i que no s'haurien de derivar– de la descendència. Mentre les famílies nuclears extenses han disminuït molt, i les llars unipersonals i nuclears simples han augmentat força, la societat i les actuacions de l'Administració sobre la societat no s'han adaptat a aquests canvis.

Els generadors dels grans canvis dintre de les famílies catalanes han estat les idees d'igualtat de sexe, de llibertat d'acció i d'elecció i la tolerància a maneres alternatives de convivència. El desenvolupament econòmic, amb una insuficient però creixent incorporació de la dona al treball extradomèstic, també ha estat un dels elements que ha produït més transformacions dintre d'aquestes llars.

Per tant, tenim una situació de desenvolupament de la societat que a Catalunya no coincideix amb les necessitats. Vostès no han incorporat les necessitats de les famílies com a moll de l'os del model de l'estat del benestar, i no han incorporat aquelles transformacions dinàmiques que s'han anat produint en els darrers vint anys a les llars catalanes, en el que és la seva repercussió sobre la societat.

Antigament, les famílies eren com una concepció jerarquitzada, molt jerarquitzada, molt patriarcalitzada, on bàsicament es transmetien els valors del tradicionalisme. Això no és així actualment, hi han moltes maneres

de famílies, però sobretot la família, actualment, és el primer nucli de solidaritat de l'individu i de la societat. Per tant, nosaltres, el que els reclamem a vostès és que centrin les seves polítiques d'acció sobre la societat en la família, les basin en les diferents formes de la família, que òbviament han de passar pel respecte de totes les modalitats: de les llars monoparentals, majoritàriament femenines; de les llars unipersonals; de les llars constituïdes amb fills sense casar; de les llars constituïdes amb fills i avis, oncles i persones més grans.

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Això és el que nosaltres els reclamem, perquè és de la constitució i del tracte afectiu de la família que poden sortir les polítiques que nosaltres creiem que s'haurien de produir vers la natalitat.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Portabella. Per respondre la interpellació, té la paraula l'honorable conseller senyor Xavier Trias.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Senyor president, senyores i senyors diputats, el Govern de la Generalitat, i el mateix president, han expressat reiteradament la seva preocupació per l'estancament demogràfic que s'evidencia a Catalunya. Perquè no podem oblidar que l'evolució positiva de la població és indispensable no només per crear riquesa, sinó també per mantenir la cohesió social, les pensions i, fins i tot, l'estat del benestar en general.

El president ho ha recordat en el proppassat debat de política general, esmentant que el retrocés demogràfic podria malmetre les bones perspectives que tenim. De fet, des de ja fa anys ha anat puntualitzant reiteradament que tant l'estancament com el retrocés demogràfic podrien comportar un fort envelliment de la població, que tindria conseqüències negatives per al dinamisme del nostre país.

El Govern de la Generalitat, conscient de la importància del creixement demogràfic del país per al manteniment de l'estat del benestar, va organitzar ja l'any passat les Jornades Tècniques sobre Projeccions Demogràfiques de Catalunya, a les quals vàrem poder assistir alguns dels presents. Aquestes jornades, amb la participació de més de dos-cents especialistes, procedents de cinquanta-sis institucions públiques nacionals, peninsulars i estrangeres, varen ser l'inici d'un procés de reflexió que ha permès presentar fa pocs dies la publicació *Projeccions de població a Catalunya: 2010-2030*, a càrrec de l'Institut d'Estadística de Catalunya. A partir d'aquest estudi, i de les corresponents projeccions demogràfiques, obtenim un esbós aproximat de la realitat del futur més probable, per contrastar-lo amb el futur que desitgem per a Catalunya i endegar les polítiques adients per fer-lo possible.

6504

El nou cens de població catalana, realitzat també per l'Institut d'Estadística de Catalunya, indica que, mentre en el període del 86-91 a Catalunya, hi va haver un augment de 80.856 habitants, en els darrers cinc anys ha augmentat només en 30.546 habitants, un 0,5%, un augment que fixa Catalunya en un volum de 6.089.964 habitants, fent constar, a més, que aquest augment ha estat fonamentalment gràcies a la immigració, i això evidencia un estancament demogràfic causat pel descens de la natalitat i la millora de l'esperança de vida.

Pel que fa a la natalitat, cal constatar que en els últims –aproximadament– vint anys s'ha reduït en un 50%, el nombre de naixements: el 1974, varen néixer 110.000 nadons, davant dels 55.000 del 96. En els últims deu anys ha nascut una mitjana anual de 55.000 nadons, que són 43.000 menys que entre el 76 i el 86. I, el 95, varen néixer 53.809 nadons, davant de 53.650 defuncions, la qual cosa representa un increment de 159 nens respecte al volum de defuncions. És important, per tant, tenir present que les dones de Catalunya –com deia vostè– tenen una mitjana aproximada d'1,14 fills, que és una de les taxes més baixes d'Europa, fins i tot per sota de la mitjana espanyola, que és al voltant d'1,18 fills.

Malgrat que l'índex de natalitat actualment és molt baix, l'arribada a les edats de màxima reproducció de les generacions nascudes entre el 70 i el 80 –el que se'n diu la generació del *baby boom*– fa preveure que hi haurà un augment important del nombre de naixements. Tot fa pensar que les xifres de naixements augmentaran, respecte a les actuals, al llarg del primer terç del segle XXI.

No obstant això, posteriorment a aquest nivell màxim de naixements, que pot arribar a uns vuitanta mil anuals, confirmen els experts que es produirà una declivi que evidenciarà l'entrada en edat fèrtil de les generacions nascudes actualment. I aquesta previsió fa preveure que en el període 2021-2025 s'arribarà a un nou nivell de naixements amb nivells propers als actuals.

Paral·lelament a aquesta baixa natalitat, els habitants de Catalunya tenen un dels índexs d'esperança de vida més elevats, amb una vida mitjana, en els homes, de 75,2 anys i, en les dones, de 82,4. Però això que és extremament positiu, juntament amb una natalitat baixa, implica una acceleració important de l'envelliment, que pot posar en dificultats, de cara al futur, el manteniment del conjunt de prestacions que configuren l'estat del benestar.

I en tot aquest procés, un tercer element decisiu en el creixement demogràfic català al llarg del segle XX ha estat el component migratori. Així, per exemple, a l'augment de la natalitat produït fins al 75, s'hi va combinar l'efecte de la immigració, i en va resultar un augment del creixement natural sense precedents.

No obstant això, al llarg dels darrers vint anys el saldo migratori a Catalunya ha fluctuat entorn del zero, i les dades del darrer període intercensal, 91-96, mostren un saldo positiu amb 16.000 migrants, fruit del saldo migratori negatiu amb la resta d'Espanya compensat pel nivell d'immigració procedent de l'estranger.

Aquestes darreres tendències confirmen les projeccions dels experts que descarten, en un futur, valors negatius significatius, així com també valors molt alts propers als dels anys seixanta.

Aquestes dades i aquestes projeccions, però, no poden descontextualitzar-se de la realitat europea i occidental. Les tendències demogràfiques apuntades a Catalunya estan en la línia de les que es donen a la resta del país del nostre entorn, per la qual cosa es pot afirmar que estem parlant d'una realitat no exclusiva de Catalunya ni de l'Estat espanyol en el seu conjunt, sinó que estem parlant d'una realitat a nivell del sud d'Europa. Davant d'aquesta realitat d'estancament demogràfic al qual tendim, el Govern de la Generalitat té la responsabilitat no només de recordar la importància i la necessitat de la recuperació de l'índex de natalitat en favor del progrés de Catalunya, sinó també de possibilitar un conjunt de plantejaments i de mesures a l'abast de les famílies. És ben cert que els períodes llargs de formació dels joves i la recerca de lloc adient de treball, a banda de cert hedonisme i la comoditat de no abandonar la llar familiar, retarden la seva independència econòmica. És cert que no pot treballar tothom qui vol, ni d'allò per a què s'ha estudiat, per la qual cosa ens cal continuar avançant en la política d'ocupació i d'habitatge i ens cal anar més enllà en la política de suport a la família –especialment, les nombroses.

Tot i així, a banda de l'acció del Govern de la Generalitat al respecte, que s'està fent i que cal continuar portant a terme en el futur, és imprescindible conscienciar-nos, no només les administracions, sinó totes les institucions i la mateixa societat civil en el seu conjunt, per tal que s'entengui la importància del creixement natural de la població i de la natalitat que el condiciona, per al desenvolupament equilibrat de Catalunya i per al manteniment del seu benestar, del qual tots som responsables, tal com ens recorden els documents de les jornades «Catalunya, demà».

El posicionament del Govern i del Grup Parlamentari de Convergència i Unió respecte al suport a la família sempre ha estat claríssim, tal com s'evidencia en els nostres programes electorals i en el seu desenvolupament. Sempre hem dit que la família és una eina fonamental per al progrés social, que ajuda a la distribució de la riquesa i que incideix en la cohesió social. Fa molt de temps que vam començar a parlar de l'estat del benestar, i, quan vàrem començar a parlar de l'estat del benestar, ja anunciàvem que aquest no seria possible sense la presència de la solidesa familiar. La família és la unitat bàsica de la societat i la millor garantia de desenvolupament i del benestar de les persones. És per això que, tant des del Grup Parlamentari Català a Madrid com des del Govern de la Generalitat i del Grup Parlamentari que li dona suport, hem portat a terme i continuem potenciant, en la mesura de les possibilitats que ofereix l'actual marc econòmic, social i pressupostari, una política integral de suport a les famílies, amb l'objectiu d'enfortir-les millorant la seva qualitat de vida, incrementant el seu pes específic en la societat.

Li podria fer tot un llistat d'accions importants –jo diria que importantíssimes– i de coses que s'han fet directament per a la família o indirectament amb la famí-

lia. És a dir, en ocasions, quan s'expliquen defectes o s'expliquen problemes, no s'explica tot el conjunt d'activitats que s'han fet. Per exemple, vostè es referia, deia: «Escolti, a nivell d'assistència sanitària hi han problemes, que si els pediatres, que si els centres d'assistència primària...»; jo crec que del que no es recorda és com ha canviat la sanitat en aquest país i com hem aconseguit que la sanitat, en aquest país, estigui a l'abast de tothom, amb unes xifres que molts països no tenen –amb unes xifres que molts països no tenen.

Una xarxa d'assistència primària com la que hi ha, per exemple, a Catalunya, molts dels països del nostre entorn no la tenen, i jo crec que nosaltres hem de ser capaços d'entendre que hi poden haver defectes, però que hem de valorar les coses que s'han aconseguit.

La veritat és que ara no tinc temps de contestar-li més aspectes específics, però sí que li podria fer tota una llista de coses que hem fet, que hem fet en el Congrés de Madrid, coses que s'han produït aquí i que jo crec que són un ajut molt important per a la família, i estic d'acord amb vostè que hi ha coses que hauríem de ser capaços de continuar incrementant perquè, realment, serà difícil, si no, que hi hagi uns canvis importants.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Malgrat que es facin coses puntuals i directes, sí que és veritat que continuarem trobant dificultats perquè aquests índexs canviïn.

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps. Tindrà temps de rèplica.

El conseller de la Presidència

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. El diputat interpellant, per al torn de rèplica, té la paraula per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, vostè ha fet referència a les jornades tècniques que es van fer l'any passat; aquestes són unes jornades, realment, que van tenir una certa rellevància tècnica. Jo hi vaig assistir, però vostè recordarà, també, que un dels accents que es van posar en aquestes jornades tècniques, en la mateixa clausura, per part del president de la Generalitat, era que les decisions polítiques, les havia de prendre el Govern, no en aquelles jornades tècniques.

Sobre això s'hi va insistir força. I s'hi va insistir força perquè el que es buscava en aquelles jornades és una informació tècnica molt valuosa, però aquella informació tècnica ha de permetre fer les polítiques adequades, i això és el que nosaltres creiem que no s'ha produït.

Estic convençut que vostè em pot fer un llarg reguitzell d'activitats que vostès han dut a terme i que creuen que, d'una manera o altra, afavoreix la família, però és que

jo li podria fer un reguitzell igual de llarg o més. I vostè també ho sap.

Perquè anem al bloc, estrictament, del que succeeix en la realitat: des del moment que dues persones se'n van a viure juntes, es casen per la via que sigui o, senzillament, es converteixen en parella de fet, tot el procés cap a la descendència és complex. I ho és per les activitats laborals extrafamiliars o fora de casa de les dones, ho és per l'ajust dels horaris amb relació a les necessitats pròpies de l'embaràs, que són insalvables. Ho és, quan el fill és petit, en mesures sanitàries; ho és a nivell farmacèutic; ho és a nivell d'escola, i es continuen reproduint contínuament les dificultats. Per què? Perquè aquest procés no ha estat analitzat en la seva globalitat, perquè no ha estat posat en el centre del que és l'estat del benestar o del que hauria de ser l'estat del benestar. És veritat que s'han fet algunes mesures col·laterals, però com a mesures col·laterals que han estat, ha quedat despenjat el que és el fil conductor de la situació que es crea, i és això el que nosaltres els diem a vostès. Vostès han fet coses des del Govern de la Generalitat, i em diu: «i des de Madrid». Home!, des de Madrid, m'imagino que ho ha fet Convergència i Unió i no el Govern de la Generalitat, i jo parlo amb un representant del Govern de la Generalitat, és a dir, el que jo li estic dient és que ha fet el Govern de la Generalitat.

Les polítiques demogràfiques –per entrar específicament en la qüestió de les polítiques demogràfiques–, evidentment, han d'anar sincronitzades amb territoris més amplis. És més: mentre els països europeus i, en general, del Primer Món tenen natalitats molt baixes, als països no del Primer Món les natalitats són excessivament altes. És a dir, passem d'un 1,4 en els països del Primer Món a una mitjana de 5,7 en els països, per entendre'ns, del Tercer Món. Per tant, hi ha un desequilibri a nivell mundial, un desequilibri amb unes repercussions fortíssimes i sobre les quals s'ha de fer un pensament conjunt de tot el planeta, perquè la humanitat és una. És a dir, tenim 7.000 milions de persones al planeta, que són molts, i en tenim, d'aquests 7.000 milions de persones, uns 1.500 en el Primer Món i la resta en el Tercer Món. I això és conseqüència del model de desenvolupament, i això és conseqüència del tipus de tracte comercial que té el Primer Món cont... amb relació al Tercer Món –anava a dir «en contra», i, de fet, no m'equivocava–, però ho dic amb relació al Tercer Món. I dintre del Primer Món hi ha unes polítiques mediterrànies i unes polítiques, diguem-ne, europees. Per tant, està clar que s'ha de contextualitzar, però és que, justament, la contextualització que hi ha en el nostre país és, efectivament, en uns factors de fecunditat legítima baixa, caiguda de la nupcialitat i inversió dels corrents migratoris cap a Catalunya. I aquests són els tres elements essencials que estan afectant pròpiament els factors demogràfics en el nostre país.

I tornem a estar en el mateix, tornem a estar en el mateix cicle. Per què les persones se'n van a viure juntes més tard? Per què es tenen fills més tard? I per què, quan es tenen fills, se'n tenen menys? I aquesta és la correlació que vostès coneixen perfectament que es produeix.

6506

I, darrere de tot això, no hi ha només criteris de fecunditat, en absolut; hi ha criteris d'estat del benestar...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Portabella i Calvete

... i hi ha criteris de funcionament i de dinàmica de la societat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de la Presidència

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, en molts dels aspectes que vostè ha expressat, hi puc estar d'acord. En el que no puc estar d'acord és que sempre, de tot, la culpa, la té l'Administració. Vostè té un concepte de l'Administració que, de tot, en té la culpa l'Administració, i, d'això, jo crec sincerament que no en tenim la culpa. Hem fet esforços importants, jo crec que se'n continuen fent; es fan des del Govern, es fan des del Grup de Convergència i Unió, que dona suport a aquest Govern i que té un grau d'influència important a nivell de l'Estat, i s'aconsegueixen coses importants a nivell de deduccions de l'IRPF –el mateix canvi de l'IRPF d'aquest any és importantíssim perquè estableix un mínim vital exempt de tributació de 550.000 pessetes, a les quals cal afegir 200.000 pessetes per fill, en el cas dels dos primers i 300.000 en el cas del tercer i els següents–; es fan deduccions per l'adquisició de material escolar per cada fill escolaritzat i de 50.000 pessetes pels fills menors de tres anys. És a dir que hi ha un conjunt de coses importants i aquí, a nivell de Catalunya, s'ha fet el Pla integral de suport a les famílies, i jo crec que vostè dirà: «Escolti, però això no fa canviar les coses, això no fa canviar els índexs», i això és veritat. El canvi d'índexs, el canvi d'aconseguir que canviïn aquests índexs de fertilitat, això, sincerament, ja li asseguro que no va lligat en cap dels casos amb segons quines mesures d'aquestes que s'emprenen; això es veu en tots els països del voltant; això exigeix un cert canvi cultural, un cert tipus de plantejament, uns plantejaments de valors, uns plantejaments, evidentment, que van lligats –com vostè diu– a un canvi de la societat i a situacions noves que s'han produït en la nostra societat.

I, en molts casos, aquests canvis no van lligats ni tan sols als temes que vostè diu de dificultats per a la dona embarassada, etcètera. És veritat que generen aquest tipus de dificultats, que hi han aquests problemes, que encara avui dia per a una dona embarassada la seva activitat de treball pot ser, en molts casos, una dificultat, i els horaris i tot això que diu vostè, i hem de procurar buscar les maneres de millorar-ho, però no estic segur que, millorant tot això, els canvis fossin espectaculars, li ho dic sincerament; li ho dic sincerament perquè un veu, en molts casos, dones que no fan un treball

extradomiciliari, perquè, evidentment, no ens trobem unes diferències estadístiques importants entre aquestes famílies i amb les famílies en què la dona fa activitat extradomiciliària, en el nombre de fills.

Jo crec que aquí hi ha un aspecte cultural important que fa que es donin situacions –jo no sé si a vostè li passa, perquè no sé si vostè té fills; jo tinc quatre fills i sé la situació que tinc a casa...; és que els fills no se'n volen anar de casa. Tenen «nòvia», viuen a casa i es guanyen, fins i tot, bé la vida –potser. Diuen: «Escolta, estem molt còmodes i ja ens casarem a partir dels trenta.» És un canvi complex i difícil, i n'hem de veure els seus cantons positius, que també els pot tenir. Jo crec que, sincerament, no sempre les coses que succeeixen en un determinat moment s'han de mirar des d'un punt de vista negatiu; es poden veure, també, des d'un punt de vista positiu. Probablement, les coses es fan amb molta més consciència i amb una capacitat de responsabilitzar-se superior a la que es feia, doncs –o els plantejaments que es feien–, en altres temps, en una societat molt més paternalista.

El que sí que li puc assegurar és que nosaltres continuarem aquesta política d'ajuts, que intentaran ser al més amples possible dintre d'una situació que, com vostè sap molt bé, pressupostàriament no és fàcil. I intentarem continuar treballant amb tot el conjunt d'aspectes que poden afectar la família, que no és d'un departament concret ni de dos, sinó que la política de família és una política que ha de fer tot un govern amb tots els seus departaments; ha d'intentar donar solució a uns punts concrets, però, al mateix temps, sent molt conscient que aquests canvis de tendència són molt difícils de canviar, perquè exigeixen un canvi cultural. I exigeixen –segur, per a tots nosaltres– tenir clar que, si les coses van bé, haurem d'afrontar un altre problema important, que serà una nova migració. Haurem de donar una resposta social a aquest problema nou que ens vindrà. I hem de ser capaços que això no sigui un problema, sinó que donem una resposta oberta a aquesta nova gent que vindrà a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política del Departament de Sanitat i Seguretat Social pel que fa a l'atenció a la salut mental a Catalunya

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la política del Departament de Sanitat i Seguretat Social pel que fa a l'atenció a la salut mental a Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula per exposar la interpellació la diputada senyora Carme Figueras, per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyor conseller, el Pla de salut de

Catalunya de 1996 i 1998 diu que els trastorns mentals constitueixen un important problema de salut pública a causa de la prevalença, gravetat i transcendència social i econòmica. I afegeix: «Els trastorns mentals són una de les condicions que causen més patiment i incapacitat en la població, alhora que representen una càrrega greu per als pacients, les seves famílies i la societat.»

Diferents estudis epidemiològics demostren que els trastorns mentals afecten entre el 20 i el 25% de la població. Òbviament, aquestes xifres corresponen a una escala àmplia de graus de gravetat, severitat i persistència dels trastorns.

D'altra banda, l'enquesta de salut de Catalunya estableix que la probabilitat de patir problemes de salut mental és del 18,6% per a les dones i del 15,75% per als homes. Se sap, també, que el suïcidi representa una mortalitat de 6,5 persones per cada 100.000 habitants i que en el grup de població jove, entre quinze i vint-i-quatre anys, és la quarta causa de mortalitat.

Les projeccions demogràfiques, socials i de salut per als pròxims anys fan preveure un increment dels trastorns mentals associats a fenòmens com el canvi, com l'envelliment, com els canvis socials, l'atur perllongat, els canvis en l'estructura i processos familiars, els canvis culturals...

I quina és la situació a casa nostra? Quina és la resposta del sistema sanitari davant dels trastorns mentals de salut? Catalunya havia estat motor en atenció a la salut mental els anys setanta i vuitanta. Havia estat el punt de referència de les reformes a tot Espanya, i, també, a tot Europa. Ara, en canvi, ens estem quedant endarrere respecte a altres comunitats autònomes de l'Estat espanyol.

És ja opinió generalitzada entre els professionals que la salut mental és la ventafocs de la sanitat catalana. És opinió generalitzada que la salut mental no és prioritària per a l'actual Govern de la Generalitat. La situació és de desencís, de frustració i de cansament de psiquiatres, d'infermeres i infermers, de psicòlegs i de terapeutes en general. Els professionals es troben desbordats per un sistema sobresaturat amb pacients greus, als quals no poden fer un seguiment només que cada tres o quatre mesos, amb demores en llistes d'espera de més de tres mesos. I els professionals estan angoixats per aquesta situació que va en augment dia a dia.

Des de la revitalització, l'any 1992, del Consell Assessor d'assistència psiquiàtrica i de salut mental, amb el desplegament de grups de treball específics entorn dels quals es va generar una dinàmica participativa dels professionals en la redacció del Pla de salut mental 1993-1995, amb un cert nivell de consens fins a l'actual situació de desencís, què ha passat?

El 10 d'octubre del 1996, el dia de la salut mental, fa ja dos anys, s'unien totes les entitats proveïdores de serveis i salut mental per manifestar la seva preocupació per la lentitud i pràctica aturada en el desenvolupament d'un projecte de salut mental per a Catalunya capaç de situar el conjunt de serveis de salut mental al mateix nivell que la sanitat general, per denunciar la manca d'equitat i d'accessibilitat del conjunt de la població

catalana a l'assistència psiquiàtrica. I denunciaven que els recursos de què disposava el Programa de salut mental a Catalunya només representava el 2,8% del pressupost sanitari, xifra molt per sota de la mitjana espanyola i europea. No s'han atès les inversions per modernitzar els centres, tal com ha succeït..., o al mateix nivell que els hospitals de la xarxa hospitalària d'utilització pública.

El sector ha reclamat, constantment, un pla d'inversions per a la reconversió dels hospitals psiquiàtrics, que no s'ha vist reflectit en els pressupostos de la Generalitat.

L'estudi de bases per a la reordenació de la salut mental, elaborat l'any 1994, classificava les 3.436 persones ingressades en unitats de crònics, de mitja i llarga estada, en els hospitals psiquiàtrics de Catalunya, dels quals només el 25% requeria atenció psiquiàtrica, ja que el 50% requeria atencions socials, residències geriàtriques, centres de dia, suport familiar, i, l'altre 25%, atenció sociosanitària. D'altra banda, aquest estudi també indicava que, d'aquestes 3.436 persones, el 28% eren disminuïts psíquics i que el 43% eren persones majors de seixanta-cinc anys.

A finals de 1995 es va signar el conveni de col·laboració del Departament de Sanitat amb el Departament de Benestar Social per portar a terme aquesta reconversió que es va preveure de fer en tres anys. Què s'ha fet? A on estem, transcorreguts els tres anys? De quants disminuïts psíquics s'ha fet càrrec el Departament de Benestar Social? Quants, la xarxa sociosanitària?

Pel que fa al desplegament de la xarxa, manca completar el desplegament dels centres de salut mental infantil i juvenil que –si bé, des del 1989 fins a l'actualitat, han passat de tretze a trenta-un centres a tot Catalunya– cada dia estan més saturats i les llistes d'espera són cada vegada més angoixants. Aquests centres es veuen obligats a limitar cada cop més el nombre de visites per tractament, amb el consegüent increment de retorns posteriors de pacients.

D'altra banda, hem vist incrementada la seva tasca amb els tractaments que depenen de la Direcció General d'Atenció a la Infància del Departament de Justícia, que abans rebien subvencions per anar a la privada. Es pagaven terapeutes privats i ara se'ls envia als centres de salut mental infantil i juvenil de la xarxa pública, cosa que ens sembla bé, però sense que hi hagi cap increment de recursos humans d'aquests centres.

Cal, encara, finalitzar el procés d'absorció de les consultes de neuropsiquiatria per la xarxa de centres de salut mental amb les dotacions corresponents. En situació similar es troben els recursos d'hospitals de dia, tant d'adults com infantil i juvenil: diferent accessibilitat segons les regions sanitàries i manca de places a les quals derivar els malalts que han superat la fase aguda per a la seva continuïtat en l'assistència i el tractament terapèutic.

Pel que fa a la problemàtica concreta de l'anorèxia i la bulímia, entre quinze mil i vint mil joves catalans, majoritàriament noies, estan afectats per l'anorèxia i la bulímia. Hi ha un dèficit important de llits i serveis especialitzats en trastorns alimentaris. El poc que hi ha

6508

està centralitzat a la ciutat de Barcelona. Només dos hospitals de referència que atenguin adults: l'Hospital de Bellvitge, amb 4 llits –amb 4 places–, i l'Hospital de Can Ruti, també, amb un nombre molt limitat de places. Dos hospitals, només, per a adolescents: l'Hospital Clínic i l'Hospital de Sant Joan de Déu, amb llargues llistes d'espera per manca absoluta de places. Cap equipament –ni assistencial–, i cap equipament d'hospital de dia, ni a Lleida ni a Tarragona ni a Girona.

Un dels apartats de la Moció subsegüent a aquesta interpellació, senyor conseller, serà el de la creació d'un pla interdepartamental de lluita contra l'anorèxia i la bulímia. Un pla interdepartamental que abrasi les àrees de Sanitat, de Joventut, de Benestar Social, d'Ensenyament, Presidència i Cultura.

També en centres ocupacionals estem amb recursos totalment insuficients: triguen a obrir-se centres ocupacionals per manca de pressupostos; concertacions que no arriben i concerts que no es renoven; manca de recursos, en general, a la comunitat per a la reinserció social i laboral dels malalts; bloqueig de llits a les unitats d'aguts dels centres hospitalaris per manca de recursos externs per donar les altes; altes prematures que s'han d'enviar a casa sense disposar dels recursos intermedis externs per fer-los el seguiment; manca en programes d'atenció integral a la comunitat de trastorns mentals severos, que contemplin les seves necessitats globals, terapèutiques, rehabilitadores i socials, d'habitatge, de treball, de lleure, i, també, d'equipaments de suport a les famílies; manca d'equipaments, de dispositius rehabilitadors necessaris, així com una decidida acció interdepartamental.

D'altra banda, les dades estadístiques evidencien una altra presència de trastorns mentals per sobre del 25% a les consultes d'atenció primària, si bé, la detecció d'aquests trastorns mentals per part dels equips d'atenció primària no arriba a la meitat dels casos.

Les condicions en les quals treballen els professionals de l'atenció primària, pel que fa al temps de què disposen per visita i la formació dels professionals –evidentment, biomèdica i, generalment, amb manca de coneixements específics i de tècniques de salut mental– agreugen les dificultats d'atenció als trastorns mentals per part dels metges d'atenció primària.

El Programa de suport a l'atenció primària de salut, el Programa de col·laboració de mínims entre la primària especialitzada dels centres de salut mental d'adults i infantojuvenils i la primària sanitària, va molt per darrere de la reforma de l'atenció primària, que ja està prou endarrerida.

El 1997, el Programa preveia assolir el 50% de les àrees bàsiques de salut constituïdes. És a dir, en total, només el 30% del conjunt de l'atenció primària de salut rep suport dels centres de salut mental. La salut mental va al darrere de l'atenció primària, va al darrere de la reforma amb distància.

Moltes gràcies, senyors diputats. Moltes gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, senyora Carme Figueras, per tal d'apropar-nos a la situació real, a l'atenció psiquiàtrica i a la salut mental, crec que fóra bo, perquè ens pot ajudar a situar-nos, fer un breu repàs històric al voltant de la salut mental.

Com vostè sap, l'any 1980, es produeixen les primeres transferències en matèria sanitària, en el marc de la qual es traspassen tots els serveis sanitaris. És a dir, l'atenció primària i l'atenció hospitalària, a excepció de la salut mental, que continuava depenent de les diputacions provincials. No trobem una referència de la salut mental fins a l'aprovació de la Llei general de sanitat l'any 1986, que contempla la plena integració de les actuacions relatives a la salut mental en el sistema sanitari general.

La Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, aprovada l'any 1990, estableix les bases jurídiques i administratives per a aquesta integració, la qual cosa té lloc l'octubre de l'any 1992 en què es fan efectius els traspassos en matèria sanitària de les diputacions catalanes a la Generalitat de Catalunya, a excepció de la Diputació de Barcelona –traspassos que inclouen l'atenció psiquiàtrica i la salut mental.

Per tant, estem parlant d'una responsabilitat i d'uns recursos que ens van ser transferits fa només 6 anys i d'una integració que arriba en uns moments amb un pressupost que han estat, doncs, especialment restrictius.

Malgrat no haver-se produït les transferències fins a l'octubre de l'any 1992, la Generalitat va anar desenvolupant tot un seguit d'actuacions en aquest camp: l'any 1993, amb la creació del Consell Assessor d'Assistència Psiquiàtrica i Salut Mental; l'any 1990, amb la creació del Programa d'atenció psiquiàtrica i salut mental com un programa específic de planificació, ordenació i coordinació de totes les actuacions en salut mental; el mateix any, amb la creació de la figura del gerent d'Ordenació i Assistència Psiquiàtrica, i, l'any 1991, amb la creació de la Gerència d'Atenció Psiquiàtrica i Salut Mental adscrita a l'Àrea Sanitària del Servei Català de la Salut. I, malgrat no haver-se fet efectius aquests traspassos fins a l'any 1991, la Generalitat ja va incloure en els pressupostos del Servei Català de la Salut, l'any 1991, més de 2.300 milions de pessetes per al finançament d'aquests serveis.

D'ençà del mes d'octubre de 1992, la salut mental ha estat i és i continuarà essent, malgrat les seves discrepàncies, una prioritat del Govern de la Generalitat. I no ho dic amb un to triomfalista: som conscients que queden moltes coses per fer, però crec que el balanç d'aquests anys és molt positiu. L'actuació del Govern s'ha centrat, principalment, en quatre àmbits: la planificació, destacant l'elaboració –vostè ho ha comentat– d'una edició específica del Pla de salut de Catalunya,

que és el Pla de salut mental aprovat l'any 1994 i que després s'actualitza l'any 1996; en el camp dels serveis, incrementant i millorant totes i cada una de les línies de serveis, tant en l'àmbit de l'atenció primària especialitzada com de l'atenció hospitalària. En aquest sentit, en l'àmbit de l'atenció primària, cal destacar que, l'any 1990, malgrat no tenir les competències, es crea la xarxa d'atenció psiquiàtrica infantil i juvenil, atès que aquesta població no estava atesa, no se li prestaven serveis des de les diputacions. I també destacar que ja l'any 1990 vàrem ser la primera comunitat autònoma –la primera comunitat autònoma– pionera en la creació específica d'aquesta xarxa infantil totalment diferenciada de la d'adults.

Pel que fa als centres de salut mental d'adults, també s'ha dut a terme un desplegament important, des dels traspassos de les diputacions, incrementant-se en un 20% el nombre d'aquests centres. Pel que fa referència als serveis d'hospitalització i durant aquests anys, s'han desenvolupat nous serveis de psiquiatria en hospitals generals, com en el Consorci Hospitalari del Parc Taulí de Sabadell i el Consorci Hospitalari de Terrassa, així com hospitals de dia a l'Hospital General de Manresa, l'Hospital Santa Maria de Lleida i l'Hospital Parc Taulí de Sabadell. Pel que fa a l'hospitalització infantil i juvenil, s'han creat unitats d'ingrés, les URPI, en els hospitals Sant Joan de Déu d'Esplugues, l'Hospital Clínic i l'hospital maternoinfantil de la Vall d'Hebron. A més a més, l'any 1994 es va crear una unitat de crisi per a adolescents a l'Hospital Psiquiàtric Benito Meni de Sant Boi.

Les unitats de mitjana i llarga estada psiquiàtrica s'han reorganitzat durant aquests anys funcionalment segons la tipologia de malalts, que vostè també ha esmentat, tot prioritzant l'objectiu de desinstitucionalització dels pacients amb més possibilitats de reinserir-se en el seu medi social i familiar, per la qual cosa s'estan desenvolupant en aquests moments recursos alternatius a la comunitat. I dins d'aquest d'apartat dels serveis, no podem oblidar tot el que s'ha fet –i queden coses per fer, no hi ha dubte– per millorar la coordinació entre els diferents serveis i nivells assistencials. Hem treballat també –i n'estem molt cofois– amb la participació dels professionals i de les associacions de familiars de malalts mentals en el que ha estat la planificació i el disseny de les polítiques de salut mental. I en aquest sentit –vostè ho esmentava–, cal fer referència al paper del Consell Assessor d'Atenció Psiquiàtrica i Salut Mental, que es revitalitza, per dir-ho d'alguna forma, l'any 1992 i que ha estat un instrument cabdal en el procés de planificació, priorització i ordenació dels serveis d'atenció psiquiàtrica i salut mental. També s'ha treballat dintre d'aquests quatre àmbits en el que fa referència als sistemes d'informació; s'ha desplegat un sistema de notificació, el conjunt mínim de base de dades de les altes hospitalàries psiquiàtriques i de l'activitat dels centres de salut mental. I aquesta iniciativa és també pionera a nivell de tot l'Estat.

Estem davant d'un tema que no és fàcil, molt ampli, sovint oblidat per les administracions, que és i que continuarà essent, sens dubte, una prioritat per a nosaltres. La variabilitat en la presentació de la malaltia mental fa

que sigui necessària una gran varietat de serveis i dispositius i una major coordinació entre les diferents xarxes i departaments. El diagnòstic, en aquest cas, tot i ser important, no és suficient per predir ni la gravetat d'un episodi, ni la durada ni la quantitat i qualitat dels serveis necessaris a lliurar. Ens trobem davant d'un producte complex i heterogeni, amb relació al qual ni hi ha models assistencials predominants d'una forma clara arreu del món.

Tant en la primera com en la segona edició del Pla de salut, el model proposat, el model que proposa el Departament de Sanitat se sustenta bàsicament en l'atenció comunitària, en la consideració de la malaltia mental des de la vessant biopsicosocial i en la integració de la salut mental en el conjunt del sistema sanitari. I què estem fent ara? Doncs, en el camp de la planificació i de l'ordenació, tenim en aquests moments –que farem públiques properament– les conclusions de la Comissió Assessora del Pla de Serveis Sanitaris i Socio-sanitaris, de la qual han format part dos representants del sector de la salut mental; un dels principals àmbits que cal treballar, no hi ha dubte, és la reordenació dels serveis, una reordenació que afecta principalment les unitats de mitjana i llarga estada dels hospitals psiquiàtrics i que té dues vessants fonamentals; d'una banda, l'externalització a la comunitat d'aquells pacients que estiguin en condicions de ser reinserits en el seu medi social i familiar, i, d'altra banda, la reconversió física i funcional de les unitats de mitjana i llarga estada en funció de la tipologia i gravetat dels pacients, prioritzant en una primera fase l'adequació de les estructures per als tres tipus de pacients que vostè ha esmentat: els psicogeriatrics –s'ha avançat en aquesta direcció–, els disminuïts psíquics greus i profunds i els malalts mentals d'alta dependència psiquiàtrica.

També estem treballant sobre la creació de la xarxa d'atenció psiquiàtrica i salut mental. Com es va fer en el seu moment amb la creació de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública o com es va fer també en el seu moment amb el Decret de reforma de l'atenció primària. La creació d'aquesta xarxa, fruit de la voluntat d'integració de la salut mental en el conjunt del sistema sanitari, ens ha de permetre garantir l'accessibilitat i l'equitat en la distribució i desenvolupament dels diferents tipus de serveis de salut mental.

En l'àmbit dels serveis, en aquests moments estem treballant en el Pla de serveis individualitzats –que s'està estenent a diferents regions sanitàries– i es continuen desenvolupant programes de col·laboració amb l'atenció primària de salut. Pel que fa referència a l'hospitalització, la nostra voluntat és incrementar el nombre de llits psiquiàtrics i de les unitats funcionals per a malalts psiquiàtrics en els hospitals generals, més implantats en el territori. I, pel que fa referència als serveis de rehabilitació i reinserció dels malalts mentals, estem treballant perquè aquests serveis orientin la seva activitat cap a programes de recuperació d'habilitats psicosocials, la formació laboral d'aquests malalts amb el projecte Horizon i la seva posterior reinserció sociolaboral.

Programes específics. Li puc dir que en aquests moments tenim pràcticament tancat un pla, com vostè co-

6510

mentava, un pla interdepartamental per a la lluita contra l'anorèxia i la bulímia, que representarà l'increment de serveis dirigits a aquesta patologia. Treballar, no hi ha dubte, en les relacions interdepartamentals, en la formació, que és un apartat molt i molt important, i, en aquest sentit, potenciar la formació de postgrau en psicopatologia fomentant els MIR en psiquiatria, els PIR de psicologia, però també la formació dirigida als treballadors socials, als diplomats d'infermeria, d'acord amb les recomanacions del Consell Català d'Especialitats en Ciències de la Salut. I, pel que fa referència a un tema molt i molt important, estem treballant en aquest moment en el disseny d'un pla de qualitat institucional que volem que compti amb la supervisió i el suport de l'Organització Mundial de la Salut, que alhora ha de servir de base per desenvolupar els plans de qualitat de les entitats proveïdores de serveis de salut mental.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, amb relació al que li deia del Programa de suport a l'atenció primària de salut, considerem que, com a conseqüència de la manca de formació que hi ha encara dels professionals de la primària general i de la manca de suport directe dels especialistes, ens trobem amb un fenomen creixent, que és el de la utilització fàcil de la prescripció de fàrmacs. Així, fàrmacs antidepressius com el Prozac, del qual a Catalunya es van receptar, amb receptes de la Seguretat Social, 381.340 capsos l'any 1997, amb un import de 2.000 milions de pessetes –només en aquest fàrmac–, o el Zeroxat, un altre fàrmac similar, amb 285.470 capsos i 1.659 milions de pessetes... És del tot coneguda la pressió publicitària de la indústria farmacèutica sobre els metges de capçalera i sobre la població en general amb relació a aquests fàrmacs, fàrmacs d'aquest tipus, antidepressius d'aquest tipus –se'n diu «la píndola de la felicitat», «la píndola contra la timidesa», com si això fos possible– i és preocupant que estiguem creant un model tan dependent dels psicofàrmacs per a tots aquells trastorns mentals menors com l'ansietat, l'insomni i la depressió, i que, moltes vegades, el sistema no disposi ni de temps ni de preparació per a un diagnòstic correcte i per a una teràpia adequada, no tan basada en aquests fàrmacs. Això genera una paradoxa, senyor conseller, i és que no es fa inversió en recursos humans o en estructures i, en canvi, ens veiem obligats a incrementar cada vegada més la despesa en aquests psicofàrmacs.

La situació actual de fortes tensions en la xarxa d'atenció mental degut a aquest desequilibri creixent entre la demanda assistencial i la capacitat de resposta de la xarxa pública de salut mental requereix articular un conjunt de mesures de caire planificador que permeti un adient desplegament dels dispositius de salut mental de manera més descentralitzada, seguint un disseny territorial de les regions sanitàries, per exemple, i res-

pectant, sobretot, la base comunitària, un model d'atenció integral a les persones en el que és el seu àmbit social i el seu àmbit territorial per tal que aquesta integració sigui possible.

Ja he dit que el Pla de serveis sanitaris i sociosanitaris ha de resoldre aquesta situació, que estan a punt de presentar-lo; tenim moltes expectatives posades en aquest pla. Tota la planificació que no s'ha fet fins ara s'espera del Pla de serveis sanitaris i sociosanitaris des de fa anys. Ens preocupa, però, senyor conseller, que aquest Pla de serveis sanitaris i sociosanitaris pot tornar a reproduir el mateix esquema de psiquiàtrics, resoldre els problemes dels psiquiàtrics grans i no resoldre el problema dels subaguts o el problema dels malalts mentals en els territoris corresponents en detriment d'aquesta reinserció social a la comunitat.

D'altra banda, ens agradaria molt, pel que ha dit vostè, que tinguéssim consens a aconseguir un pla interdepartamental de lluita contra l'anorèxia i la bulímia. Pel que fa a aquest pla interdepartamental, creiem que cal fer visible aquesta problemàtica al conjunt de la societat, que fins ara ha estat oculta, potser, a l'opinió pública per la mateixa tipologia de la mateixa malaltia, i que cal combatre aquesta cultura tan perniciosa de l'aprimament, que és tan perniciosa per a la salut i per a la vida, moltes vegades, de les adolescents. Creiem que cal un suport decidit de lluita contra aquestes malalties igual com nosaltres li donarem suport, i donaríem suport a totes aquelles mesures pressupostàries que anessin en aquest camí, que realment fossin que la salut mental sigui una prioritat política del seu Govern. Creiem que, fins ara, la salut mental no ha estat una prioritat política del seu Govern i desitjaríem que ho fos.

La xarxa de salut mental creiem que ha passat, de moment, d'estar marginada fora del sistema sanitari a estar discriminada a dintre. Creiem que cal un tracte igualitari, considerar la salut mental com a part irrenunciable de la salut i, per tant, donar-li un tracte, als trastorns en salut mental, igual que la resta de trastorns de salut. I donar també una igual dotació dels dispositius psiquiàtrics amb els de les altres especialitats sanitàries; per tant, un tracte igual als malalts mentals que a la resta dels malalts en general.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada; moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el conseller senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, el camp de l'assistència psiquiàtrica i la salut mental ha estat una prioritat. Si analitzem l'evolució dels pressupostos, senyora diputada, des de l'any 1991, ens trobem que l'any 1992, per ser més concret, l'any 1992, gastàvem en la compra de serveis de salut mental 9.300 milions de pessetes; l'any 1998, passarem dels 16.000 milions de pessetes. Això representa que hem tingut uns increments interanuals entre el 10 i el 12 i el 13%, i això ha estat per damunt

de l'increment en altres línies de serveis, la qual cosa crec jo, sincerament, que demostra que la salut mental, malgrat les deficiències que compartim i que ens preocupen, doncs, ha estat i és una prioritat per al Govern.

A aquest pressupost, fins i tot, si hi afegíssim –quan vostè ho ha esmentat en la seva primera intervenció, comparant-nos proporcionalment amb altres comunitats autònomes–, al que en aquest moment s'està gastant en les unitats psiquiàtriques dels hospitals d'aguts, el pressupost de salut mental de la Diputació de Barcelona o el pressupost, per exemple, de drogodependències, com algunes comunitats autònomes fan perquè ho tenen dintre del mateix programa, a l'hora de comparar pressupostos, i si fins i tot afegíssim la despesa en psicofàrmacs, la despesa global en psicofàrmacs –perquè, de fet, estem tractant malalties mentals, avui–, al pressupost, contemplant totes aquestes línies de serveis, estaríem al voltant dels 38.000 milions de pessetes.

Comparteixo també amb vostè, comparteixo amb vostè la seva preocupació de cara, per exemple, doncs, a l'increment en la utilització de determinats fàrmacs en l'atenció primària i, per tant, aquest és un camp que haurem de treballar. No obstant, val a dir que vostè ha esmentat algun medicament, bàsicament els antidepressius, que el seu increment en la utilització és degut, en part, a l'increment d'aquest tipus de trastorns en la població, però també, a la vegada, amb l'eficàcia i seguretat d'aquests medicaments que fan que, realment, sigui més fàcil la seva utilització per part dels metges de l'atenció primària. A Catalunya, l'any 1997, la despesa en psicofàrmacs va passar a ser el segon grup de més despesa quan, l'any 1996, havia ocupat, doncs, el cinquè grup, bàsicament, per l'increment dels antidepressius, però també per altres medicaments com, per exemple, els que s'utilitzen contra la malaltia de l'Alzheimer.

L'evolució, malgrat el que es vulgui explicar d'aquests anys, jo crec que ha estat molt positiva; insistiria en com hem incrementat els centres de salut mental tant en el camp infantil com en els centres de salut mental per a adults. D'adults –ho he dit abans–, hem passat de cinquanta-cinc centres a seixanta-sis centres. Però si, per exemple, ens fixem en el nombre de visites globals, l'any 1993, en fèiem 482.000, i, en aquest moment, n'estem fent 752.000. Pel que fa referència a les llistes en hospitals d'aguts, als llits per a malalts aguts –perdó–, hem incrementat un 39% el nombre de places, el nombre de llits. Les places en hospital de dia s'han incrementat un 123% –el nombre de places–, o en els centres de dia hem incrementat un 78% les places d'ençà que tenim plenes competències. Un altre aspecte que crec que és molt i molt important i al qual abans jo també m'he referit, i és tot el que representa de cara a la formació. En aquest sentit, l'esforç que ha fet la Generalitat crec que ha estat molt i molt important; esforç que, evidentment, hem dut a terme, en primer lloc, doncs, als centres de la xarxa. L'any 1995 teníem vint-i-una places entre residents PIR i residents MIR, i, l'any 1997, el nombre de places és de vuitanta-cinc.

Per tant, jo crec que hi ha tota una sèrie de dades que realment ens diuen que la salut mental ha estat una prioritat. Malgrat això, ho ha de continuar sent. Crec que

l'apartat de salut mental del Pla de serveis sanitaris i sociosanitaris ens ha de permetre avançar en aquesta plena integració de la salut mental en el sistema sanitari, i, en aquest sentit, doncs, també recullo les seves paraules de voluntat de consens pel que és un problema que afecta la població juvenil i adolescent, com són els problemes, els trastorns relacionats amb l'alimentació de l'anorèxia i la bulímia, i dir-li que aquest Pla interdepartamental, que aquest Pla de la lluita contra aquest tipus de patologia tindrà bàsicament tres apartats: l'apartat que fa referència a la prevenció, l'apartat que fa referència a l'assistència, reforçant les unitats existents i descentralitzant també les unitats, i, per últim, el que fa referència a la formació dels professionals. Esperem també en aquest Pla poder comptar amb les associacions de familiars de malalts que treballen en aquest camp.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la situació d'atur i de precarietat en l'ocupació a Catalunya

El divuitè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Consell Executiu sobre la situació d'atur i de precarietat en l'ocupació a Catalunya, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, avui venim a parlar d'un milió de catalans, i venim a parlar d'un milió de catalans perquè el principal problema d'atur i precarietat és aquell que les enquestes diuen que preocupa més els catalans, i tenim en aquests moments 380.000 aturats i 540.000 persones amb contractes temporals: 920.000, prop d'un milió de catalans, el 35% de la població activa. Amb una expansió econòmica extraordinària, amb una gran expansió econòmica, tenim un atur del 14% i tenim una taxa de temporalitat del 30%; encara no hem arribat a l'atur del 12% que teníem l'any 90, i m'imagino que vostè no em farà servir les dades Inem, perquè ja li dic, d'entrada, que les dades Inem, internacionalment, no valen: no hi són els joves que no han tingut cap ocupació; val l'EPA, que és un mostreig per a tothom fet amb homologació europea.

Però és que la situació dels joves és pitjor. A Catalunya hi ha 830.000 joves de setze a vint-i-quatre anys, i quina és la seva situació? Doncs, 320.000 en situació precària, un 75% d'aquests joves actius; 200.000 amb contractes temporals, i, aturats, 120.000: 320.000 joves. I, és clar, de joves n'hi ha de molta mena, però n'hi han 320.000 que estan en una situació de precarietat. Per tant, senyor conseller, per a la població en general, un 35% de la població activa en precarietat; per al jovent, un 75% de la població activa en precarietat; els contrac-

tes temporals en els joves són el 70% i, la taxa d'atur, el 38%.

Què provoca la precarietat? Vostè ho sap tan bé com jo: la precarietat provoca incertesa econòmica, social i personal; redueix els ingressos; incrementa el nombre d'accidents per tres, i, per tant, a la llarga, generació de pobresa i marginació. Si, a més, tenim en compte que el subsidi d'atur només cobreix el 68% de l'atur enregistrat i l'economia submergida al nostre país és del 15%, tenim, doncs, un problema de pobresa. Miri vostè: Càritas diu que, l'últim any, a la ciutat de Barcelona ha augmentat les seves ajudes a les famílies pobres en un 14%. Segons l'enquesta de l'EPA, hi ha 654.000 habitatges a Catalunya –un 32%–, sense ocupats, sense cap ocupat –el 32% dels habitatges–, i hi ha 39.000 habitatges a Catalunya sense cap ingrés –un 2% dels habitatges. Sumant això, podríem anar a aquest –altre cop– 34, 35% que li estic dient. A qui afecta sobretot? Al jovent, perquè l'edat mitjana de pobresa de l'àrea metropolitana de Barcelona és vint-i-set anys.

Senyores diputades, senyors diputats, tenim aquí un reflex estadístic de la societat dels tres terços –la societat dels tres terços. Hi ha un terç que està en situació d'economia submergida o en situació de precarietat, i això és molt greu, senyor conseller, pel que fa referència als joves; hi ha un bloqueig generacional al nostre país: el fracàs escolar, l'habitatge és car i un 75% dels joves en situació de precarietat laboral. Això, senyor conseller, és un problema greu per al país; hi ha un bloqueig generacional.

Podem parlar d'una joventut perifèrica, d'una joventut que té dificultats per entrar al món de treball; que treballa avui, demà no ho sap, amb uns salaris molt baixos, que té dificultat per emancipar-se de casa seva i que no té uns horitzons clars, i un país que no dona a la joventut uns horitzons clars és un país amb problemes a mig termini. I això que passa aquí no passa al conjunt de la Comunitat Europea; les xifres, a nivell europeu no són homologables; hi ha creixement, però, per a alguns –no per a tothom. I, d'aquests que no, és dels quals els vaig a parlar jo ara. Li recomano una lectura: el llibre de Fernández Saurín sobre el jovent. Miri, quines han estat les causes d'aquesta situació? Ja ho vaig dir una mica ahir. Vostès i el PNB han votat la reforma laboral del 84 i del 94 en aquest país, que venia a dir que amb creixement, flexibilització del mercat de treball i moderació salarial es solucionarien les coses. I el creixement és necessari –el creixement és necessari–, però no suficient, i el que hem aconseguit és que ha augmentat la renda un 75%, però l'ocupació no ha augmentat més d'un 5% des de l'any 76 ençà. I vostès han d'acceptar que aquesta estratègia és una estratègia limitada i fracassada perquè el que sí que hem fet és una cosa: l'ocupació, l'han convertida en precària en una tercera part.

Nosaltres, Iniciativa per Catalunya - Els Verds s'ha oposat, com s'han oposat les forces sindicals, a aquestes reformes en el seu moment, i estem per un treball fix, ben format, amb dret de participació en les empreses, que ens doni una producció de qualitat, que és aquella amb la qual Catalunya pot ser realment competitiva. Li parlaré dels tres temes: contractes temporals, empreses de treball temporal i accidents i seguretat la-

boral. Hem fet diverses propostes i un pla d'ocupació en què nosaltres llancem tota una sèrie de propostes per aquests temes. Aquí, al Parlament, hem presentat sols –i a vegades també amb altres forces d'esquerrres– propostions en aquest sentit.

Parlem breument dels contractes temporals. Senyor conseller, el 30% a Catalunya, 33% a Espanya; la Unió Europea, un 11%. Hi ha un ús abusiu dels contractes temporals; no és lògic que Espanya en tingui tres vegades més o Catalunya quasi tres vegades més que la Unió Europea. Què pensen fer vostès, que van votar aquesta Llei? Això no és normal, podríem tenir una mica més, tenim més agricultura, tenim alguna cosa de turisme, però no tres vegades més; això no és lògic, no és normal, s'ha de solucionar. I els contractes temporals, que darrerament creixen més que els fixos, i els fixos es van reduint malgrat els incentius que hi ha per l'acord dels sindicats.

Menor salari –30% menys–, pitjors condicions laborals, tres vegades més accidents laborals, reducció de la qualitat de la producció... Però no entrem en aquest tema. Com que hi ha creixement del PIB, no entrem en aquest tema. Doncs, miri vostè: una cosa és créixer i l'altra és distribuir el creixement –aquest és un tema important. Per nosaltres, hauríem d'anar a fer un pla d'inspecció sobre aquests contractes temporals, hem d'anar a una reforma de la llei per limitar-los en la causalitat; hem de buscar que, si una persona encadena més de dos treballs temporals, sigui ja declarat fix; hem d'incrementar les cotitzacions a la Seguretat Social i hem de reduir la contractació temporal a les administracions públiques –això és prioritari, senyor conseller.

Empreses de treball temporal. A Catalunya en tenim cent quaranta; afecten, aproximadament, l'1% de la població ocupada, 23.000; però és que, al voltant de les empreses de treball temporal, es mouen prop de 80.000 o 90.000 persones –la major part, joves: el 75%. Contractes, la meitat de menys de deu dies, senyor conseller –la meitat de menys de deu dies–, cobren entre 550 i 650 pessetes l'hora i tenen menors drets sindicals i menors drets laborals; el seu nivell d'accidentabilitat es multiplica per quatre respecte als contractes fixos. I hi ha frau de llei, senyor conseller; hi ha ús abusiu de les empreses de treball temporal; moltes empreses diuen: «Escolta'm, tens un contracte temporal. No t'amoïnis si se t'acaba. Vés-te'n a una ETT, que jo et contractaré», i li resulta més barat. És una precarització; n'hi ha uns que ho paguen, són els treballadors que estan aquí, prop de 100.000 a Catalunya –el 75%, joves–, i això vol dir patiment humà, vol dir injustícia i vol dir menor qualitat en la producció.

No es compleix el conveni estatal que ja marca una convergència salarial progressiva, senyor conseller. Això s'ho salten, hi han investigacions sindicals a què he tingut accés en què això es salta, senyor conseller. En un 60% no es dona, no es dona als sindicats la informació dels contractes de presa a disposició que s'haurien de donar legalment, i també hi ha l'1% de formació, que vostè sap que diu la llei, i també hi ha moltes ocasions en què això es salta.

Senyor conseller, què fa la Inspecció de Treball per això a Catalunya? Tenim notícies que s'estan autorit-

zant empreses de treball temporal amb informes negatius de la Inspecció de Treball –previs, naturalment; previs. Què pensen fer vostès per abordar aquest tema? Creiem que, en primer lloc, s'ha de complir la Llei i complir el conveni, i en això l'Administració autonòmica ha d'entrar a fons; creiem també que hi ha d'haver una reforma de la Llei que comporti que els treballadors de les empreses de treball temporal tinguin algun tipus de contracte estable, per exemple, el fix discontinu; que, a més, hi hagi una convergència dels seus salaris i que, a més, tinguin capacitat de formació i sistemes de salut. I això no només ho diem nosaltres: els ciutadans, el 83% dels ciutadans, en una enquesta d'UGT, vol una modificació de la llei; el 73% dels ciutadans diuen que els salaris són més barats a les ETT i el 57% diuen que les condicions de treball de les ETT són pitjors.

Creixem, però hi ha gent que pateix, senyor conseller; hi ha gent que està en precari, i la producció d'aquest país també es veu afectada. Li parlaré breument sobre seguretat laboral.

L'índex d'accidents laborals d'aquest país ha crescut: l'any 94, 113.000; l'any 97, 133.000. Per què? Té a veure amb la precarització. Té a veure amb el fet que els accidents dels contractes temporals són tres cops més alts que els dels contractes fixos.

S'ha fet una llei, però no hi ha hagut partides pressupostàries per tirar endavant aquest pla. Vostè sap que està bloquejada la mesa negociadora per la Fundació de Salut Laboral, i sembla que ara, sí, darrerament, poden arribar a alguns acords.

Què passa amb el Centre de Seguretat i Condició de Salut? Que no tenen recursos humans i financers.

Hi ha inspeccions en aquest tema? Temem que també poques. Quines sancions han donat vostès? Quins són els recursos del Centre de Seguretat i Condició de Salut de Catalunya?

Miri, darrerament, l'any 97, 133.000 accidents, però 1.450 greus, a Catalunya. I mortals: 175. On es donen, senyor conseller? Fonamentalment, en la contractació precària, i, fonamentalment, en empreses petites de subcontractació.

Ja està complint, l'Administració, la legislació que diu que, quan una empresa hagi sigut sancionada de manera greu per qüestions d'accidents laborals, no pot ser contractada per l'Administració? Quines sancions han imposat vostès? Quants actes d'inspecció han fet vostès en els darrers dos o tres anys sobre aquest tema? Quin pressupost han dedicat vostès a impulsar tot el tema de seguretat laboral a Catalunya?

El president

Senyor diputat, ha consumit amb escreix el seu temps. Tindrà torn de rèplica, per tant, li prego que acabi.

El Sr. Novella i Izquierdo

Senyor conseller, escoltaré amb molt d'interès la seva resposta, perquè estem parlant de la tercera part de la força laboral de Catalunya.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Ignasi Farreres.

El conseller de Treball (Sr. Ignasi Farreres i Bochaca)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, diputat senyor Novella, la interpellació presentada pregunta literalment: «Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu amb relació a la política d'ocupació del Govern, la situació de l'atur i de precarietat en l'ocupació a Catalunya?» Això és la seva pregunta específica i per escrit.

Per tant –i em sembla molt oportuna–, deixarem constància, doncs, de quins són aquests propòsits.

La política del Govern està encaminada a la creació de llocs de treball mitjançant l'impuls del creixement econòmic i l'aplicació de polítiques actives adequades. I també a reforçar la contractació indefinida. Això, com es fa? Doncs, miri, mitjançant dos tipus de mesures, fonamentalment. Aquelles que són de l'àmbit de competències nostres, de la Generalitat de Catalunya, de les pròpies, i les altres, les que siguin del Govern central, demanant-les al Govern central.

Li recordo, perquè va bé, diguem-ne, des del punt de vista de l'horitzó de l'evolució, no sols la fotografia estàtica del moment, sinó l'evolució de les coses, ja que la interpellació aquesta fou presentada l'octubre del 96 i substanciada. Han passat dos anys. Per tant, vegem quina ha estat l'evolució en aquests dos anys, perquè vostè ha fet referència a unes dades i que anem malament..., i jo dic, molt sincerament, que li demostraré que anem bé, que anem millor, que estem progressant claríssimament.

Vegem, per tant, l'evolució quant a l'ocupació, a l'atur i quant a les proporcions de la contractació temporal i la contractació indefinida i la durada de la contractació temporal. Potser aquests quatre grans blocs.

Vostè em deia: «Vostè ha de parlar de l'EPA, i no ha de parlar de l'Inem». Doncs, miri, jo li parlaré de l'EPA, de l'Inem i de les dades de l'afiliació a la Seguretat Social, que em sembla que, com que es refereixen a noms i cognoms, són una base, diguem-ne, molt objectiva: noms i cognoms identificats i amb adreces; són persones.

Quant a l'ocupació, permeti'm una observació de caràcter general. Jo parlaré, diguem-ne..., en tot cas, quan parlo de trimestres, són, ja no diré..., són el segon trimestre d'entre els anys 96 i 98 –estalviarem temps– i, quan parli d'un moment concret, d'un mes, serà el mes de setembre.

Per tant, segons l'EPA, entre aquests dos anys hem crescut 178.000 llocs de treball, nous: 2 milions 318.000 - 2 milions 140.000, la diferència. Per tant, la del 98 és la més alta xifra de l'ocupació, en xifres absolutes, que hem tingut mai a Catalunya des que es confecciona aquesta dada estadística. Vist des del punt de vista de l'afiliació, el creixement ha estat de 222.000; superior, per tant, fins i tot, al de l'EPA. I vostè m'invoca l'EPA com a autoritat; doncs, encara és superior, diguem-ne, la de l'afiliació a la Seguretat

Social, sense incloure els funcionaris, que tenen uns registres a part.

Si comparem, per tant, l'EPA amb l'afiliació, el setembre del 98, trobem que l'afiliació registrada és de 2 milions 536.000, afegim-hi els funcionaris, que tenen els seus registres propis –88.000–; descomptem-li la pluriocupació, eh? La mateixa persona treballa en diferents llocs; són 66.000, l'estimació. Per tant, tenim, en resum, que hi ha 240.000 persones ocupades més de les que indica l'EPA, segons les afiliacions a la Seguretat Social. I aquesta és la realitat: 240.000 més. El nombre de persones afiliades reals, una vegada fetes aquestes operacions, són 2 milions 558.000 persones.

Passo al segon capítol, el de l'atur. La xifra absoluta en aquest mateix període ha disminuït en 70.000 persones –l'atur–, la registrada. És la més baixa dels darrers dinou anys. Les taxes han baixat del 10,07 al 7,45 –2,60 punts menys–, la més baixa dels darrers vint anys i, a més, 4,28 punts per sota de la resta de l'Estat.

Anem a l'EPA. No li defujo la seva font estadística, també la treballem, evidentment. Ha disminuït de 108.000 persones, i la taxa d'atur estimada ha passat del 18,6% al 14,2; per tant, disminució de 4,4 punts. I, a més, aquesta taxa, la de Catalunya, és 5,7 punts per sota de la de l'Estat.

En resum, en resum, la visió global: la població ocupada a Catalunya mai havia estat tan nombrosa, mai havia estat tan elevada en tota la seva història, i la de l'atur és de les més baixes en els darrers dinou, vint anys.

Passem ara a tocar el tema que vostè planteja de la temporalitat, de la precarietat: les proporcions de contractació temporal indefinida. Jo aquí tinc una diferència substancial amb vostè, i, vostè, crec que deu tenir, potser, algun error en les seves dades, perquè, l'any 96, tenim que hi havia 550.000 contractes temporals, i 1 milió 75.000 indefinits, que donaven un índex de temporalitat de 33,83%. Allò de dir: un de cada tres treballadors.

L'any 98, els dos anys, el nombre de temporers en números absoluts ha baixat, ha passat a 542.000, i, en canvi, el nombre de treballadors amb contracte indefinit ha augmentat, ha passat a 1 milió 279.000. Abans eren 1 milió 75.000. Per tant, han augmentat en nombre absolut els indefinits, ha disminuït el nombre d'aturats. Tant és així que la taxa de temporalitat ha disminuït del 33,83, que era fa dos anys, al 29,7. Per tant, hi ha una disminució important. L'índex ha baixat 4,1 punts a Catalunya; a Espanya, durant aquest període, la veritat és que sols ha baixat 0,7 punts.

A Catalunya, per tant –i aquesta és la conclusió d'aquestes dades numèriques, ben contrastades–, s'està produint a bon ritme la reducció de la temporalitat.

Ara bé, jo estic d'acord amb vostè quan diu: aquesta xifra és excessiva. És evident. La taxa mitjana a Europa de temporalitat és d'un 12%; vostè, em sembla que esmentava un 10%. Seria arribar, per tant, a aquest 12% mitjà de la Unió Europea. Caldrà, per tant, aplicar o continuar aplicant les polítiques que fins aquest moment hem portat ja amb aquesta disminució important i notable.

En aquest sentit, voldria esmentar-li, ja que he dit que podem actuar sobre la legislació estatal intentant procurar incidir-hi, o sobre les responsabilitats pròpies, les competències pròpies, esmentar el Pacte per a l'ocupació a Catalunya.

Per què l'hi esmento? L'hi esmento perquè conté mesures que afavoreixen aquest objectiu específic de donar més estabilitat a l'ocupació. Concretament, en la línia dels nous filons d'ocupació –una de les coses pactades–, hi ha un compromís de dedicar recursos a la creació de nous llocs de treball amb la intenció «d'assolir» –i ho transcrib literalment, li ho dic literalment– «la seva continuïtat i estabilitat», dins de la línia dels nous filons.

Després, també, un altre dels pactes importants és la línia de crèdits establerts per finançar petites i mitjanes empreses, mitjançant l'Institut Català de Finances, l'Institut Català de Crèdit Agrari, i, també, la invocació o les línies complementàries en bancs i en caixes. Per què? Per crear llocs de treball. Doncs, bé, una part d'aquests llocs de treball nous, finançats amb aquests crèdits, a petites i mitjanes empreses, la seva característica és que han de ser contractació estable.

I la tercera línia important dins del Pacte per a l'ocupació a Catalunya és també la incentivació de nous llocs de treball que es creïn com a conseqüència de reordenació del temps de treball o eliminació o reducció d'hores extres o de reducció del temps de treball. I es diu també, dins el Pacte, que els incentius es destinaran només a les contractacions indefinides. Seran contractacions indefinides, a temps parcial o a temps total, però contractació indefinida. Per tant, estem treballant en aquest sentit, i els pactes així ho han fet.

També la reforma laboral, feta pels agents socials, i, després, amb el Govern central, l'any 1997, contribueix a fomentar la contractació indefinida, va en aquesta línia. Per què? Doncs, mitjançant, per una banda, els estímuls a la conversió de contractes temporers en contractes indefinits i, també, en la nova modalitat de contracte estable, que es va crear amb la reforma del 97 i que, per tant, pretén això, que ja alguns puguin fer la contractació indefinida directa, o l'altra vessant alternativa, que, els que estan amb contracte temporer, el puguin passar a indefinit.

I entrem en el tema, perquè vostè hi ha fet referència, de la duració dels contractes, la duració mitjana dels contractes. Doncs, en aquest aspecte, l'evolució no ha estat positiva. En una primera aproximació no és positiva. Però deixi'm fer-li unes observacions perquè són importants. Per exemple, vegem els de durada inferior o igual a un mes: ja coincidim bastant amb el que diu vostè. Són els més extrems perquè impliquen una gran rotació. No sabem..., miri, l'índex, en aquest cas, del total d'aquests contractes, l'índex era del 22,8%, l'any 96, també, i, l'any 98, és un 30,8. Per tant, ha pujat quelcom. No sabem la durada....

Ara bé, anem a les causes; per què es produeix aquest escurçament?, per què s'ha produït aquest escurçament de la durada mitja dels contractes temporers? Doncs perquè s'han suprimit contractes temporals de llarga durada. Concretament, s'ha suprimit –vostè ho sabrà...;

per la reforma del 94 es va suprimir el contracte de foment de l'ocupació que podia durar fins a tres anys, està clar. Si se suprimeixen els contractes més llargs, els que ens queden són de més curta durada, ja per definició i per límit legal. S'ha suprimit també el de llançament de nova activitat, l'any 97 –la reforma del 97–, que pot anar entre sis mesos fins a tres anys també, i s'ha suprimit..., en aquest cas, s'ha reduït la duració màxima dels contractes, per exemple, el d'aprenentatge, que s'ha convertit en formació, que ha baixat de durada màxima de tres anys a dos anys. Bé, aquest seria un element.

L'altre seria l'increment de la proporció dels indefinits –n'hem parlat abans–; a mesura que hi han més contractes indefinits, lògicament, els que queden són per a les necessitats més passatgeres.

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps. Tindrà torn de rèplica.

El conseller de Treball

Doncs, molt rebé, senyor president. Només, el tercer punt, l'anuncio, daixò: i l'altre tercer seria la progressiva activitat de les ETT que vostè ha tocat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Senyor conseller, en primer lloc, agrair-li la seva resposta, perquè ha intentat, doncs, donar raons des del seu punt de vista, cosa que aquest diputat li agraeix.

Ara bé, amb tot el respecte, senyor conseller, vostè entendre que vostè i jo representem en aquest moment polítiques o mercat de treball diferents a Catalunya. I li dic això perquè la política que ha portat el seu Govern des de fa anys ha estat sempre la política neoliberal amb el mercat de treball, que diu, *erre tras erre*, «flexibilitzant el mercat i moderant els salaris crearem ocupació per a tothom». I la resposta a aquesta filosofia, que no és només de vostès, lògicament –de les forces conservadores a nivell europeu, a nivell internacional–, és que, indubtablement, s'ha crescut, indubtablement han baixat els salaris, i sobre una part important de la població treballadora s'ha creat precarietat i condicions dolentes. I, en canvi, l'ocupació no ha augmentat. Perquè, miri, senyor conseller, hi ha una cosa que és molt clara: si comparem les xifres del moment de crisi amb el moment d'expansió, sempre es creix, però això no val, senyor conseller. S'han de comparar les xifres de dos moments cíclics iguals: o dos d'expansió o dos de crisi. Si vostè em fa aquesta comparació, en podem parlar; si no, no té sentit; sempre en l'expansió hi ha més que en la crisi.

Jo li comparo dos moments d'expansió: Catalunya, any 1990, i Catalunya, any 1998. Dues èpoques d'expansió.

La taxa d'ocupació, la mateixa: el 54%. I la taxa d'atur, l'any 90, del 12,6, i aquí és el 14. Escolti, no hem millorat. Encara no hem superat les taxes de dos èpoques expansives. Això és claríssim.

Segona, senyor conseller, el que jo li he dit: que aquí tenim una tercera part de la població treballadora en situacions precàries és evident, i vostè no m'ho ha desmentit.

I, davant d'això, podem fer dues coses: poden vostès continuar per aquesta línia i el mercat ho arreglarà –la filosofia liberal– o ens podem interessar per això i veure com ho solucionem entre tots. Personalment –i perdoni que amb tota franquesa li digui que desconfio de vostès en aquesta solució–, vostès han sigut sempre neoliberals i fins a l'últim moment han mantingut aquesta qüestió i, quan han deixat de ser-ho, ha sigut per pressió social com van fer en el Pacte d'ocupació. Vostè em desmentirà si és veritat o no, senyor conseller: jo vaig sentir, per part de la Conselleria, parlar dels nous filons d'ocupació com el PER català, en el seu moment. Finalment vostès van fer un pacte social i hi van entrar, però per pressió social.

Doncs, miri, senyor conseller, per pressió social i de les forces polítiques de l'esquerra, vostès hauran d'entrar en una política d'ocupació diferent, perquè segueixen amb aquesta política neoliberal que els apropa al PP respecte a aquesta banda de l'hemicicle, i que vostès creuen que és la més eficaç. Doncs, miri, no creen més ocupació i creen més precarietat, i això té un cost humà i té un cost per a la qualitat de Catalunya; potser que es vagin adonant que cal solucionar el tema de la precarietat per justícia social i per millora de les condicions de qualitat a Catalunya. I li vaig a dir jo quatre o cinc grans coses a veure si vostès hi estan d'acord o no, com ho veurem el proper dia quan vostès votin la Moció. Si vostès són de centre, vostès no són de dreta, demostrin-ho en la votació, perquè, si vostès abonen polítiques únicament de flexibilització, vostès en aquest tema són conservadors, són de dretes.

Miri, li ho vaig a dir: vostès estarien d'acord a reformar la Llei de contractes laborals, de contractes temporals? Vostès estarien d'acord a fer un pla d'inspecció per tal que la contractació temporal funcioni a Catalunya com diu la llei? Vostès estarien d'acord a incrementar les cotitzacions de la Seguretat Social en els contractes temporals? Vostès estarien d'acord a reformar la Llei d'empreses de treball temporal?, a fer un fix discontinu per als treballadors amb contractes temporals amb el model europeu?, una convergència dels salaris?, a incrementar les cotitzacions a la Seguretat Social de les ETT, perquè gasten més aquests treballadors i per dificultar que s'utilitzin ETT quan es podria fer fix? Vostès estarien d'acord a fer un pla d'inspecció per a les ETT a Catalunya pactat amb aquestes forces parlamentàries d'aquí, del Parlament, i amb els agents socials? Vostès estarien d'acord a impulsar, amb partides presupostàries, el Pla de redempció de riscs a Catalunya, a impulsar també el pla de xoc que li han presentat els interlocutors socials? De quants diners pensen dotar el Centre de seguretat i condició de salut? Què pensa del fet que l'Administració no contracti aquelles empreses que han sigut sancionades per greus problemes amb la

salut laboral? Estarien d'acord vostès a no acceptar empreses que subcontractin empreses que a la vegada utilitzin ETT? Quin ha sigut el nivell de sanció i d'inspecció de les ETT a Catalunya?

Són moltes preguntes, senyor conseller. Vostès demostraran si són de dretes, de centre o d'esquerra amb les seves actuacions polítiques, com cadascú, amb els vots i amb les actuacions, i vostès segueixen i han seguit durant molt de temps la política neoliberal que ha sigut flexibilitzar el mercat de treball. No ha creat més ocupació en aquest país i, en canvi, ha precaritzat un terç...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Novella i Izquierdo

Estem parlant –acabo, senyor president– de la societat dels dos terços. Si els preocupa o no, ho veurem tots amb les seves actuacions polítiques.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller de Treball senyor Ignasi Farreras.

El conseller de Treball

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, benvolgut diputat senyor Novella, permeti'm dir-li una cosa: nosaltres vam signar el Pacte per l'ocupació a Catalunya no per pressió social, sinó per sensibilitat i lucidesa social. Permetin-me que, en tot cas, quan fem coses que vostè troba bé, no les titlli, diguem-ne, més enllà de judicar intencions, perquè el que, en tot cas, ha de ser element de judici han de ser els fets subjectius; permetin-me, en tot cas, que, les intencions nostres, les lligui jo mateix en nom del meu Govern, i les vam signar per sensibilitat i per lucidesa social, eh? I no és la primera vegada i, per tant, en tot cas, durant aquests anys hem signat molts acords en seguretat i higiene, en moltes altres qüestions, etcètera... Ara no en faré la llista; hem tingut... Per tant, en tot cas, no prejutgi, diguem-ne, per intencions sinó per resultats i els resultats existents són positius.

Vostè ha fet un reguitzell de preguntes, un reguitzell de preguntes. Doncs, jo li he de contestar que bona part d'elles –han sigut tantes que, diguem-ne, pràcticament, no hi ha temps ni de memoritzar-les ni d'escriure..., li diria que bona part d'elles, quasi totes, sí. El problema és, senzillament, el *quantum* i, en tot cas, en la mesura que, dient la dita popular, el remei no sigui pitjor que la malaltia; o sigui que s'ha d'augmentar els sous dels treballadors de les ETT. He sigut el primer, crec, polític –almenys, en exercici, amb responsabilitats de govern, que primer ho he denunciat –primer que ho he denunciat–, i he donat suport a les propostes, per exemple, que ha fet la UGT en el seu moment i hem dit que cal modificar l'article 11 de la llei que regula les ETT perquè els sous dels treballadors de les ETT siguin equiparats als sous de les empreses usuàries. I també permeti'm dir-li, doncs, que tinc establerta una reunió

amb els dirigents de Comissions Obreres per parlar del projecte de la modificació de reforma de la Llei d'ETT a la qual s'abasten tota una sèrie de qüestions d'aquestes que vostè m'ha plantejat amb una voluntat..., amb aquest contrast, doncs, de donar-los el nostre criteri i veure, diguem, en allò en què podem avançar junts.

Per tant, diguem-ne, en bastants d'aquestes qüestions estem d'acord, perquè passa una cosa: que amb les ETT –i això ho havia deixat aquí–, que és un dels elements que, en tot cas, s'atribueix que hi ha hagut –diguem-ne– escurçament dels contractes..., però compleixen una funció social important si s'utilitzen bé i el problema és que la magnificació dels defectes que tenen la legislació i el funcionament de les ETT ha portat a la idea, a l'opinió pública que són perversament..., que són perverses intrínsecament, la qual cosa jo crec que és un error. Les ETT existeixen en els països més desenvolupats i han estat desenvolupades per governs de tots els signes polítics, de tots els signes polítics a nivell d'Europa, especialment. Per tant, si s'utilitzen correctament, si paguen correctament als seus treballadors, si sols s'utilitzen per a treballs temporers i no per substituir treballs fixos, fan una funció econòmica i social ben positiva i poden ser, a més –és un altre element–, una porta a la contractació estable, o més o menys estable, perquè, diem, és una forma de contacte amb el món de l'empresa i que aquesta empresa conegui treballadors.

La Llei 14/94 és millorable, però la utilització com a font de mà d'obra barata no és atribuïble específicament tant a la Llei sinó a la negociació col·lectiva, i perdonin que recordi que al primer conveni estatal, l'any 95, pactaren salaris molt baixos i, els convenis, els signen la patronal i els sindicats; van ser la patronal i els sindicats a nivell estatal; pactaren salaris molt baixos, propers al salari mínim interprofessional. El primer conveni estatal ha distorsionat greument l'inici de l'aplicació de la llei i, diguem-ne, se n'estan arrossegant conseqüències que s'estan superant. Els sindicats catalans, mitjançant la mobilització, quan van veure la forma amb què s'estava aplicant, van lluitar per un conveni català, i aquesta Conselleria i aquest conseller que els parla els va donar suport des del primer moment i va fer tota una sèrie de gestions i es va obrir una taula a Catalunya i es va arribar a un conveni, primer, a un acord extraestatutari a Catalunya.

Després, això va provocar que la mesa estatal es reunís a corre-cuita i van tancar el segon conveni, el qual ja reconeix l'equiparació de salaris en tres anys, que acaba l'any 2000, i això va ser provocat –diguem-ne– perquè a Catalunya vam jugar a fons aquest tema. I fins i tot, després d'aquest conveni extraestatutari a Catalunya, que va ser publicat el novembre de l'any 97, s'ha tancat també un conveni col·lectiu ja a Catalunya que està a punt de publicar-se fins i tot al *Diari Oficial de la Generalitat*. Ja he parlat de la iniciativa de la UGT sobre l'article 11; aquesta cambra l'ha de veure dins de poc. Em sembla que tots els grups li donen suport; per tant, serà un progrés en aquest sentit, d'aprovar una resolució per portar-ho, per presentar-ho al Congrés dels Diputats; també m'hi he manifestat clarament favorable.

Una segona crítica que es fa a vegades a les ETT és que es fan servir per cobrir, mitjançant rotació continuada, llocs permanents. Els abusos aquí són més de les empreses, més que de les ETT, perquè és l'empresa la que coneix la naturalesa autèntica dels seus llocs de treball. Vostè em deia: «Vostès no ho empaiten o ho empaiten...» Sí que ho empaitem; l'any 95 es van aixecar a ETT, es van posar sancions a 13 empreses ETT i a 17 usuaris; el 96, en aquest mateix ordre, 59 i 14, i, l'any 97, a 94 ETT i, a usuaris, 44. O sigui, han anat *in crescendo* les sancions que s'han donat a unes empreses, tant d'unes com les altres.

La tercera crítica que es fa a les ETT; es diu: «major accidentalitat». Vostè ha fet referència a la de les ETT. Escolti, aquesta és una tesi que no està demostrada, no es pot demostrar. Per què? Senzillament, perquè no s'ha pogut establir un índex de referència objectiu que digui: «Escolti, doncs, hi ha més accidentalitat o menys, etcètera...», perquè la plantilla és molt canviant i, en aquest sentit, hi ha opinions ben contradictòries. Ara sí que li puc dir una cosa: la sinistralitat, els accidents que hi ha hagut amb treballadors d'empreses d'ETT cedides o usuàries, doncs, han sigut, concretament, l'any 97 –les dades recents més tancades–: els lleus han estat un 2,97% que corresponen a 3932 accidents; els greus un 2,74%, sobre el total dels lleus, eh?, sobre el total dels lleus...

El president

Senyor conseller, heu consumit amb escreix aquest torn de rèplica...

El conseller de Treball

...oscillen entre el 2 i el 3% –per entendre'ns–, segons greus, lleus o mortals. Per tant, senzillament, la prudència, malgrat tot, no indica que hi hagi una sinistralitat fortíssima –són aquests tants per cent, entre un 2 i un 3%... Ara bé, la prudència i l'experiència –si em permet només tancar un cert instant, senyor president–, la prudència i l'experiència dels altres països on fa anys que existeix aquesta figura aconsella eliminar les activitats més perilloses que estiguin a l'abast de les ETT, i, per això, fins i tot abans-d'ahir, la premsa ens informava de l'acord que hem tancat –en principi, hem tancat un acord de decret–, pel qual les ETT no podran cedir treballadors, no podran entrar en una sèrie d'activitats, diguem-ne, que, per economia de temps i perquè s'ha acabat, doncs, no li enumero perquè són de les més perilloses, d'alta perillositat. I, per altra banda, ja li ho he dit, amb Comissions Obreres estem compromesos a analitzar-ho i amb voluntat de millorar sensiblement aquestes figures.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la legalitat en la política mediambiental

Passarem a la darrera de les interpellacions d'aquest Ple; és el desè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre el compliment de la legalitat en la política mediambiental, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Joaquim Novella. (*Veus de fons.*)

Perdó, Boada. Perdó, són els meus serveis que han equivocat el nom del diputat interpellant. Té la paraula el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta interpellació, la fem per analitzar i denunciar quin és el grau de compliment del Govern de la Generalitat en matèria mediambiental. No cal que expliqui que Iniciativa per Catalunya - Els Verds té la suficient capacitat política per plantejar aquestes qüestions; sovint hem estat els protagonistes en denunciar comportaments il·legals en matèria d'agressions mediambientals.

Hem esperat fins a final d'any per tenir més dades i així opinar amb més coneixement de causa. Ja l'any passat, arran de l'informe de la Fiscalia de Medi Ambient, vàrem denunciar tot un seguit d'irregularitats i presumptes delictes comesos per alts funcionaris de la Generalitat, presumptes delictes per un cantó i, per l'altre, nul·la cooperació del Departament de Medi Ambient amb la Fiscalia i, fins i tot, obstaculització de la feina judicial amb desaparició d'informes i pèrdua de memòria d'alguns funcionaris quan actuaven com a testimonis. A més, hi ha una paràlisi del Govern a l'hora de denunciar irregularitats i, quan ho fa, sovint els fets són investigats per la Fiscalia. De l'any passat també cal recordar el patètic posicionament del Govern arran de la condemna d'un altre empresari exemplar: el senyor Puigneró. Vàrem reprovar la política del Govern i el responsable de la gestió del Departament de Medi Ambient; els mitjans de comunicació se'n varen fer ressò, els ciutadans no s'ho creien; tothom esperava un canvi d'actitud; res d'això ha passat, el Govern ha continuat amb la seva pràctica de protegir els poderosos i permetre els delictes contra el medi.

El nostre Grup, fent la seva feina, la de controlar la gestió del Govern, va demanar a la Fiscalia General un doble informe: per un cantó, les causes seguides contra funcionaris del Departament de Medi Ambient de la Generalitat per delictes mediambientals i, per l'altre, una relació de les denúncies presentades durant l'any 1998 a la Fiscalia de Medi Ambient pels organismes de la Generalitat de Catalunya; aquí estan els documents i la relació. Després de llegir els documents, hom va sentir indignació i vergonya; indignació, per les greus imputacions que es fan al Govern i que ara explicaré; vergonya, per ser administrat per presumptes delinqüents.

Anem als fets; les causes judicials seguides contra funcionaris són set en aquests moments, totes elles amb un denominador comú: el delictes imputat és de prevaricació ambiental, segons l'article 329 del Codi penal, del nou Codi penal. Els querellats són alts funcionaris del Departament de Medi Ambient: l'exgerent de la Junta de Sanejament, el senyor Antoni Garcia Coma; l'actual gerent, el senyor Blai Soler Mañé; el senyor Francisco Gutiérrez Fernández, gerent de la Junta de Residus; el senyor Antoni Pagès Llorens, també de la Junta de Residus, i uns quants funcionaris més del Departament potser d'inferior categoria.

Com poden veure, càrrecs polítics sota les ordres directes del conseller de torn, fos qui fos el conseller.

I, en què es basa la Fiscalia per imputar de prevaricació ambiental aquests senyors? Aquí tinc la relació de conductes; les llegiré, perquè no es vegi que són nostres, sinó que és de la Fiscalia General. Primera conducta que se'ls imputa a aquest delictes: «Consentir el funcionament il·legal sense les preceptives autoritzacions administratives d'abocaments o emissions d'empreses contaminants que efectuaven abocaments o emissions contaminants delictives.» Segona conducta delictiva: «Incompliment del deure legal de denunciar les referides activitats davant l'autoritat judicial; silenciar les activitats delictives mediambientals, cooperant en la realització de les mateixes.» Tercera conducta delictiva: «Cobrament d'impostos» —el cànon de sanejament— «als responsables d'abocaments contaminants, en base a la càrrega contaminant abocada, coneixent que els esmentats abocaments i activitats contaminants eren il·legals», o sigui, sense autorització administrativa ni aprovació de les seves instal·lacions. Arriba el Govern a la irracionalitat de fer pagar a algunes empreses multes per abocaments no autoritzats, i, al mateix temps, els fa pagar el cànon de sanejament. La fórmula estesa en el món de la gestió ecològica, que era «qui contamina paga», el Govern l'ha canviat per «mentre paguin, que contaminin».

Una altra conducta delictiva presentada en aquestes diligències prèvies: «No fer arribar a l'autoritat judicial i amagar denúncies formulades pels serveis d'inspecció de les juntes de sanejament o de residus, o per particulars, o per entitats públiques i privades; en alguns casos, arxiu de denúncies sense cap motiu legal.»

I l'última: «Amagar a la policia judicial, al Ministeri Fiscal i a la resta d'autoritats judicials l'existència d'inspeccions i actuacions de les citades administracions, que perjudicaven els responsables de les activitats contaminants investigades, amb l'aparent finalitat d'afavorir aquests en els processos penals seguits. En moltes ocasions, les esmentades actuacions s'han conegut a través dels imputats, que han aportat a les causes judicials documentació amagada pels funcionaris imputats.»

Aquesta és la relació de la Fiscalia General. Cap paraula és del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; és de la Fiscalia General. Segur que comparteixen amb mi, senyores diputades i senyors diputats, la indignació i la vergonya a les quals abans els feia esment. Però encara n'hi ha més; un podria pensar que el Govern

actuarà amb contundència i controlaria i denunciaria tots els infractors; doncs, tampoc. L'any 1997, el Departament de Medi Ambient va fer tres denúncies a la Fiscalia —tres només— i, durant el 1998, fins al setembre, segons la relació que tenim, tres més —dues de la Junta de Sanejament i una de la de Residus.

Això, què vol dir, aquesta paràlisi a l'hora de denunciar per part del Govern? Que no hi ha delictes? Que el Govern no veu les irregularitats? Que les entitats ecologistes o els ciutadans que posen denúncies ho fan sense coneixement? Que la unitat central de Medi Ambient dels Mossos d'Esquadra i el Seprona actuen amb excés de zel? Que la Fiscalia de Medi Ambient té ràbia al Govern o que hi ha una espècie de contuberni? O com deia el conseller Macias, quan era conseller de Medi Ambient, que això, aquestes denúncies de Fiscalia passaven perquè el fiscal de Medi Ambient estava afiliat a Iniciativa per Catalunya. Quina vergonya per part d'un membre del Govern arribar a aquestes situacions!

El que està clar és que el Govern de la Generalitat, en matèria mediambiental, no aplica la Llei amb rigor i, quan l'aplica, ho fa selectivament. D'aquesta selecció, sempre en surten beneficiats els poderosos, els seus amics, i en surten perjudicats els ciutadans, i en surten perjudicats per un doble motiu: per les agressions mediambientals continuades i la consegüent pèrdua de qualitat de vida, i per la pèrdua de confiança en l'Administració per part dels ciutadans, en veure que tot aquest seguit de presumptes delictes, evidentment, no s'acaben i que la Generalitat, el Govern, no actua amb contundència.

Em sembla que és el moment —no hi és el senyor Pujol aquí, però estic segur que li passaran el meu missatge—, és l'hora de dir-li que més poder no és el més important per als ciutadans d'aquest país. El que és decisiu és com es gestiona el poder, i, per ara, pel que he explicat fins a aquest moment, es desprèn que el gestionen alguns presumptes delinqüents mediambientals.

En definitiva, cal un canvi en aquest país —també, des del punt de vista mediambiental. Ho hem dit des de fa temps i ho anem preconitzant: cal portar a terme polítiques que tinguin com a eix vertebrador un desenvolupament sostenible —i demanaria, si us plau, que, aquesta paraula, la utilitzéssim amb coneixement de causa i no en féssim una perversió, d'aquesta terminologia, sobretot quan la usen alguns membres del Govern i, fins i tot, quan la usa el president del Govern—, un desenvolupament sostenible que es basi en la solidaritat intergeneracional, que no posi en perill el futur dels nostres fills, el futur dels nostres nés.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Des del nostre punt de vista, l'actual Govern no està capacitat per aquest gran repte de cara al segle XXI. Em sembla que és hora de fer les maletes, pel bé de Catalunya.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Boada. Per respondre la interpellació, té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient, senyor Joan-Ignasi Puigdollers.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Joan-Ignasi Puigdollers i Noblorn)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Boada, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds ha presentat una interpellació sobre quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu amb relació al compliment de la legalitat en matèria ambiental, malgrat que, pel que sembla, només hi ha una petita part d'això que els interessen. Però vaig a pretendre respondre sencer el títol de la interpellació.

La resposta a aquesta interpellació és òbvia, no pot ser altra que complir la normativa ambiental i fer-la complir. La nostra política s'adreça, d'acord amb el text constitucional, a la protecció i millora del medi ambient i a garantir la utilització prudent i racional dels recursos naturals. És una política que s'integra en la definició i en la realització de la resta de polítiques de la Generalitat.

Per assolir aquests objectius el Departament de Medi Ambient dona especial importància als instruments de caràcter preventiu, com la utilització de les millores tecnològiques disponibles, la planificació dels recursos naturals, l'autorització prèvia de les activitats potencialment contaminadores, l'ús d'etiquetes ecològiques, l'ecogestió, les ecoauditories ambientals i l'avaluació d'impacte ambiental. A més d'aquests mecanismes preventius o cautelars, el Departament de Medi Ambient aplica els sistemes correctors de vigilància i control i, també, però en última instància, els mecanismes sancionadors de reparació del dany ambiental previstos en la legislació.

Aquesta política s'ha materialitzat en les realitzacions següents: la primera ha estat la creació d'un cos legislatiu propi ja molt desenvolupat i pioner a l'Estat espanyol, i homologable amb els països més avançats de la Unió Europea. En segon lloc, cal esmentar l'elaboració dels diversos programes de gestió. Amb ells es delimiten les actuacions a endegar en els diversos sectors; així, el Pla de sanejament, el Programa general de residus i el Pla d'espais d'interès natural. L'aprovació d'aquests plans és una manifestació de com es compleix la normativa ambiental, ja que responen directament a manaments legals.

La tercera línia d'actuació de la Generalitat ha estat la construcció dels principals equipaments per fer efectius els objectius fixats. Cal destacar la construcció d'estacions depuradores d'aigües residuals, que ja arriben a dues-centes quatre, les estacions de control de contaminació, i els dipòsits de residus controlats, que ja són una realitat en la major part del territori de Catalunya. Amb totes aquestes actuacions el Govern dona aplicació a la normativa ambiental. És a dir, actua amb tots els instruments que la legislació li proporciona i que són quelcom més que la imposició de sancions.

D'altra banda, el control i la recerca de fórmules que permetin a les diverses activitats adaptar-se als nous requeriments ambientals, que cada vegada són més rigorosos, també ha estat objecte d'especial atenció per part del Departament. Així, s'han implantat sistemes voluntaris de verificació del compliment de la legislació ambiental, s'ha impulsat la conclusió de programes de descontaminació gradual, s'han introduït noves tècniques de gestió, com és l'*ecomangement* i el sistema d'auditories ambientals, etcètera.

La gestió del medi ambient, com el temps s'ha encarregat de demostrar, no es pot sostenir només amb una actuació repressiva, sinó que ha de basar-se en una visió global i integradora en la qual la prevenció sempre jugui en primer terme i només en darrer lloc la sanció.

Malgrat l'anterior, és l'activitat de control i de repressió, i no la prevenció, la que més preocupa el Grup Parlamentari interpellant, com ha quedat palès avui i com va quedar palès en la roda de premsa que va convocar el passat dia 23, motiu pel qual em centraré més en aquest darrer aspecte.

L'anàlisi de l'activitat administrativa de control obliga a referir-se, en primer terme, a les actuacions inspectores realitzades, ja que a la vista de les actes aixecades s'inclouen els corresponents expedients sancionadors. En aquest sentit, s'ha d'assenyalar que, el darrer any 1997, el Departament de Medi Ambient va efectuar un total de 13.092 inspeccions, 3.286 de les quals van correspondre a residus; 608, a contaminació atmosfèrica; 1.308, a activitats extractives, i 7.890, a abocaments d'aigües residuals.

Pel que fa als expedients sancionadors durant l'any 1997 els diferents òrgans del Departament de Medi Ambient varen imposar un total de 2.429 sancions, 352 de les quals corresponien a abocaments d'aigües residuals; 79, a contaminació atmosfèrica; 34, a activitats extractives, i 1.964, a residus.

No és la primera vegada que davant d'aquesta cambrà el Govern de la Generalitat ha donat explicacions sobre la relació de col·laboració que es manté amb la Fiscalia de Medi Ambient. En una anterior compareixença, en què es donava resposta a una pregunta del mateix Grup Parlamentari, ja es va destacar la bona col·laboració, la bona predisposició del Departament de Medi Ambient vers l'obligada col·laboració amb l'Administració de Justícia, i es van donar dades que demostraven sobradament les aportacions del Departament en les investigacions judicials, ja sigui mitjançant l'elaboració d'informes, la realització d'anàlisis d'aigües residuals o de caracterització de residus, o bé a través de l'assistència de tècnics en qualitat de perits o testimonis en les causes seguides per delictes ecològics. Aquesta col·laboració s'estén no només al Ministeri Fiscal, sinó també a la policia judicial, és a dir, Mossos d'Esquadra i Seprona, i, en general, a totes les autoritats judicials.

Concretament, a títol d'exemple, vull destacar que només durant l'any 1997, la Junta de Sanejament va elaborar 153 informes referents a assumptes objecte d'investigació penal i, en el decurs de l'any 1998, en portem ja 71.

6520

Una altra manifestació important d'aquesta col·laboració, la trobem en la tramesa d'expedients i la formulació de denúncies quan es considera que els fets poden ser constitutius de delictes contra el medi ambient. Des de la creació del Departament, s'han tramès al Ministeri Fiscal un total de 106 denúncies, 83 de les quals feien referència a abocaments d'aigua residual i, 23, a la gestió i abandonament de residus industrials.

Les xifres exposades indiquen, lògicament, que el nombre de conductes que han estat objecte d'expedient sancionador en via administrativa –2.116, l'any 1997– és notablement, molt notablement superior al de denúncies presentades davant el Ministeri Públic, que van ser 10, l'any 1997.

D'altra banda, és cert que en els darrers anys ha disminuït el nombre de denúncies trameses pel Departament a la Fiscalia –van ser 20, l'any 96; 10, l'any 97, i aquest, que no està acabat, en portem 5. Aquesta circumstància també ha estat objecte de crítiques que s'han difós pels mitjans de comunicació. Aquestes xifres, lluny d'evidenciar una conducta prevaricadora, el que posen de manifest –prevaricadora, com deia vostè– és que la política mediambiental seguida està donant els seus resultats. És evident que el desenvolupament normatiu assolit, l'activitat de control que s'exerceix sobre les activitats contaminants, la construcció d'infraestructures, el foment i la promoció de les tecnologies netes, entre d'altres, han estat elements decisius a l'hora de reduir el nombre de conductes que per la seva gravetat requereixen la intervenció del Dret penal.

A més, pel que fa al camp de les aigües, cal fer referència a l'augment del nombre d'empreses que ja disposen d'un sistema propi per al tractament de les seves aigües residuals i el fet que moltes d'elles hagin connectat els seus abocaments al sistema públic de sanejament.

El que considero del tot irresponsable és que sobre el nombre d'expedients tramesos al Ministeri Fiscal es generi l'estat de consciència que l'Administració prevarica deliberadament en matèria ambiental. L'Administració no prevarica, actua de conformitat amb la Llei, i, per tant, només denuncia a la Fiscalia aquelles conductes que per la seva gravetat mereixen la intervenció del Dret penal.

A més, vull recordar que el Dret penal no és el primer instrument de defensa davant les agressions contra el medi ambient, sinó l'últim. El seu caràcter secundari i subsidiari requereix que només s'actui davant d'aquells atacs que resultin més greus quan els altres instruments s'hagin revelat insuficients, i no convé que s'inverteixin els termes d'actuació dels poders públics.

Finalment, voldria tractar altres qüestions que també han estat objecte de polèmica: les imputacions fetes a determinats càrrecs de la Junta de Sanejament i de la Junta de Residus. Pel que fa a les imputacions fetes a funcionaris i càrrecs del Departament, és de lamentar la publicitat donada a aquest fet amb l'oblit dels drets constitucionals que igualment els emparen, tractant-se, com vostè ha dit, d'un afer que encara està *sub iudice*. Considero que el respecte que em mereix l'actuació judicial i la independència que es predica justifiquen sobradament que no faci cap altre comentari al espec-

te, excepte un. I, si em permeten, els llegiré jo també una carta.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

La carta és del dia 10 de setembre d'enguany, i la signa el *fiscal jefe* del Tribunal Superior de Justicia –Fiscalia– de Catalunya. I diu així, perquè vegi vostè la diferència entre el que ens pretén llegir vostè i el que escriu, de veritat, el fiscal, no en els fulls del darrere, sinó als fulls del davant: «Dado el interés expresado por VE por el curso de las actuaciones penales relativas a delitos contra el medio ambiente, en las que hayan acusados funcionarios de la Conselleria de Medi Ambiente, remito el informe que ha sido elaborado por el ilustrísimo señor fiscal coordinador del correspondiente servicio de esta fiscalia.» Me l'adjunta. Ara fa el seu comentari. «Es destacable» –«es destacable»– «que de las nueve» –no son siete, nueve– «actuaciones consignadas en el referido informe, en una de ellas, pendiente de celebración de juicio oral, el funcionario implicado no es acusado, sino testigo. Cuatro de las causas» –no les altres– «están pendientes de formulación del escrito de acusación por parte del fiscal, una vez resueltos los recursos interpuestos contra el auto que da traslado a los efectos del artículo 790.1 de la LECR. De una de las causas no consta en Fiscalía más que la copia del atestado número 3397 de los Mossos d'Esquadra. Por último, cabe señalar que las actuaciones que han dado lugar a las causas de referencia se han iniciado, en seis casos, a denuncia de la Guardia Civil, y, en cuatro casos, a denuncia de Mossos d'Esquadra, existiendo denuncia de ambos cuerpos en uno de los casos.»

El president

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient

Perdó, senyor president. Això és el que diu la Fiscalia, no el que vostè ens vol fer entendre.

D'altra banda...

El president

Tindrà temps de rèplica, per tant, si pot acabar..., perquè ha exhaurit amb escriu el seu temps.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Senyor conseller, què vol dir? Que joestic mentint o que la Fiscalia està mentint? Amb el que acaba de dir, vull dir, o el seu document és cert i el meu document no és cert, un document que m'han fet arribar –i, si vol, n'hi ensenyaré el segell– des de Fiscalia

General. Això és la lletra i tota la relació de la Fiscalia General, eh? No sé si a la pàgina del davant o a la pàgina del darrere. Jo no he dit res i, si vol, pot llegir... Ah, sí!, les he traduït al català. Són en castellà, certament: «Las conductas en las que se basa la imputación de prevaricación medioambiental, los imputados funcionarios son los siguientes». I aquí les diligències prèvies obertes al Jutjat d'Instrucció on està l'empresa també querellada, els querellats i el delictes imputats –que quedi clar. Jo no m'invento absolutament res. Ve de Fiscalia. I, com que la nostra funció com a diputats d'aquest Parlament és controlar l'acció del Govern, nosaltres la controlem, i la controlem, des del meu punt de vista, amb dades serioses, concretes. I aquestes ho són, i nosaltres les portem aquí perquè és la nostra funció i, evidentment, també en fem de moltes altres, com ja es demostra al llarg de ple darrere ple.

Miri, nosaltres també portem a terme temes com els de prevenció. Quant a la Moció de què després parlarem, o aquesta tarda, doncs, hi ha tot un seguit de propostes des del nostre punt de vista de com s'hauria de millorar tota la temàtica dels residus des del punt de vista la prevenció. Per cert, vostès no hi han fet cap esmena; això vol dir que les votaran totes en contra. Es mostrarà claríssimament qui porta polítiques de prevenció o a qui no li importen. O hauré de parlar de la Llei d'envasos i residus, i el posicionament de Convergència i Unió a l'hora de reduir, evidentment, el volum d'aquests envasos, i hauré de parlar, també, del seu sistema –que hi ha hagut–, de gestió?

Senyor conseller, em sembla que no m'ha contestat; no, evidentment, no ha donat resposta a les qüestions que jo posava sobre la taula a aquestes denúncies.

I, evidentment, que hi ha recursos, recursos rere recursos, posats per les empreses, i a vostès ja els va bé. Aquestes empreses són les que van posant recursos sobre recursos, es va dilatant la cosa i vostès, fins que no arriben al final, no actuen i, llavors, quan actuen, molts dels seus funcionaris perden la memòria d'una manera espectacular, no? Tenen unes llacunes que s'ho haurien de fer mirar.

O què és la seva funció de control? Li poso l'exemple del senyor Puigneró, des del 84, molta darrere molta? Contaminació contínua, fins que hem arribat a denúncies ja molt serioses, no pas per part de la Generalitat, sinó per part de diferents associacions i per part d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Aquesta és la seva manera de controlar les activitats delictives? Multes de dos milions de pessetes que varen sumar fins al 94-95, al senyor Puigneró quan estava contaminant d'una manera constant? I no li puc fer una relació molt més àmplia de qüestions que estan passant.

Però encara n'hi diré una altra, una altra que també fa referència a la propaganda, que és propaganda, simple propaganda, que fa sempre el senyor Pujol quan diu que Europa ens té molt en compte a l'hora de la política mediambiental. Doncs, Europa també els ha denunciat a vostès. Europa, a partir d'una denúncia feta des d'Osona, des del Grup de Defensa del Ter, sobre la contaminació per purins, de tots els aqüífers i, fins i tot, de l'aigua de boca, doncs, que va haver-hi en cinc po-

blacions –i que aquí el conseller de Sanitat, doncs, va reconèixer, evidentment–, aquesta denúncia ha tingut continuació a la Unió Europea. I diu, des de la Unió Europea: «Considerando la información presentada, es evidente que la concentración de nitratos en aguas subterráneas supera los 50 miligramos/litro, y a través de las redes públicas se ha suministrado agua potable para el consumo humano con una concentración de nitratos superior a 50 miligramos.»

I la prevenció que vostè em deia..., on està la prevenció aquí? No n'hi ha hagut cap, perquè la directiva europea deia: vostès han de declarar les zones vulnerables i tenien un temps. Vostès no ho han fet, no han declarat les zones vulnerables fins aquí un decret, doncs, publicat el 3 de juliol del 98, i, per això, actualment, hi ha un recurs pendent contra Espanya –s'ha de dir contra Espanya, perquè Catalunya no tenim representació a la Unió Europea; Catalunya hi està inclosa– davant el Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees, per l'incompliment de l'obligació d'identificar les aigües contaminades, de conformitat amb aquesta directiva. I la Comissió va decidir portar Espanya –Catalunya, vostès, perquè tampoc ho varen fer– al Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees per l'incompliment de l'obligació de crear programes d'acció, de conformitat amb allò disposat a la directiva comentada.

Aquesta és la realitat. Prevenció, tampoc en la contaminació per purins que hi ha hagut a Osona i, evidentment, que hi ha al Pla de l'Estany i a altres comarques. No hi ha hagut prevenció, i tampoc hi ha hagut sancions en totes aquestes –alguns d'ells, personatges prou importants des del món...

El president

Senyor diputat, ha consumit amb escreix el seu temps. Perdó, perdó, no. Segueixi, segueixi, paro el rellotge. Segueixi.

El Sr. Boada i Masoliver

De fet, ja quasi havia acabat, senyor president.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats, senyor conseller.

El president

Per contestar la rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller. Perdoni, senyor diputat, eh?, m'ha fet un signe el secretari primer i he pensat que em deia que havia passat el temps. I no era així.

El conseller de Medi Ambient

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Boada, ja li vaig dir l'altre dia que vostè i jo parlem llenguatges diferents. I avui és, una vegada més, encara que avui, potser, s'assembla més el llenguatge, i veig que vostè ha canviat. Ara ja no li interessa tant això de la Fiscalia, i ara anem a fer la perdigonada. Que si ara la Llei d'envasos i embalatges... El tranquil·litxo; vinc d'estar parlant i hem pactat ja amb l'Entitat Metropolitana –ja estem absolutament d'acord en tot. La Federació de Municipis de Catalunya també hi està d'acord.

6522

Ho van acordar ahir a la tarda. O sigui que... De tota manera, el dia que vulguin en podem parlar a bastament.

Ara a mi m'agradaria tornar una mica a això, això que estàvem dient: que, d'acord amb la seva visió, a major nombre d'expedients, a major nombre de sancions, major grau de compliment de la normativa.

Això vol dir –li ho pregunto– que ens hem de convertir en un estat paternalista i repressor? O es tracta, potser, de posar un policia darrere cada ciutadà, cada empresari, cada institució? Tan poc confia vostè en la majoria d'edat i el sentit de responsabilitat dels ciutadans de Catalunya?

Jo, a més, li pregunto una altra cosa. Si féssim això, hauríem arreglat el problema? De què val una sanció, si no comporta, sobretot, la solució real a la problemàtica ambiental que la genera?

La nostra visió, senyores i senyors diputats, senyor Boada, és la contrària. És evident que entre les nostres funcions hi ha la de controlar les activitats que poden produir afectacions al medi ambient, i així ho fem. És evident que cal incoar expedients sancionadors quan s'infringeix la normativa ambiental, i ho fem amb tot el rigor que cal. I també és obvi que hem de denunciar davant els tribunals aquells comportaments que poden afectar greument el medi ambient o la salut de les persones. I això, senyor Boada, també ho fem. Ho fem quan trametem a la Fiscalia aquells expedients que entren dins la figura del delictes ecològic, que per això s'ha creat, i no per suplir l'actuació administrativa que té encomanada el Departament, d'acord amb la distribució competencial que atorguen la Constitució i l'Estatut a cada un dels poders democràticament establerts: com vostè recordarà, el legislatiu, l'executiu i el judicial.

Però, al nostre entendre, el grau de compliment de la normativa i el grau de desenvolupament sostenible d'un país, no poden mesurar-se únicament i exclusivament pel nombre de denúncies. Hi ha un principi ambiental internacional ben acceptat que és el de la coresponsabilitat. I, en virtut d'aquest principi, moltes de les actuacions que estem desenvolupant persegueixen, precisament, la coresponsabilitat voluntària del conjunt dels segments productius i socials del nostre país per ajustar-se a les exigències ambientals. I això requereix una pedagogia que va molt més enllà de la imposició de sancions. Hem avançat molt durant els darrers anys per la via de la col·laboració, dels acords voluntaris, de l'adequació i millora progressiva de les activitats productives a les exigències ambientals, de la col·laboració entre les diferents institucions per endegar programes i actuacions orientats al desenvolupament sostenible amb la participació del conjunt de la societat. I això no ho pot negar ningú.

Però vostès insisteixen en la desqualificació, en l'acusació malintencionada i demagògica, en la crítica destructiva, en l'atac gratuït i electoralista contra el Govern de la Generalitat. Tal com ja vaig respondre en les manifestacions fetes a la seva roda de premsa de la setmana passada, vostès intenten confondre l'opinió pública amb actituds –que els deia aquell dia– indignes de de-

mòcrates, fent acusacions mancades de rigor i llançant missatges esbiaixats que tan sols persegueixen el ressò mediàtic associat a l'escàndol i la polèmica.

Només ho puc entendre tenint en compte les seves nefastes expectatives electorals i els seu fracassat intent, de moment, d'aconseguir una candidatura conjunta que els permeti esperar millors resultats. El que no puc entendre és que es dediquin a convocar rodes de premsa respecte a fets extemporanis, totalment extemporanis en el temps, cercant un protagonisme que es basa en la crítica ferotge, en la desqualificació i no en la realització de propostes innovadores pròpies. I, sobretot, no puc acceptar de cap manera que vulgui atacar políticament el Govern de la Generalitat utilitzant el nom de persones el rigor professional de les quals està fora de dubte i que, li ho recordo, no han estat mai condemnades, vulnerant, entenc jo, així, profundament, el respecte exigible per qualsevol ciutadà.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Guillot, em demana la paraula? Per què me la demana?

El Sr. Guillot i Miravet

Senyor president, crec que per al·lusions, perquè una cosa és control, la polèmica entre un diputat i un conseller en una interpellació, i l'altra cosa és parlar d'expectatives electorals o de si som democràtics o no som democràtics. I crec que aquí...

El president

Jo no hi veig les al·lusions, senyor Guillot. Però, com que no m'agrada coartar la paraula de ningú, mig minut.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, el nostre és un partit democràtic més vell, i venim de tradicions més velles que les de Convergència, per exemple, per exemple; tradicions de lluita antifranquista potser més velles que les de Convergència Democràtica o que la de la Conselleria de Medi Ambient o que la del conseller de Medi Ambient. Això, el primer apartat.

I el segon apartat: jo no sé quines seran les nostres expectatives electorals, però segurament, seran tan bones com les de Convergència i Unió, i no entrem en aquest terreny perquè tots hi prendrem mal.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Boada, per què em demana la paraula?

El Sr. Boada i Masoliver

Per contradiccions. Per contradiccions perquè ha posat en boca meua, el conseller, una cosa que jo no he dit.

El president

Això és una contradicció? Mig minut per contestar.

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, perquè el senyor conseller ha dit, ha donat a entendre que el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el que demanava eren més sancions. I, veritablement, nosaltres no demanem més sancions; el que demanem és que el Govern controli els presumptes delinqüents, sobretot, si són funcionaris de la Generalitat de Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el capítol d'interpellacions... Senyor conseller em demana la paraula? Per què me la demana?

El conseller de Medi Ambient

Per respondre, si m'ho permet, senyor president.

El president

Per contradicció de la contradicció. Endavant; mig minut.

El conseller de Medi Ambient

Només un segon. Senyor Guillot, conec els seus antecedents. Havia col·laborat amb vostès, havia tingut el plaer de col·laborar-hi. Vostès, llavors, eren bastant diferents; no tenien aquesta manera d'actuar.

El president

Moltes gràcies.

Iniciem el capítol de mocions.

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta presidència ha de fer avinent i proposar al Ple del Parlament una alteració de l'ordre del dia. A petició de tres grups parlamentaris, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el Grup de Convergència i el Grup Socialista, es proposa que la primera de les mocions substanciades sigui la que portava fins ara el punt número 25, que seria debatuda i votada en primer lloc en iniciar el capítol de mocions. Si hi ha l'acord de la cambra, ho posaríem tal com acaba de ser demanat. (*Pausa.*) No hi ha cap contradicció. No hi ha cap oposició?

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió unificada dels espais naturals

Doncs, passarem a substanciar el que era el punt vint-i-cinquè, que passa a ser punt 19: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió unificada dels espais naturals, presentada pel Grup Socialista. Per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats i diputades, pujo a la tarima per presentar la Moció subsegüent a la interpellació que varem mantenir en el Ple anterior, amb referència al que signifiquen els espais oberts, els espais naturals del conjunt de Catalunya i, en concret, els aspectes de la seva gestió, i parlava el títol de la interpellació respecte a la seva gestió diversificada o a la possibilitat d'unificar la seva gestió. (*Remor de veus.*)

Com és habitual, m'agrada de fer una introducció dient: quan parlem dels espais oberts, quan parlem dels espais, encara avui, amb interès natural de l'àmbit territorial de Catalunya, estem parlant de coses molt i molt importants, perquè estem parlant, certament, d'un determinat model territorial. És a dir, un model territorial en el qual, a vegades, es concep la idea...

El president

Senyores diputades, senyors diputats, guardin silenci, si us plau!

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president.

...que l'espai —diguem-ne— natural, obert, no urbanitzat en aquests moments, és, senzillament, un espai de reserva per a futurs creixements urbans, mentre que d'altres mantenim una tesi absolutament a la inversa: que l'espai obert és una figura tant o més imprescindible que l'espai urbanitzat i que la correcta relació entre els espais urbanitzats i els espais oberts, els espais naturals. Els espais, ja siguin agrícoles, forestals, de determinada índole, que acumulen en ells valors propis que requereixen la seva preservació mediambiental, són peça clau, figura imprescindible per entendre la nostra riquesa natural, per entendre el paisatge propi del nostre país i, per tant, per entendre, fins i tot, la nostra personalitat específica en tant que país que ocupa un determinat territori. Per tant, el medi natural és aquella part del territori que cal preservar i que, fonamentalment, cal gestionar per poder fer possible un veritable model territorial que sigui ambientalment sostenible, i en aquest concepte d'«ambientalment sostenible» s'incorpori també el concepte de necessària qualitat de vida d'aquells que viuen avui en determinades agrupacions urbanes.

Això és el que pretén proposar la Moció que els posem a la seva consideració i que posarem, evidentment, a votació amb posterioritat, que el que ve a dir és: si ja va suposar un avenç que no neguem, ans al contrari, subratllem i pensem que és d'un interès extraordinari el fet que s'aprové en el seu dia la Llei que regula els espais naturals, que encara que fos tard i que es trigués set anys, doncs, s'aprové amb posterioritat el Pla d'espais d'interès natural, conegut com a PEIN; ens sembla poc explicable, a hores d'ara, en el moment actual, que, més de sis anys després de la seva aprovació, encara hi hagi plans especials d'ordenació i plans especials de delimitació de més de la meitat o de la meitat d'aquests espais d'interès natural de Catalunya que no s'han, per tant, tramitat els instruments que articulen la seva pro-

tecció o la seva delimitació més específica de la protecció –diguem-ne– passiva que el mateix Pla d'interès natural aplica i exerceix.

Així, doncs, el primer punt d'aquesta Moció intenta fer menció que insistim en la valoració positiva de l'existència d'aquests instruments legislatius de protecció, encara que ens puguin semblar insuficients, però ja és un pas molt endavant el fet que existeixin. El que no és tan raonable és que, sis anys després, encara haguem de dir que hi ha molts plans especials d'ordenació i de delimitació que no s'han tramitat, o bé que no s'han realitzat, o bé que, si s'han realitzat, no s'ha tramitat la seva aprovació, o bé que, si s'han aprovat inicialment, no s'ha produït encara la seva aprovació definitiva.

Però, a més –i d'això vam fer-ne menció l'altre dia, de manera insistent, en el moment de la interpellació–, el segon punt de la Moció parla de tendir a l'agrupació de competències en matèria de protecció d'espais naturals avui atribuïdes al Departament d'Agricultura, de Medi Ambient, de Cultura i de Presidència amb l'objectiu d'aconseguir una única dependència departamental. Certament, devem ser dels pocs governs en què un tema tan important com és aquest de la preservació de l'espai obert, de l'espai natural, d'aquella riquesa natural del propi país, té una distribució competencial tan singular i curiosa.

Caldria pensar que amb la creació del Departament de Medi Ambient i atesa la importància de la sostenibilitat d'aquest tipus d'espais, la major part d'aquests espais caldria que depengués d'aquest Departament, però aquí, a Catalunya, no és així. I estrictament, estrictament del Departament de Medi Ambient depèn només la zona volcànica de la Garrotxa, mentre que, després, de manera compartida amb el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, doncs, hi ha una part de les serres del Cadí - Moixeró, concretament, el que fa referència al Pedraforca, que també és de Medi Ambient, del Departament de Medi Ambient, i, pel que fa al Delta de l'Ebre, també de molta importància, i compartit, també, amb el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, pel que fa al Departament de Medi Ambient només hi competeix allò que fa referència a l'illa de Buda. Certament, una distribució singular de competències que nosaltres creiem que caldria agrupar.

Però, a més –com ja vam fer avinent en el moment de presentació de la interpellació–, hi ha coses tan singulars com que una part del tema de les muntanyes de Prades, com que inclou el monestir de Poblet, doncs, depèn del Departament de Cultura, sense cap criteri ni forestal ni ambiental ni de cap altra mena; o que depèn de Presidència, per exemple, Montserrat, no? Es gestiona mitjançant un patronat que, orgànicament, està adscrit a Presidència però que, en canvi, funcionalment, depèn de Governació i no se sap massa bé com un tema tan important com és aquest senyal d'identificació de Montserrat, aquesta muntanya irreplicable, tan singular, tan important per al nostre país, doncs, tingui aquesta dependència, des del punt de vista de la seva protecció natural, tan singular. És per això que va insistir a dir-li «gestió unificada dels espais naturals», i és per això que la conclusió més lògica de la nostra interpellació sigui, no ja que diguem que avui mateix s'han d'agrupar, sinó

que –imaginin-se– la Moció només diu: «tendir a l'agrupació de competències en matèria de protecció amb l'objectiu d'aconseguir una única dependència departamental».

El tercer punt de la Moció ens parla de buscar formes de treball conjunt entre diferents nivells d'administració que sumin esforços i que evitin l'actual dispersió i visió parcial d'aquesta protecció del medi natural a Catalunya; és perquè ens sembla que hi ha molts intents –lloables, tots ells; jo crec que destacables, tots ells, i que no hauríem de minoritzar–, procedents de l'àmbit de l'Administració local, en matèria de preservació d'espais i de l'àmbit d'un organisme de l'Administració local, que són les diputacions –en aquest cas, molt especialment, la Diputació de Barcelona, que ha anat configurant amb diferents instruments de gestió una anella verda metropolitana d'un interès extraordinari per a un país que ha crescut de la manera que ha crescut a l'entorn de la gran ciutat de Barcelona en aquests darrers temps... Per tant, s'han degut trobar formes de treball conjunt entre allò que per una part està fent el Govern de la Generalitat i allò que, per altra part, està fent l'Administració local a Catalunya. Qüestió, certament, difícil, però que em sembla que, si en alguns àmbits és raonable, ho és, precisament, en la protecció d'aquell territori i d'aquell paisatge que, una vegada malmès, no el podem tornar a recuperar mai més per a les generacions futures i, per tant, es perdrà per sempre més.

Finalment, la Moció fa una proposta de treball concreta que a mi em sembla un pas endavant. Analitzàvem ja, en el moment de la interpellació, que aquests instruments –la Llei del 85, el Pla del 92, doncs, tot i ser importants, calia fer un pas més endavant, i, per tant, vam estar parlant en el moment de la interpellació, permanentment, de fer aquest pas endavant, i, aleshores, el que plantejem és que treballem de manera efectiva per acabar constituint una veritable xarxa de sistemes naturals que permeti més àmplia protecció dels parcs naturals. No aquesta situació que es produeix ara, d'esquitxar en el conjunt del territori petits espais protegits, però no interconnectats entre ells.

I la proposta de la nostra Moció fa una concreció d'aquest objectiu, concretant que cal establir veritables sistemes de protecció. El sistema del litoral, que, en si mateix, ell ja és un propi sistema; el sistema pirinenc, intentant agrupar tots els espais protegits d'aquest àmbit; el sistema de les terres de l'Ebre, intentant, també, configurar un àmbit de protecció de tots aquells espais ara protegits o en tràmit de protecció o, des de fa temps, doncs, que estan sol·licitant ser protegits; del parc natural de l'Empordà, que agrupi, també, el conjunt d'espais de l'àmbit dels dos Empordans, i l'anella verda metropolitana, que és això que els definia ara com un projecte molt i molt interessant a l'entorn d'aquesta gran conurbació per evitar que algun dia esdevingui un *continuum* urbà, perdut –i per sempre– d'espais lliures que garanteixin la seva qualitat de vida.

Aquesta proposta de treball, aquest esquema de treball es planteja, a més, la seva connexió entre aquests grans sistemes de corredors o d'espais d'interconnexió que garanteixin això, el paper de corredors ecològics i, per

tant, el garantiment de la biodiversitat entre aquest conjunt d'espais naturals que encara avui té Catalunya. I insisteixo molt a dir-los –en el temps de la Moció no sempre m'és possible– que no estem parlant d'un tema poc important, sinó que estem parlant del conjunt d'aquells espais que cal efectuar-hi proteccions específiques per poder-los llegar a les generacions posteriors, com a mínim, tan bé com els hem trobat nosaltres, i, en alguns indrets de Catalunya, millor de com els hem trobat.

Aprofito per comentar molt ràpidament, i així ja ens estalviem allargar el debat de la Moció en el temps, que, per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, ens ha estat presentada una esmena que creiem que incorpora una visió més rica del nostre propi redactat i, per tant, no tindríem cap inconvenient a acceptar-la –ja ho anuncio ara i des d'aquí–, i, per altra part, allò, la dinàmica parlamentària, a vegades fa que puguem deduir que de la no-presentació d'esmenes, doncs, es podria arribar a produir un vot en contra –veurem què és el que ens diu el Grup de la majoria. En tot cas, nosaltres els diem que, si voten en contra d'aquesta Moció, que l'única cosa que fa és recollir, precisament, el debat que es va produir amb el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en el darrer Ple i que ell va demanar, precisament, que redactéssim una moció que parlés d'aquest «tendir» a treballar, de buscar sistemes de treball conjunt i que veuen que la Moció està redactada en aquest sentit, la diputada que els parla no entendrà res, perquè, certament, hauríem pogut demanar o posar èmfasi en exigències –diguem-ne– molt més programàtiques de la nostra opció política, i no ho hem fet buscant aquest consens d'accelerar, tendir, buscar formes de treballar en el futur per fer efectiu... i, per tant, si no és possible ni l'aprovació d'això, se'ns farà molt difícil d'entendre que realment estiguem treballant per la protecció d'un tema tan i tan important per a Catalunya, com és la salvaguarda dels seus espais oberts amb un model de creixement que hem tingut en aquestes darreres dècades, que ha tendit precisament a malversar, a fer malbé el patrimoni natural que ja no recuperarem mai més.

Per tant, els demano que tinguin present això a l'hora d'establir la seva posició de grup.

El president

Moltes gràcies. Ha presentat esmenes el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula per exposar-les el diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Suposo que el que faré serà defensar l'esmena i posicionar-me sobre la Moció. I de l'esmena he de dir que, pràcticament, ja me l'ha donat per defensada i per acceptada la diputada proposant, la senyora Montserrat Tura, i agrair-li-ho. La nostra voluntat precisament era això: avançar una mica més en la definició d'una moció que ja enteníem prou suau, prou tova, prou assumible en els continguts i en les formes pel Grup de la majoria. I ho vam fer des d'una doble visió: una, perquè el mateix conseller d'Agricultura en la seva resposta ens va parlar que s'està treba-

llant en la creació d'una agència de gestió de parcs naturals o una agència de parcs naturals, i que, si ja parla d'unificar la gestió dels parcs naturals existents, el nostre Grup enteníem que no és prou només parlar dels parcs naturals sinó de tots aquells espais naturals de protecció especial, siguin parcs naturals, siguin reserves naturals parcials, siguin paratges naturals d'interès nacional. Aquesta és la proposta.

Com ja ha dit la diputada, avui hi ha una dispersió notòria: Agricultura, Medi Ambient, Cultura i Presidència tenen competència en protecció i gestió d'espais, i del que es tractava és d'unificar. I afegíem, així com, ella, l'únic que posava era que l'objectiu era aconseguir una única dependència departamental, nosaltres enteníem que l'objectiu no era fer una única dependència departamental per seguir fent el mateix, sinó que del que es tractava és de coordinar, és a dir, evitar les gestions diferenciades i diferencials de cada un dels organismes; ampliar l'atenció, l'assistència i els recursos destinats a la preservació del medi natural, i evidentment, optimitzar, optimitzar perquè hi ha coses que, quan es fan per a un espai, són igualment vàlides per a altres espais, i aquesta suma d'espais diferents a tractar segurament fa més barats els costos de les inversions que s'hi hagin de realitzar, siguin del tipus que siguin.

Per tant, agrair aquesta acceptació per part del Grup Socialista i dir que amb la resta, en principi, no hi tenim inconvenient, al primer punt. Del primer punt, s'ha de dir que, en poc temps, n'hem parlat tres vegades; concretament, de les resolucions del debat d'incendis del 5 d'agost, ja en parla el punt vint-i-novè. Diu: «Fer la delimitació definitiva de les zones del PEIN». A la Moció de fa quinze dies, presentada per aquest mateix diputat, parlàvem –i es va aprovar així, per unanimitat del Parlament– d'«elaborar, aprovar i aplicar els plans especials de delimitació definitiva dels espais que preveuen les normes del PEIN», i hi fèiem algun afegit més, i, en tot cas, crec que el matís que introdueix la diputada és d'accelerar tant com sigui possible l'elaboració. Veient la finor de tracte que els diputats o els consellers de Convergència i Unió tenen respecte al que es diu i el que es fa, tot i que hi ha aquests dos compromisos parlamentaris, sense data o sense pressos, crec que podria ser oportú el tema aquest d'«accelerar tant com sigui possible», perquè, si no, d'aquí a quatre anys estarem que ens diran que «estem elaborant, aprovant i aplicant aquests plans». Per tant, no em sembla sobrar posar el tema d'«accelerar».

Tampoc no tenim cap inconvenient en el tema de buscar formes de treball conjunt entre els diferents nivells de l'Administració de Catalunya, que sumi esforços i recursos, perquè entenem –tal com també ho ha dit la diputada– que del que es tracta és d'anar sumant les competències, les atribucions, les actuacions de diverses administracions públiques, siguin administracions locals, siguin Administració de la Generalitat, perquè intentem anar acabant amb el cantonalisme, amb la fragmentació, amb la segregació, amb l'aïllament de la gestió dels espais, i entendre que, en els espais, sí que hi han zones diferenciades d'altres, però és important mantenir el que ja s'ha definit com a «corredors biològics»; que és important entendre que hi ha d'haver zo-

nes per on puguin desplaçar-se les diverses espècies, siguin animals o vegetals; que no podem considerar que els espais naturals són compartiments estancs i completament aïllats els uns dels altres, és una de les garanties del manteniment de la biodiversitat, i que, encara que hi ha altres actuacions o altres resolucions preses per aquest Parlament, insistir-hi no té per què ser contradictori. Vol dir que anem parlant, que anem aprofundint en aquestes qüestions i no deixa de ser una manera d'impulsar la tasca d'actuació del Govern.

L'única qüestió que he de dir que no tenim massa clara és aquesta distribució dels cinc grans sistemes que proposa la diputada senyora Tura. El sistema litoral, el sistema pirinenc, el sistema de les terres de l'Ebre, el parc natural de l'Empordà i l'anella verda metropolitana, encara que pugui ser molt interessant, especialment el de l'anella verda metropolitana, però entenem que hi ha algunes contradiccions entre el que hauria de ser el sistema litoral o el sistema de les terres de l'Ebre; una part de les terres de l'Ebre, òbviament, és litoral, i hi ha el delta de l'Ebre, però és que, a més, les terres de l'Ebre no són un sistema des del punt de vista ecològic; no té pràcticament res a dir, cap vinculació, el delta de l'Ebre amb el massís dels Ports, de la zona més muntanyosa, en territoris –la majoria– per damunt dels mil metres i amb una vegetació que en alguns punts arriba a ser centreeuropea.

Per tant, jo crec que aquí hauríem de mantenir la distribució, que en aquest aspecte ningú ha criticat, que fa el mateix Pla d'espais d'interès natural, el mateix PEIN, i allà la distribució és més homogènia i crec que més racional. Per tant, jo, l'única cosa que manifesto és que el nostre Grup, si manté aquest punt quart, li demanaríem votació separada per abstenir-nos en aquest últim punt, en el tema de «tendint a constituir cinc grans sistemes», i, en canvi, estariem d'acord amb tota la resta, allò de «treballar per fer més efectiva una veritable xarxa de sistemes naturals que permeti la més àmplia protecció dels parcs naturals mitjançant corredors i espais d'interconnexió»; fins aquí he dit que no hi ha cap problema, però no acabem..., crec que, en tot cas, hauríem de discutir-ho i hauríem d'analitzar-la molt més en profunditat, aquesta distribució que fan vostès a la proposta.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició els grups que no han presentat esmenes, en primer lloc, pel Grup Mixt –en primer lloc–, la diputada senyora Maria Olivares, que ho fa des de l'escó.

Moltes gràcies.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies. Sí, des de l'escó, senyor president. Des de l'arribada dels Verds al Parlament de Catalunya, hem anat esmerçant part dels nostres esforços a presentar propostes i posicionaments relacionats amb la protecció del medi ambient i l'augment d'aquesta protecció, plantejant contínues ampliacions del PEIN, per posar-ne un exemple.

Coincidim plenament amb el Grup Socialista pel que fa a la preocupació que genera la dispersió de competències mediambientals entre els diferents departaments, donat que crea confusió entre la ciutadania que va d'un departament a l'altre quan vol consultar quelcom relacionat amb algun espai natural. És per això que, com a mínim, els Verds considerem que fora bo tendir a l'agrupació de competències, com ja s'ha dit, i que hi fa referència el punt 2 de la Moció, donant, en part, compliment a una resolució aprovada en el debat de política general d'enguany pel que fa a la confluència de les direccions generals de Medi Ambient i Patrimoni Natural. També creiem que és obvi que s'ha d'accelerar el tràmit i aprovació definitiva dels plans especials d'ordenació, i, principalment, dur a terme les delimitacions definitives dels espais d'interès natural, tal com vàrem presentar, també, en el debat de política general en forma de proposta de resolució els Verds, proposta que, per cert, fou rebutjada; per tant, també donarem suport al punt 1 d'aquesta Moció.

Voldríem, però, destacar que alguns dels nostres parcs naturals estan conceptuats com els primers parcs de tot l'Estat espanyol, lògicament; que foren declarats parcs en primer lloc i on es destinen més pressupostos; però cal no oblidar que el nostre país és tot un espai natural en el qual s'han aposentat en el temps poblacions i indústries, i que han ocupat un espai que no està aïllat del medi ambient, del qual s'ha de tenir cura de no explotar d'una forma insostenible i, si les connexions entre aquests espais s'han trencat, lògicament, cal restablir-les mitjançant aquests corredors biològics, però tinguem en compte que el territori de Catalunya és, en principi –tot ell– un espai natural; en definitiva, un espai ocupat i, per tant, explotat.

I dir també que estem d'acord amb els dos punts restants de la Moció, que considerem que no són més que una conseqüència dels dos primers.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. També pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues, que veig que ho fa, també, des de l'escó.

El Sr. Tugues i Boliart

Sí, moltes gràcies, senyor president. La diputada Montserrat Tura plantejava el Ple passat una interpellació sobre la gestió unificada dels espais naturals, i rebia la corresponent resposta del conseller d'Agricultura. El Ple anterior, el diputat Víctor Gimeno interpellava el Govern sobre la revisió i el desenvolupament del Pla d'espais d'interès natural i qui li contestava en aquella ocasió era el conseller de Medi Ambient. Certament, no eren interpellacions idèntiques, però totes dues feien referència a un mateix objecte, i fins i tot hi havia coincidència amb el plantejament d'alguns temes, com, per exemple, el que fa referència als corredors ecològics.

Els diputats interpel·len el Govern en general, però, pel que fa al Pla d'espais d'interès natural, varia el conseller que se sent interpellat en funció..., ha de ser en fun-

ció de criteris d'interpretació finíssims sobre si el tema va més dirigit a la planificació o, en canvi, és un tema en el qual el nucli més central és el de la gestió. I aquest exemple demostra que la línia argumental de la interpellació i el que reclama la mateixa Moció va en el bon camí: que cal una agrupació de competències en matèria de protecció d'espais naturals, avui excessivament repartides entre diferents departaments. El fet que, pràcticament, totes les superfícies englobades dintre dels espais d'interès natural tinguin, bàsicament, activitat agrícola o ramaderia o, de manera principal, silvícola pot justificar la tutela del Departament d'Agricultura. De tota manera, per exemple, els mateixos silvicultors, de manera molt majoritària, reclamen insistentment que la seva activitat no depengui d'Agricultura, sinó del Departament de Medi Ambient, atenent que el bosc, més que una activitat econòmica o industrial, ha passat a tenir altres funcions, les externalitats –paisatge, protecció de l'erosió, fixació de CO₂, lleure, etcètera–, que justificarien la seva dependència de la Conselleria de Medi Ambient.

En qualsevol cas, el que sembla lògic és que, tenint un departament de Medi Ambient, sigui aquest qui coordini i gestioni tot allò que fa referència al Pla d'espais d'interès natural, i això malgrat que –com assegura el conseller d'Agricultura– no hi hagi conflictes competencials ni descoordinació entre les diferents conselleries implicades pel que fa a la planificació i la gestió d'aquests espais, perquè, tot i assegurar que la dispersió competencial no planteja dificultats, el que és cert és que el mateix conseller va anunciar durant la substanciació de la interpellació –i aquest va ser un argument central de la seva intervenció– la creació d'una agència per a la gestió dels parcs naturals per tal de –segons deia el conseller– agrupar totes les funcions que realitzin les administracions amb relació a la gestió d'espais de protecció especial, de manera que els criteris d'orientació i gestió siguin únics, sens perjudici de l'adaptabilitat en cada cas. Per tant, aquestes afirmacions corroboren la necessitat d'uns únics criteris d'orientació i gestió que, en aquests moments, no existeixen o que, per trobar-los, hi ha excessives dificultats, donada l'existència de possibles superposicions competencials.

En tot cas, nosaltres celebrem aquesta iniciativa, i, naturalment, que se'ns presenti formalment, ja la valorem d'una manera més concreta, però, *a priori* i com a principi general per poder treballar de manera coherent, ens sembla positiva. Com ens sembla positiu, també, el to constructiu amb què està formulada la Moció i per l'objectiu que persegueix. Cap dels quatre punts de la Moció –i això ho explicava ara la diputada que ha defensat la seva Moció– reclamen amb immediatesa la realització d'unes determinades actuacions concretes, sinó que plantegen un horitzó de treball, un marc de futur, un futur que es pot treballar amb consens, que ens sembla coherent per poder fer una política efectiva en matèria de protecció dels espais naturals.

Per totes aquestes raons, nosaltres, senyor president, senyores i senyors diputats, ho votarem favorablement.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya s'ha posicionat en diverses ocasions i, molt recentment, sobre els temes de protecció d'espais naturals i sobre la gestió unificada dels espais naturals i, per tant, nosaltres coincidim essencialment en el que es defensa en aquesta Moció.

En el primer punt, no m'hi estendré, perquè en el darrer Ple ja ens hi vam estendre arran d'una altra Moció, i és que, efectivament, tal com es demana aquí, doncs, hi hagi una extensió de plans especials d'ordenació i plans específics de limitació dels diferents espais del PEIN que abastin tots els espais. S'ha dit també en reiterades ocasions, doncs, que, actualment, el 50%, més del 50% dels espais que estan inclosos en el PEIN, doncs, no disposen d'aquests plans especials, i això fa que es converteixin en espais molt més vulnerables del que *a priori* sembla que haurien de ser, ja que estan dintre del Pla d'espais d'interès natural de Catalunya. Un exemple clar d'això va ser la darrera Comissió de Política Territorial en què el mateix director general d'Urbanisme argumentava, davant la modificació que s'havia fet d'un espai PEIN, que aquest espai PEIN no disposava de pla especial i que, en conseqüència, doncs, les modificacions que s'havien fet eren legítimes i legals. Per tant, fixem-nos en la gran importància que tenen aquests plans especials i, per tant, desenvolupem-los, ja que, pròpiament, el que era el desenvolupament de la primera etapa PEIN, doncs, ja ha passat i, en conseqüència, doncs, hi ha un endarreriment que és innegable en la definició d'aquests plans especials.

Sobre el segon punt, nosaltres també hi votarem favorablement, i hi votarem favorablement sobretot per la particularitat que aquí s'especifica; és a dir, realment, l'agrupació de competències en matèria de protecció d'espais naturals dins dels diferents departaments de la Generalitat de Catalunya és necessària perquè el criteri que es va seguir en el seu moment era un criteri absolutament aleatori, absolutament aleatori, amb parcs naturals que depenen de departaments tan singulars com Presidència –alguns depenen, encara, d'altres departaments, com, per exemple, el mateix d'Indústria i Energia; altres, d'Agricultura; altres, de Medi Ambient... Per tant, nosaltres considerem que, efectivament, hi ha d'haver aquesta agrupació de competències i que, sobretot, el que hi ha d'haver és una coordinació, un òrgan que es preocupi de coordinar. En aquest sentit, l'esmena que presenta Iniciativa - Els Verds ens sembla una esmena molt correcta i, per tant, si s'accepta –cosa que abans m'ha semblat entendre que així seria–, doncs, nosaltres també hi donaríem suport.

Ara bé, més enllà del que és pròpiament aquesta situació concreta, més enllà d'això –com deia–, voler agrupar les competències ambientals en un sol departament, al nostre entendre, és un error, i és un error justament

pel que és la transversalitat –innegable, també– de tots els temes ambientals; els temes ambientals, senzillament, ho són tot; són el substrat sobre el qual es produeix l'activitat humana i, per tant, al que s'ha de tendir és que a cada departament, doncs, hi hagi una sensibilitat ambiental en cada una de les activitats que des d'aquell departament es fan.

Però això no es contradiu amb el fet que nosaltres votem a favor d'aquest segon punt i que demanem l'agrupació de les competències en matèria de protecció d'espais naturals perquè aquesta és una política que afecta un fet molt concret que és l'agrupació, que és l'agrupació dels espais naturals, és a dir, concepte d'espais naturals. I és evident, també, que dintre d'un espai natural intervenen molts tipus d'activitats i de polítiques que poden ser competència de diferents departaments; però, igual que no agafarem i seccionarem un parc natural amb unes competències per al Departament d'Indústria i Energia, en el cas, per exemple, que hi hagi explotació hidrològica, com pot passar en el Parc Nacional d'Aigüestortes, doncs, pel mateix motiu, no té cap sentit que hi hagin aquestes diferències departamentals entre la protecció d'espais naturals.

Sobre el tercer punt, nosaltres també hi votarem a favor; de fet, és un tema que nosaltres també hem defensat en moltes ocasions i no som els únics, sortosament, que l'hem defensat en moltes ocasions i que ens sembla imprescindible per tal de preservar realment el que és el patrimoni natural del nostre país, patrimoni natural que es converteix en patrimoni cultural, que es converteix en qualitat de vida i que es converteix en peça fonamental, d'una banda, de l'equilibri territorial; d'altra banda, de la tendència a la sostenibilitat... Per tant, nosaltres considerem imprescindible que realment, doncs, hi hagi una visió que no sigui parcial de la preservació del medi natural i, connectant amb el quart punt de la Moció, que hi hagi una connexió amb els espais. Perquè, si no, aquests espais no és que es mantinguin, és que s'empobreixen, és que es retenen, és que entren en regressió i, per tant, per conservar allò que diem que conservem, necessàriament, hi han d'haver aquests connectors, aquests corredors biològics, aquests espais interconnectats. I, per tant, fins aquí votarem tota la Moció favorablement.

A partir d'aquí, en el tros que comença, diu: «...tendint a construir cinc grans sistemes: el litoral, el sistema pirinenc, el sistema de les terres de l'Ebre, el parc natural de l'Empordà i l'anella verda metropolitana», nosaltres demanarem votació separada i ens abstenem.

El president

Del punt sencer o d'aquest paràgraf?

El Sr. Portabella i Calvete

A partir de... fins a «interconnexió» i a partir d'«interconnexió». I ens abstenem perquè considerem que, tot i que és una primera aproximació al que són els grans sistemes, hi ha algunes imprecisions dins d'aquests sistemes, n'hi ha alguns –diguem– que no tenen pròpiament la..., no són pròpiament el mateix

sistema, encara que es vulgui ser generós. I, d'altra banda, queden importants indrets de Catalunya que no estan inclosos en cap d'aquests cinc. Per tant, això podria ser un primer pas per començar-se a plantejar com s'integren tots els espais naturals en sistemes, però considerem que el plantejament que es fa en aquesta part de la Moció és insuficient i, en ser insuficient, doncs, nosaltres ens abstenem.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Antoni Aige.

El Sr. Aige i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, la Moció que tenim en aquest moment són quatre punts, en definitiva, i, d'aquests quatre punts, el primer fa referència a una qüestió que ja hi feia referència l'illustre diputat senyor Gimeno fa quinze dies, en el sentit d'una ràpida tramitació dels plans especials d'ordenació, així com els plans especials de delimitació dels diferents espais d'interès natural a Catalunya. Per tant, en aquest sentit, cal recordar que el Parlament de Catalunya va aprovar i es va expressar de forma positiva en aquest sentit. Realment, per tal de donar sentit i per tal de concretar i desenvolupar els PEIN és necessari tramitar amb rapidesa –los que estan fets i, els que no estan fets, efectuar-los– els plans especials tant de delimitació com els plans especials d'ordenació.

Ara bé, aquest punt aquí té una..., comença dient: «Accelerar, tant com sigui possible, aquesta elaboració». Bé, accelerar tant com sigui possible aquesta elaboració és una cosa que jo crec que tots els grups d'aquesta cambra desitgen i, per tant, d'aquest punt..., nosaltres, doncs, en aquest punt estem d'acord; però en lo altre cal dir que, en lo que fa referència a la tramitació, cosa necessària, doncs, ja es va posar de manifest a la Moció que va presentar el Grup d'Iniciativa - Els Verds per part..., que, a més, va defensar convenientment el senyor, l'illustre diputat senyor Gimeno.

Bé, en aquest sentit, també caldria dir que el Departament de Medi Ambient va presentar en un moment determinat un document que es titula *Estratègia per al desenvolupament dels PEIN 1997-2000*, on es plantejava, precisament, l'impuls a la tramitació de tots aquests plans especials d'ordenació i plans de delimitació, suposo que a fi i efecte de donar, al més ràpidament possible, compliment al desenvolupament dels PEIN.

El segon punt i el tercer, jo quasi quasi diria que es podrien tractar d'una forma bastant similar perquè van en el mateix sentit. Diu: «Tendir a l'agrupació de les competències en matèria de protecció d'espais naturals, avui distribuïdes entre diferents departaments».

I el punt tercer parla de buscar formes de treball conjunt amb els diferents nivells de l'Administració. Sembla com si el primer punt volgués que hi hagués un departament sol que tractés aquestes qüestions –i fa un moment parlava el diputat senyor Portabella que aquestes

qüestions, moltes vegades, s'han de tractar d'una forma transversal, perquè afecten molts departament...; potser el problema que sorgiria del fet que hi ha diversos departaments implicats, precisament, podria ser un cert encavalcament. Però el cert és que nosaltres entenem que l'Administració de la Generalitat està governada i dirigida pel Govern de la Generalitat i, per tant, a nosaltres, sí que ens preocupen els objectius i l'eficàcia, però en lo que no volem entrar és en la manera com gestionen la seva Administració, com és lògic i natural. Ara bé, si en un moment determinat ens sembla que l'eficàcia no és l'adequada, doncs, també ho direm.

I en allò que fa referència al tercer punt, de buscar les formes de treball conjuntes entre els nivells diferents de l'Administració, jo, en això, el que diria és que és una qüestió abstracta, desitjable, però que, bé, aquí es queda; és desitjable; doncs, sí, que els ajuntaments, que les diputacions, que l'Administració autonòmica, doncs, en definitiva, busquin unir esforços, perquè, en principi, és una cosa desitjable però es queda, potser, amb una mica de nivell d'abstracció.

I, pel que fa al quart punt, aquí hi ha una cosa, una qüestió que no entenem massa bé des del punt de vista que es parla de les xarxes, d'efectuar una veritable xarxa dels sistemes naturals que permeti una àmplia protecció dels parcs naturals. Bé, en lo de la xarxa, nosaltres hi estem d'acord, creiem que tots aquests espais han d'estar interconnectats, però, en canvi, després parla de construir cinc grans sistemes i parla del sistema de les terres de l'Ebre, del parc natural de l'Empordà i de l'anella verda metropolitana. És clar, nosaltres entenem els sistemes...; abans també ha fet referència, l'il·lustre diputat senyor Gimeno, que ell també –i nosaltres, en aquest cas, doncs, també– entén que els sistemes s'han de veure des del punt de vista ecològic. I des d'aquest punt, per exemple, parlant del sistema de les terres de l'Ebre a què feia referència, doncs, no entenem massa bé què té a veure la part del massís dels Ports amb la part del delta, o bé en el denominat sistema de l'Empordà; què té a veure el Cap de Creus amb la zona d'aiguamolls o la part de l'Albera. Per tant, és una qüestió, aquesta, que, la proposta, no l'acabem d'entendre massa bé a pesar que sí que entenem que és desitjable aquesta interconnexió que la Moció expressa al punt quart.

També, per altra banda, parlant d'interconnexions, s'ha de dir que hi ha una resolució, que és la 552/V, del 1998, que estableix les directrius per interconnectar de forma ecològica i paisatgística els diferents espais naturals. També sabem que, precisament, aquestes directrius en aquest moment s'estan efectuant.

Nosaltres creiem que la Moció presentada pel Grup Socialista és una moció que té un bon fons, que té una bona intenció, però també, nosaltres, lo que creiem és que es perd una mica en l'abstracció i, quan no, és repetitiva, sobretot en el punt 1, que fa referència –molt important– a la tramitació dels plans especials, que ja s'hi va fer referència fa quinze dies en una moció que va presentar el Grup d'Iniciativa. Per tots los motius expressats, senyores i senyors diputats, el nostre Grup optarà per l'abstenció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta vegada la ponent socialista ho ha endevinat de ple; ha dit: «la no-presentació d'esmenes del Grup de Convergència i Unió em fa intuir que, potser, votaran en contra». Doncs, lamento dir-li que aquesta vegada ho ha endevinat. I no, no hi votarem en contra perquè no puguem estar d'acord en moltes de les coses que diu, sinó, bàsicament, perquè és molt reiterativa aquesta Moció, i fa quinze dies ens vam posar d'acord amb Iniciativa i amb tots els altres grups de la cambra i penso que fins i tot vam anar una mica més enllà del que deia aquesta..., del que diu la Moció que ens presenta avui el Grup d'Iniciativa per..., del Grup Socialista, perdó. En algun paràgraf érem fins i tot més agosarats en la Moció anterior. Quan parlàvem de definir, de delimitar els espais PEIN, llavors dèiem «elaborar, aprovar i aplicar». O sigui, anàvem encara una mica més enllà.

Vostè em podrà dir: «Home!, miri: ho podien haver votat.» Doncs, fins i tot li ho acceptaré. La podríem votar. Però també voldria recordar-los una cosa: en alguna comissió que va tenir lloc la setmana passada, a proposta, doncs, del Grup Popular, es va presentar una moció amb relació, també, a temes de medi ambient. I, potser, era una moció, doncs, d'algunes coses que el Govern ja estava fent i que vostès van considerar òbvies. Aleshores, nosaltres, perquè hi vam votar a favor, doncs, la resta de grups es van abstenir i ens van dir: «No, escolti: és que això ja ho fa el Govern; això és obvi, és evident que no es pot fer el contrari.» Doncs, miri: per la mateixa raó, doncs, jo li dic que nosaltres, aquesta vegada, no hi podem votar a favor. I no faré una cosa fàcil i que podria fer, que és agafar-me a les petites discrepàncies que han sortit, que han sortit aquí amb relació al darrer punt de la Moció per part d'Esquerra i per part del Grup d'Iniciativa dient: «Escolti: és que no estem d'acord amb l'agrupació en aquests cinc, sis temes». No, no ho faré: agafar-me a això, o agafar-me al que deia el ponent d'Esquerra Republicana, el senyor Portabella, que diu: «Escolti, és que la consciència mediambiental ha d'estar a tots els departaments; no en un» –i sé que em seria molt fàcil i molt còmode.

Bàsicament, és perquè, la setmana passada, ens vam posar d'acord, tota la cambra, en una Moció amb relació al PEIN a proposta d'Iniciativa per Catalunya; ens vam posar d'acord en tot, llevat de l'últim punt, i ens sembla que, sincerament, la Moció que tenim davant, que –hi insisteixo–, doncs, seria, fins i tot, assumible pel nostre Grup, no aporta absolutament res de nou.

El ponent del Grup Popular ha fet relació a algunes resolucions que havien pres en el debat de política general; jo també refermo el que ha dit. Hi ha una resolució molt clara, en el debat d'incendis, que parla de la connectivitat dels espais; per tant, això, és que ja ho

6530

hem aprovat en aquest Parlament, tot el que es demana en aquesta... Ho vam aprovar en la Moció d'Esquerra, ho vam aprovar en una de les resolucions –crec que era la número 29 del debat de...

El president

Per favor, senyores diputades, senyors diputats, guardin silenci!

El Sr. Espadaler i Parcerisas

I, a més a més, existeix –gràcies, senyor president– un compromís del Govern que, abans del termini d'un any, doncs, haurà presentat tot el tema de la connectivitat dels diferents espais dels corredors biològics, els diferents espais PEIN. Per tant, per aquesta raó –i no tant per una discrepància de fons, que, probablement, doncs, no hi sigui–, nosaltres, aquesta vegada, no donarem suport a aquesta Proposició, bo i agraïnt el to amb el qual ha estat presentada per la ponent.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Com que la diputada que ha presentat la Moció ja s'ha pronunciat sobre l'acceptació de l'esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, acceptant-la, jo tinc anotada en aquest moment, llevat que algú més em demani votació separada, la petició de votació separada en el punt quart de la Moció, a partir de la paraula «tendint». És així, senyor Gimeno? I també ha sigut demanat exactament igual pel representant d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Portabella. Algun Grup més demana votació separada?

Per tant, votaria la Moció en el seu conjunt, amb la incorporació de l'esmena acceptada per la diputada presentant de la Moció, en el punt 1, i els punts 1, 2, 3 i la primera part del punt 4, i deixariem pendent de votar la part final del punt 4. Estan conformes els portaveus amb la proposta de votació?

Hi estan d'acord? Iniciem, per tant, la votació en els termes que acabo de dir. Punt 1, amb l'esmena; punt 2, punt 3 i primera part del punt 4. Iniciem la votació.

Aquesta part de la Moció ha sigut refusada per 38 vots a favor, 50 vots en contra i 11 abstencions.

Passariem a votar la part final del punt quart. Iniciem la votació.

Aquesta part final de la Moció ha sigut refusada per 25 vots a favor, 50 en contra i 24 abstencions.

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i dotze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident segon i dels secretaris primer, segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seu la consellera de Justícia.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística

El punt que substanciarem ara és el dinovè punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política lingüística, presentada pel Grup Mixt. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, d'aquí a poques setmanes, diguem d'aquí a un parell de mesos, farà un any que vam aprovar ja la Llei 1/98, de política lingüística, una llei que, em sembla que és convenient de recordar-ho una vegada més, va ser aprovada i treballada, més ben dit, redactada en ponència conjunta, sense protagonismes de ningú, de cap grup parlamentari, ni tampoc cap protagonisme especial del Govern, ja que era formalment una iniciativa del mateix Parlament de Catalunya.

Aquesta Llei, des del nostre punt de vista, representa en molts camps, en la majoria de camps que pot tractar, i amb la legalitat actual, un avenç molt important respecte a la Llei anterior. També cal recordar que va ser aprovada amb una amplíssima majoria d'aquest Parlament, que va donar-li una força davant de la nostra societat i davant de tota mena d'organismes públics i privats que ens sembla que és molt positiu.

El passat 14 d'octubre el nostre Grup Parlamentari, i en el seu nom el president del Partit per la Independència, el diputat senyor Àngel Colom, va fer un primer balanç de l'aplicació d'aquesta Llei de política lingüística. D'aquella interpellació, feta fa quinze dies, en podem treure les següents conclusions: en primer lloc, podem dir que el desplegament de la Llei és positiu; s'han redactat, per una banda, i aprovat i signat una sèrie de convenis amb empreses i institucions, la major part privades, que en el cas que siguin respectats aquests convenis serà un fet que podrà fer avançar, i fins i tot abans dels terminis previstos per la Llei, la normalització lingüística en els respectius sectors.

I, per altra banda, d'acord amb la Llei, s'han aprovat decrets de desenvolupament per al cinema, la radiodifusió, el tema dels cognoms, les actes notariales o la funció pública que estaven previstes en la Llei, i el Govern ha complert puntualment els seus compromisos.

Per altra banda, també s'ha de dir que després d'aquest temps d'aplicació de la Llei, aquesta aplicació la podem considerar gradual i dialogada, però, a més a més, eficaç i, a més a més, sense conflictes remarcables, cosa realment important en aquest tema.

Pel que fa a l'aplicació estricta, doncs, de la nova Llei, cal dir que no hi tenim una objecció remarcable ni una crítica prioritària a fer. Ara bé, sí que cal recordar que juntament amb la Llei vam aprovar una Resolució, la

469/V, sobre la presentació al Parlament de propostes de modificació de normatives estatals relatives a la normalització plena de la llengua catalana. Aquesta resolució té l'objectiu de presentar les modificacions de lleis espanyoles que impedeixen la normalització de la llengua catalana. És tan important el treball intern a Catalunya, entenem, com el treball exterior de cara a la legislació de l'Estat espanyol.

La Resolució, però, marca un termini molt clar. El seu punt 2 diu exactament: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a presentar-li, en el termini màxim de sis mesos, una proposta o diverses tendents a modificar legislativament les normatives estatals esmentades en el punt anterior, per tal que la cambra pugui presentar-les com a proposició de llei a les Corts Generals, a l'empara de l'article 34.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Aquestes propostes han de ser elaborades en contacte permanent amb les forces polítiques parlamentàries.»

Aquest punt ens sembla que és prou clar i no pensem que sigui susceptible de gaires interpretacions. Fa quinze dies, el dia de la interpellació, estàvem ja a nou mesos de l'aprovació d'aquesta Resolució i encara no teníem cap notícia del seu compliment per part del Govern; només un escrit de data 22 de setembre, registrat el dia 23 de setembre de 1998 en aquest Parlament, en el qual se'ns diu al Parlament per part del conseller de Cultura que: «Prèvia consulta amb els grups parlamentaris, i dins de la primera quinzena del mes d'octubre, seran presentades al Parlament dues propostes de proposició de llei orgànica, una relativa a la incorporació de les llengües oficials als passaports, documents d'identitat i permisos de conduir, i una altra de modificació de la Llei orgànica del poder judicial en matèria de funcionaris de l'Administració de justícia.» Estan parlant de la primera quinzena d'octubre, som a dia 29: hi ha hagut una mica de desfasament.

Cal dir que, després d'haver substanciat la interpellació, i també després de ja tenir el document del dia 23 de setembre, hi va haver una reunió entre una representació del Partit per la Independència, encapçalada pel diputat i senador Àngel Colom i per mi mateix, amb el conseller senyor Pujals i amb el director general de Política Lingüística, el senyor Jou. En aquesta reunió de fa pocs dies, vam tenir coneixement de dos esborranys que pensa presentar properament el Govern, un sobre –bé, tal com diu el seu escrit del mes de setembre– el passaport, permís de conduir i document d'identitat, i un altre sobre els cossos de funcionaris judicials. També ahir mateix en aquest hemicicle vam saber que aquest document, aquests dos esborranys seran aprovats pel Govern la setmana que ve i, per tant, d'aquí a pocs dies els tindrem en aquesta cambra.

Són dues propostes que, finalment, desenvolupen la Resolució 469/V, tot i que entenem que ho fan encara parcialment, ja que només afecten quatre lleis de l'Estat de les vint-i-tantes que s'han esmentat darrerament, i a més a més ho fan amb un cert retard respecte als diferents terminis, tant el de la resolució com el del mateix escrit del Govern, que s'havien previst.

De fet, com que ni en la interpellació, el dia 14, ni tampoc en la reunió del conseller no se'ns va aclarir el calendari que hi hauria de presentar de proposicions de llei en aquest aspecte, ni tampoc se'ns va explicar realment quin era el capteniment del Govern en l'aplicació d'aquesta resolució, vam decidir presentar, i avui mantenim, almenys per ara, la Moció subsegüent que ara en aquests moments estic defensant.

La Moció que defenso i que hem presentat té tres punts en la línia del que acabo de dir. En el primer punt constatem que els primers passos donats en l'aplicació de la Llei són positius, que són un avenç significatiu en el procés de normalització lingüística respecte a la situació anterior. En el segon punt constatem l'incompliment dels terminis previstos en el punt 2 de la Resolució 469/V per part del Govern, i en el tercer, per tant, com a conseqüència d'aquest punt 2, instem el Govern a complir la resolució esmentada, i, per tant, demanem que el Parlament insti el Govern a definir un calendari d'aplicació, donat que aquests sis mesos que havíem definit el primer dia no s'han complert, que ens tornin a definir el calendari i que ens presentin de forma immediata quines són les primeres propostes de desenvolupament d'aquesta resolució.

Finalment, cal dir que som conscients que la realitat ha variat del 14 d'octubre, el dia que vam presentar aquesta Moció, fins avui. Per aquest motiu, doncs, comunico que estem oberts a retirar, reordenar, rectificar o modificar alguna part del text de la proposta de moció en funció de tots aquells arguments que els diferents portaveus que ara intervindran darrere meu puguin aportar. Estem oberts a discutir sempre sobre aquest tema, en benefici del procés de normalització lingüística del nostre país, i sobretot per poder començar una ofensiva davant les Corts de l'Estat per intentar canviar, modificar i rectificar tot aquell reguitzell de lleis i d'altres normes que des de segles –i encara en plena vigència– impedeixen la plena normalització de la nostra llengua.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No havent-se presentat esmenes, poden intervenir per fixar la seva posició els grups. En primer lloc, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Bé, la nostra posició sobre la Resolució 469/V és que nosaltres, el nostre Grup la va votar afirmativament aquella tarda gloriosa que vàrem aprovar també la Llei de política lingüística. Com recordaran ses senyories, la vàrem votar a favor, llevat d'un article en el qual es proposava la modificació de tota aquella legislació de l'àmbit socioeconòmic, en la qual es parlava de l'etiquetatge o dels drets dels consumidors.

Nosaltres aprofitem aquesta avinentesa per reiterar aquella idea, de la qual voldríem que ses senyories també fossin conscients. I a veure si jo em sé explicar amb

6532

prou claredat perquè vegin que la nostra estratègia és la correcta i la que va a favor de la llengua catalana.

Primer punt. El primer punt és que l'Estatut d'autonomia, en el seu article 3, diu que la llengua catalana i la llengua castellana tindran plena igualtat quant a drets i a deures. Molt bé, els drets i els deures seran idèntics tant per al castellà com per al català.

Atès aquest principi general, si des de Madrid obliguen que l'etiquetatge de tots els productes o de tots els serveis a favor dels consumidors han de ser en castellà, nosaltres, en aquesta cambra, també podem obligar a l'ús del català, atès que els drets i els deures han de ser iguals i han de ser idèntics.

Per tant, nosaltres el que no podem demanar és que Madrid deixi d'obligar a l'ús del castellà en l'etiquetatge, perquè tan bon punt no sigui obligatori el castellà, nosaltres tampoc podrem obligar al català, perquè els drets i els deures han de ser iguals.

Jo crec que ses senyories ho entenen perfectament, però és que, a més, a més, sabent que les directives que vénen de la Unió Europea, quan parlen sobretot de l'àmbit socioeconòmic i dels drets dels consumidors i de l'etiquetatge, sempre diuen que l'etiquetatge ha de ser en una llengua oficial de la Unió Europea, el català també queda en inferioritat de condicions, amb la qual cosa tampoc no podrem obligar a l'ús del català.

Per tant, és un error i a mi em dol que això vingui des del Govern, que tenim una plantilla de juristes, de persones que cobren per la llengua –perquè hi ha gent que treballa per la llengua, però ho fa gratuïtament, però n'hi ha que no, n'hi ha que cobren, de la llengua–, i aquests tindrien obligació de saber que això que volen fer no va a favor de la nostra llengua.

Per això jo voldria que estiguem d'acord amb això que diu que s'ha de desenvolupar la Resolució 469, però sobretot –sobretot– no voteu res que faci referència –res– a l'etiquetatge, perquè és un error d'estratègia gravíssim.

I un altre punt. L'altre punt és que, efectivament, jo vaig fer un inventari de les lleis que obligaven al castellà, i vaig inventariar cent-cinquanta normes, entre lleis, decrets, decrets legislatius, ordres ministerials i de tota mena; cent-cinquanta normes positives que obliguen al castellà.

Tanmateix, el diputat que ha intervingut suara ha dit que n'hi havien unes vint, de lleis, que s'havien de modificar. A mi, també em sembla i em fa l'opinió –i el senyor president no em desmentirà– que és que, treballant a Madrid, perquè es fes una llei a favor de la llengua catalana que ja estava mig embastada en la legislatura en la qual ell i jo vàrem ser senadors..., jo opino que no hauríem de fer normes, vint normes per modificar vint normes –és un error operatiu–; el que caldria fer és una llei sola, una llei en la qual, en el seu articulat, es vagi modificant la llei tal, la llei tal i la llei tal, perquè això de fer vint modificacions de vint lleis, a més a més de ser –no sé– menargues en la confecció legislativa, és un desordre, és un desordre i, a més a més, operativament, és absolutament desordenat perquè

haurà d'anar a un ministeri, l'altre a un altre i, fins i tot, en la tasca legislativa del Congrés de Diputats i del Senat espanyol, tenir vint lleis que modifiquen vint lleis més, jo crec que, políticament, tal com estan les circumstàncies polítiques avui, tal com està el Govern i el partit o la coalició política que li dona suport, les circumstàncies permetrien que amb una sola llei es fes en un sentit positiu a favor de la llengua catalana, perquè fins i tot el nom que es posa a això de dir «modificació de la llei orgànica del poder judicial», doncs, ja no queda bé, perquè sembla que modifiques; ja és un to negatiu, vas en contra de, i, aquí, al que hem d'anar és a favor de la llengua catalana; amb una sola llei es podrien fer totes les alteracions que cal fer i, a més a més, políticament, això és molt important perquè heu de pensar que, llevat d'una moció que es va aprovar en el Senat –i devia ser l'any 1990, aproximadament–, des del 1714 fins avui, l'Estat espanyol no ha fet cap llei a favor de la llengua catalana, si fem abstracció del decret que va fer el PP pel tema del butlletí oficial de l'Estat, que també ho va fer per a totes les llengües. Però, específicament, per a la llengua catalana no existeix avui cap norma.

I nosaltres hem de saber que, en política sociolingüística, cada llengua és diferent. Per exemple, la llengua gallega té uns problemes particulars, perquè, possiblement, nosaltres tenim una demanda lingüística que no tenen els gallecs i, a Euskadi, passa el mateix: no solament amb el percentatge de persones que el llegeixen, que el comprenen o que el saben parlar –fins i tot, la demanda social és diferent. Per tant, el que no hem de fer és una llei que sigui per a totes les llengües perquè les llengües són diferents i jo crec, senyor president –n'estic absolutament segur–, que el nostre Govern hauria de fer una sola llei, una sola norma en sentit positiu a favor de la llengua, alterant els articles que a cada llei s'hagin d'alterar respecte a la llengua, però no fer vint lleis, perquè això portarà una feina «farragosa» que no irà a favor de l'economia processal i, al contrari, fins i tot anant a diferents ministeris, això s'encallarà i serà molt difícil.

Per tant, el nostre Grup Parlamentari, tot i que sembla que hi pot haver modificació en el text d'aquesta Moció, hi estem a favor, en principi, globalment, però hem fet aquestes advertències estratègiques, en definitiva, per ajudar, per col·laborar, per tirar endavant i per ser eficaços. Jo crec que, si l'atzar de la vida em va portar a conèixer que, durant dos-cents vuitanta anys, la llengua catalana es va perseguir, durant setze anys, vaig poder viure a la rasa, a la trinxera, a la primera trinxera, com s'ha de fer amb els governs per assolir que la llengua catalana tingui lleis de l'Estat que li vagin a favor. I, si la meua experiència serveix per a alguna cosa, encara que a l'Administració de la Generalitat hi pugui haver notaris i acadèmics de l'Acadèmia de la Jurisprudència, de vegades, un pobre diable que ha estat senador durant setze anys també pot donar algun consell i pot ajudar a tramitar això amb més velocitat i amb més rapidesa.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, més breument i, fins i tot, amb menys pretensions, exposaré la posició del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. El nostre Grup va seguir amb atenció la interpellació presentada pel diputat senyor Àngel Colom així com la resposta del conseller i, evidentment, la presentació dels tres diferents punts de la Moció feta pel senyor Xavier Bosch. Tant el fons de la interpellació com el text de la Moció coincideixen amb la Proposició no de llei presentada el 15 de setembre pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Res, doncs, ens impedeix, per tant, de votar-hi a favor.

Tot amb tot i com que el conseller ha mantingut converses –i ho explicava el senyor Xavier Bosch– amb tots els grups parlamentaris i s'ha compromès a donar una solució plausible al nostre neguit compartit sobre la situació de la legislació estatal que limita o impedeix el ple desenvolupament del català, esperem el posicionament del diputat del Grup de la majoria per tal d'acabar de decidir el nostre vot. Si les explicacions que donava el senyor Xavier Bosch d'aproximació, d'entesa respecte a compromisos de calendari amb la presentació al Parlament de tot aquell seguit de lleis estatals..., si hi hagués, diguéssim, un cert compromís que el necessari desenvolupament de la Llei té el ritme suficient, el nostre Grup Parlamentari acceptaria les transaccions fetes amb els representants del Grup Mixt i votaria a favor de totes les qüestions, tal com quedessin.

Per acabar, dir que el nostre Grup Parlamentari, que és dels que ha participat amb l'esforç d'aquells que vam donar vida mitjançant l'aprovació d'aquesta Llei, creu que cal en aquests moments exigir al Govern un compliment i una acceleració del desenvolupament d'aquesta, acceleració d'aquest desenvolupament que, evidentment, passa per poder marcar amb credibilitat i garanties que el procés de consens i de diàleg s'ajusta a les exigències que marca aquesta Llei. És per això que el nostre Grup donaria suport als tres punts de la Moció i, si els acords o transaccions, siguin tècniques o polítiques, s'ajustessin al que ha expressat pel senyor Xavier Bosch, també hi donaríem suport.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Amb major brevetat que el Grup d'Esquerra Republicana i, fins i tot, amb major brevetat que el Grup d'Iniciativa per Catalunya, voldria recordar que aquest és el tercer debat que tenim a l'entorn de la realitat plurilingüe del nostre Estat en

aquest mateix Ple. La postura del Grup Popular –em cronometra– respecte a la Llei de política lingüística i respecte a quin ha de ser l'avenç en aquesta realitat plurilingüística a l'Estat ha estat clarament manifestada en els dos debats anteriors.

Per tant, senyor president, només anunciem el nostre vot en contra.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Antoni Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Gràcies, senyor president. Sense competir amb el cronòmetre, només, simplement, diré que el nostre Grup, davant de la proposta del Grup Mixt, ha vacil·lat entre dues posicions i, finalment, si no es modifiqués el text, s'abstindria com una síntesi d'aquests dos extrems, per dir-ho així. D'una banda, vacillar en el bon sentit de l'expressió, naturalment; d'una banda, en la literalitat del que se'ns demana, caldria votar-ho, perquè el que simplement es fa és constatar que el Govern ha incomplert un compromís que tenia davant de la cambra: el 30 de juny, el Govern ens havia d'haver presentat unes propostes de modificació de la legislació estatal que no ha presentat; per tant, com que hi ha un incompliment, caldria votar a favor d'això. Però també és veritat que, encara que no hagi complert literalment la Proposició aprovada en aquest Parlament, el Govern se li va adreçar formalment amb un escrit del conseller de Cultura anunciant la seva intenció de fer-ho no de manera global sinó gradualment i amb el propòsit de començar-ho a aplicar, concretament, la setmana vinent amb dues propostes que ja ens ha ensenyat als diversos grups i que hem tingut ocasió de conèixer. Per tant, essent cert, com és, que s'ha incomplert el compromís, també és veritat que el Govern ha ofert una via gradualista que no paralitza allò que ens interessa més de fons, que és que aquesta modificació de la legislació estatal sigui possible.

Per tant, com a síntesi d'aquestes dues posicions, la nostra seria la de l'abstenció. De tota manera, també anuncio des d'ara que, si fos veritat que el Grup Mixt modifica el seu redactat inicial per atansar-se a una mena de compromís del Govern més explícit amb relació a la presentació gradual d'aquestes propostes, ens hi podríem avenir i podríem votar-la favorablement.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Joaquim Ferrer.

El Sr. Ferrer i Roca

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el senyor Bosch, en nom dels diputats del Partit de la Independència del Grup Mixt, ens presenta avui una moció que té el caràcter, que penso que pot tenir el caràcter de recordatori; no caldria, però, de tota manera,

6534

té un sentit que aquest Ple, el Ple del Parlament de Catalunya, a cada sessió, en cada un dels seus debats, sessions de debat, tingui present aquesta Llei, perquè la Llei de normalització lingüística és una llei d'especial significació en la construcció nacional de Catalunya. O sigui que vull començar, en nom del Grup de Convergència i Unió, agraïnt la iniciativa que ens ha presentat el senyor Bosch.

Aquesta iniciativa ens parla de la Llei de normalització lingüística i ens parla de la resolució que vam aprovar el 30 de desembre, just després d'haver aprovat la Llei, però, immediatament, ens fa veure un altre aspecte, que és que tot el que fa referència a la normalització lingüística de Catalunya està lligadíssim a un gran esforç permanent per aconseguir el consens. Aquest no és un treball que es faci a preu fet o que es pugui fer a preu fet, sinó que està lligat –hi insisteixo– a una voluntat política de tothom –o de gairebé tothom–, doncs, per aconseguir el consens en un bé que és de tot el poble de Catalunya, com és la seva llengua. Així ha estat en la Llei del 83 i així ha estat en la Llei del 97, que és l'actual; les dues han estat fruit d'un esforç de la immensa majoria d'aquest Parlament, doncs, per aconseguir aquest consens.

Aquella resolució que vam aprovar el 30 de desembre passat diu –vull recordar-ho, també, aprofitant el recordatori que ens fa el senyor Bosch–: «Han d'ésser elaborades, les propostes que presenti el Govern en el Parlament, en contacte permanent amb les forces polítiques parlamentàries»; és a dir, ens recorda que ha de ser fet a través d'un treball sistemàtic per aconseguir aquest consens tan preuat i tan indispensable. Tal com acaba de recordar el diputat senyor Antoni Dalmau, la setmana que ve el Govern enviarà a aquest Parlament dues iniciatives importants, dues de les moltes que hem de fer per cicatritzar aquella ferida produïda fa tants anys sobre la llengua catalana; però, bé, la setmana que ve arriben dues iniciatives importants: la primera, la que proposa reformar lleis de rang estatal per tal d'incorporar al document d'identitat, al passaport i al permís de conduir totes les llengües, una, i després una segona, que farà referència als funcionaris de justícia a Catalunya. Totes dues són importants –no hi insisteixo–, són conegudes per tots els grups, i –cosa molt important–, almenys per a la primera iniciativa, tinc notícies que gaudeix del consens de tots els grups.

Estem, doncs, davant d'un treball ordenat, gradual però que –hi insisteixo– no es pot fer a preu fet. O sigui que jo, adreçant-me, en nom del Grup de Convergència i Unió, al proponent, li diria que, quant al primer paràgraf, al primer punt, hi estem absolutament d'acord –és aquest que constata que la nova Llei, la Llei que tenim a les mans, és un avenç significatiu en el procés de normalització lingüística.

Però, respecte als segon i tercer punts –als segon i tercer paràgrafs– d'aquesta Moció, li demanaríem que fes un esforç per tal que –continuant en aquesta línia que sigui un recordatori, doncs– proposi, potser, que el Govern enumeri quines són les lleis –les lleis més importants, les lleis més significatives, les lleis que ens fan més mal– que s'han de reformar en aquesta dimensió del rang estatal, sense posar dates. I sense posar dates

no perquè cap Grup d'aquesta cambra, vull dir, no hi tingui el màxim interès en això –ja he dit que tothom o gairebé tothom té molt d'interès en això–, sinó simplement perquè sigui un recordatori que no ens lligui. No posem dates perquè aquesta acció –ho repeteixo una vegada més– està mediatitzada, si així es pot dir, per l'esforç per aconseguir el consens en una cosa tan fonamental per a qualsevol que estimi la llengua catalana.

Per tant, doncs, aquesta és la nostra posició en aquest moment: votar favorablement el primer punt, i el segon i tercer, si no s'han esmenat, votar-hi en contra. Però, en aquest moment, i aprofitant l'ofertament que ha fet el senyor Bosch, esperem que també ens ofereixi un text que puguem votar. Perquè, realment, és una moció que fóra bonic, fóra interessant, fóra significatiu, doncs, que poguéssim votar, sinó per unanimitat, per la immensa majoria d'aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president. Tal com hem ofert al principi, i com realment el senyor Joaquim Ferrer ens acaba de demanar, hem fet una petita proposta de canvi en la nostra Moció. Cal dir que no és només una moció recordatori, com deia el senyor Ferrer, sinó que també és una moció d'impuls a l'acció de Govern. És la nostra voluntat intentar, doncs, que el Govern compleixi les resolucions que aprova aquest Parlament amb el màxim possible d'exactitud.

Per tant, proposem, doncs, retirar el punt número 2 de la Moció; però, aleshores, diguem-ne, per fer-ho lligar lingüísticament entre el primer i el tercer, proposem una reordenació, un petit retoc lingüístic en el punt número 3, per tal de fer-ho coincidir, alhora que retirem la referència al calendari. Però sí que demanem o mantenim la referència que el Govern, abans d'acabar l'any, ens presenti la llista de lleis estatals a modificar i que es comprometi a presentar-les progressivament en aquest Parlament. El contingut és exactament el mateix que l'actual paràgraf tercer, però amb un lleuger retoc de cara a fer-lo més coherent, des d'un punt de vista lingüístic.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per a la claredat del debat, hi ha la proposta d'aquesta esmena tècnica, de retirada del punt segon i de retoc tècnic del punt tercer. És així tal com he entès la intervenció que acaba de fer el senyor Bosch. El primer secretari de la Mesa, que en doni lectura.

El secretari primer

Sí, gràcies, senyor president. El text que seria sotmès a votació pel que fa referència al punt tercer, donada la

desaparició del punt segon amb el qual tenia relació, diria així: «Punt 3:» —que passaria a ser el segon, se sobreentén— «El Parlament de Catalunya insta el Govern a presentar davant de la cambra, abans d'acabar l'any 1998, la relació de lleis a modificar fruit de l'aplicació de la Resolució 469/V amb el compromís de la seva presentació gradual i progressiva al Parlament.»

El president

Moltes gràcies. Algun grup..., el Grup d'Esquerra Republicana, el senyor Bargalló, em demana la paraula i la té, per pronunciar-se sobre aquesta esmena tècnica de supressió d'un paràgraf i de retoc tècnic del darrer paràgraf, que passa a ser el segon.

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, senyor president. Per un tema més que res procedimental. El nostre Grup no interferirà mai els acords entre Convergència i Unió i el Grup Mixt, ans al contrari. Però, en tot cas, com que aquí no hi havia cap esmena, i s'ha fet una esmena que més que tècnica introdueix paràgrafs que no existien en l'esmena original, el nostre Grup vol que consti que això serveix de precedent molt clar perquè, d'ara en endavant, en d'altres mocions en aquesta legislatura pugui procedir-se de la mateixa manera, cosa que no sempre fins ara ha estat possible, sigui en comissions o en ple.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Algun altre grup vol manifestar o fixar la posició sobre aquest procediment? Perquè, acabat el debat, procediríem a la votació de la mateixa. Cap més grup vol intervenir, cap portaveu?

El portaveu del Grup Popular, senyor Curto, em demana la paraula i la té.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, només per una qüestió d'ordre, perquè davant de l'observació que ha fet el portaveu del Grup d'Esquerra Republicana..., saber si lo que anem a votar se pot votar, des del punt de vista legal, i si no hi ha advertència d'esta illegalitat. En tot cas, senyor president, nos sotmetem al criteri superior de la Mesa, però que es tingui en compte este precedent que pot generar una votació d'esta naturalesa.

El president

Sí, sobre el punt de vista tècnic, el secretari primer fixarà la posició de la Mesa.

El secretari primer

Sí, gràcies, senyor president. Bé, aquest és un tema que, com apuntava el senyor Curto, s'ha discutit en moltes ocasions. La tradició de la cambra és que, quan hi ha hagut acord global, sempre s'ha considerat tècnic allò que tenia realment una aparença de caràcter tècnic. En aquesta circumstància, hi ha hagut un grup que, sense qüestionar definitivament el tema, ha posat en dubte el

caràcter tècnic d'aquesta variació, però tampoc ha portat més enllà una posició en aquesta adopció; i, per tant, em sembla que puc interpretar el sentit de la Mesa en el sentit que és possible votar, si no és que hi ha una oposició frontal del Grup.

El president

Una objecció formal a l'acceptació, i per tant votació, d'aquesta esmena tècnica de supressió i esmena tècnica del paràgraf tercer, que passa a ser segon? No hi ha cap més paraula ni cap més objecció?

Doncs, en aquest cas, procediríem a votar la Moció en els termes que acabo d'assenyalar. Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut aprovada per 85 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

Mocions acumulades relatives a la protecció dels menors i dels joves immigrants en situació d'alt risc social

Passem seguidament al punt vintè. Senyores i senyors diputats, un moment d'atenció, per part de diversos portaveus s'ha fet el suggeriment a aquesta Presidència de substanciar conjuntament les mocions números 20, 21, 22, 23 i 24. Hi ha per part d'algun dels portaveus que formulen alguna objecció per a la tramitació conjunta d'aquestes quatre mocions? Hi ha acord per part de tots els portaveus? (*Remor de veus.*) Cinc mocions, perdó. (*Pausa.*)

Aleshores, procediríem de la següent manera: exposaríem... (*Persisteix la remor de veus.*) Perdó, senyores i senyors diputats, si no es guarda silenci no ens entendrem. Es passaria a exposar les diferents mocions, que tenen continguts bastant similars, encara que la votació final la farem separada de cada una d'elles, per exposar-les cada un dels portaveus dels grups; intervindria després el grup que ha presentat esmenes, si no a totes, pràcticament a totes les mocions, i fixarien després la posició els grups que no han presentat esmenes, donat que en cada intervenció del grup presentador fixaria també la seva posició respecte a les altres mocions. Els sembla bé així?

Doncs començaríem, per tant, a tramitar el vintè punt. És a dir, la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures per a garantir els drets dels estrangers extracomunitaris a Catalunya, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula per exposar la Moció, la diputada senyora Tolosana, per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ens trobem davant de la simultaneïtat de cinc interpellacions i les mocions subsegüents que mostren la importància i la preocupació que aquesta cambra ha tingut pel tema que substanciàvem en aquestes inter-

pellacions. Era la situació dels infants magrebins desprotegits que, a més, recollia una alarma social. La manifestació conjunta d'aquestes interpellacions i del clima social vol dir la preocupació que la societat catalana en el seu conjunt ha expressat per aquest tema.

És molt satisfactori poder explicar que, de les cinc mocions subsegüents, s'ha arribat a la síntesi d'una moció conjunta, i tenim el gust de poder dir que ha estat un treball fet delicadament; que hi ha hagut la col·laboració de tots els interpellants, i, també, la de la Conselleria de Justícia, del Departament. I, per tant, que finalment ens trobem amb allò que és més convenient per solucionar el problema, que és la unanimitat, el consens de tots els grups per tal de donar resposta i solució adequada a aquest problema, que una societat inevitablement abocada a la multiculturalitat necessita tenir en compte per funcionar d'una manera equilibrada i evitar la fractura social, sota els principis d'igualtat i de justícia social.

No faré una defensa detallada, perquè penso que seria apropiat-me de quelcom que és patrimoni de tots els grups interpellants, però sí que faré una breu exposició del que a mi em sembla que és substancial d'aquesta Moció.

Nosaltres entenem que aquesta Moció té cinc grans apartats, que donen resposta a totes les inquietuds manifestades en la interpellació. Un primer apartat, que recull la part més introductòria, que parla de la situació insatisfactòria en què ens hem trobat, la qual ha portat a presentar aquestes interpellacions, i la necessitat d'adequar la legislació dels canvis legislatius que donin resposta, més adequada i més acurada, a la situació esmentada.

Una segona part –que vindria recollida, a la nostra manera d'entendre, pels punt 1 i punt setè– seria el compliment d'allò que aquest mateix Parlament o altres normatives ja han establert, donar compliment amb la major brevetat possible a la legislació que ens pot fer avançar, o a la normativa que ens pot fer avançar, respecte a la solució del problema.

Un tercer apartat, que recolliria els punts 2, 3, 4 i 5, que parla d'adequar els recursos a les noves realitats, ja que la societat, el món, la realitat és canviant, i, per tant, necessàriament hem d'estar en constant adaptació de les respostes que donem a aquestes realitats socials. I, per tant, també reclamem en els punts esmentats el diagnòstic o coneixement acurat de la realitat per prevenir, però també per intervenir d'una manera ajustada.

Un quart apartat faria esment de la necessària coordinació interdepartamental, institucional, i també amb la societat organitzada –quedaria recollit en els punts sisè i vuitè d'aquesta Moció.

Finalment, els punts novè i desè parlen de la necessitat i del compromís que el Govern augmenti els recursos; en molts d'ells, senzillament, incrementi allò que ja s'està realitzant. Que es tinguin en compte i que es recullin les bones experiències que en molts d'aquests temes es tenen, perquè sí que hi ha hagut intervencions, sobretot d'educadors i mediadors provinents de les cultures originàries dels nanos i de les criatures que

volem atendre, i dels joves que volem atendre. I que, des d'aquest punt de vista, l'experiència positiva d'aquests casos sigui recollida també, incrementant la contractació i els recursos necessaris per donar aquesta resposta.

Com he dit abans, no voldria apropiat-me de la Moció, que no és pas meua, ni molt menys, o que no és pas del nostre Grup, sinó que és de tots ells. Senzillament, com que ja comptem amb el vot, només expressar un cop més l'agraïment a la resta d'interpellants, a la Conselleria, i congratular-nos una vegada més que haguem arribat a una posició unànime en favor de resoldre una situació realment preocupant.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyora consellera, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per exposar la següent moció, de tramitació conjunta, la presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre la política d'adopcions a Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la interpellació que vam substanciar en el Ple anterior, doncs, ja vàrem exposar la nostra preocupació pel que s'havia descobert, no fet puntual, sobretot a la ciutat de Barcelona i Santa Coloma de Gramenet, amb relació a la situació de menors i joves immigrants en situació d'alt risc social.

Nosaltres vam presentar, fruit d'aquella interpellació, una proposició no de llei amb quatre punts, que recollia el que, al nostre entendre, era més important, que era el fet de prioritzar una acció preventiva per diagnosticar i actuar sobre els factors de risc que intervenen en la problemàtica generada de l'existència d'infants i joves en situació de conflicte social, sobretot en els d'origen immigrant.

Després vam valorar també –com van poder sentir– la necessitat que s'incrementessin els pressupostos en aquest àmbit, ja que bona part dels problemes que generaven era perquè no existia una dotació pressupostària suficient, i sobretot perquè creïem que una de les coses que menys havia funcionat era la coordinació entre l'ens local i les direccions generals afectades, la DGAI, en aquest àmbit.

Aquesta Moció que presentem ha estat podríem dir que refregida en una de més àmplia que recull diferents punts de tots els que hem presentat moció, i ens donem per satisfets amb el resultat final. Nosaltres considerem que aquesta llarga Moció que avui presentem de manera conjunta tots els grups parlamentaris que vam interpellar el Govern sobre aquest tema, més aportacions del mateix Govern, aquests deu punts de la Moció, doncs, recullen allò que nosaltres havíem presentat en la nostra Moció i incorporen algunes coses que procedeixen d'altres mocions. I, per tant, considerem que fins i tot, doncs, milloren el resultat final de la Moció que nosaltres plantejàvem.

En el tercer paràgraf de la Moció que després se sotmetrà a votació hi ha hagut un canvi d'última hora que sí que voldria destacar, per la inconveniència que ens ha representat a nosaltres, que diu que el Parlament de Catalunya manifesta la conveniència que la legislació d'estrangeria doni un tractament legislatiu més adequat i específic al fenomen creixent de la immigració dels menors. El punt que s'ha produït és que la paraula «modificar la legislació d'estrangeria», doncs, finalment està absent d'aquesta Moció, i nosaltres considerem –com ja hem fet en diverses ocasions i propostes–, doncs, que, efectivament, la legislació d'estrangeria és insuficient i que, per tant, cal modificar-la per tal que s'acosti més al que és la realitat de les societats, no diria només catalanes, sinó occidentals, en general, que la Llei d'estrangeria recull matusserament.

Pel que fa referència als altres punts, bàsicament, destacar el que ja he dit abans i que recollia una mica els quatre punts nostres. Però, especialment, tot el que fa referència a potenciar els mecanismes de coordinació interdepartamental dins del Govern i potenciar els mecanismes de coordinació entre diferents administracions, perquè estem segurs que si es produeix aquest potencialment, doncs, és més fàcil trobar solucions a un problema que de solucions fàcils no en té, sinó que és un problema complex, és un problema que emana del mateix sistema econòmic –com ja vaig dir en la interpellació en el Ple anterior–, és un problema que no és puntual, és un problema que sí que és incipient, perquè cada vegada, doncs, es produirà una major afluència d'immigrants a Catalunya, però això val per a tots els països desenvolupats.

Per tant, hem de posar-hi fil a l'agulla. Per tant, s'ha de començar a veure com es poden solucionar les situacions tan desagradables que s'han generat i que ataquen directament els drets de les persones i especialment dels infants en aquests darrers dies, i pensem que amb aquesta Moció es pot fer un pas endavant.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Portabella. El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia de les mocions substanciades conjuntament és la Moció al Consell Executiu sobre la situació..., sobre els grups de menors en situació residencial d'il·legalitat i jurídicament desemparats, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar-la, la diputada senyora Manuela De Madre.

La Sra. De Madre Ortega

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores i senyors diputats, crec que l'esforç que s'ha fet durant els darrers dies i amb la presentació i retirada, per tant, de les mocions que cada grup interpellant havia presentat, és un exercici de realisme polític i de construcció i d'avançar en la resolució d'un tema que tant la senyora Tolosana com el senyor Portabella com altres diputats que intervindran hem considerat que era un problema greu, un problema complex.

Vostès saben que per presentar aquesta Moció conjunta de tots els grups parlamentaris cadascun dels grups hem

hagut de renunciar a alguns punts o a matisos o a allò que consideràvem que, des del nostre punt de vista i amb la llibertat de cada grup parlamentari, era important per a nosaltres que quedessin reflectits en la Moció que aprovarem tot seguit. I vull dir que, d'aquests grups que renuncien a una part de la presentació de la Moció que havíem fet, doncs, el Grup Socialista renuncia a la introducció, fonamentalment, de la Moció presentada, que –com vostès saben– fa referència o feia referència a una crítica contundent davant de l'actuació de la Direcció General d'Atenció a la Infància, i també de l'actuació de la Conselleria de Benestar Social pel que fa al compliment del Pla interdepartamental de la immigració. Ho fem, i ho fem sabent que cal fer-ho per sumar esforços i per solucionar aquest tema, i també reconeixem que s'ha treballat de manera intensa, de manera clara, de manera constructiva i de manera coordinada comptant amb tots nosaltres i amb altres per, com a mínim, abordar amb més garanties d'eficàcia una problemàtica –com dic– tan greu com aquesta que ens ocupa.

També vaig dir a la defensa de la interpellació que aquest no era només un problema de la Conselleria de Justícia, sinó que era un problema de gairebé tot el Govern de Catalunya. En aquest sentit, algun dels punts de la Moció –algun dels punts de la Moció que aprovarem– ja assenyalava que tant les conselleries d'Ensenyament com la de Sanitat com la de Treball, així com la de Justícia, s'han d'implicar també en la resolució i en l'abordatge d'aquesta problemàtica, que va més enllà d'un tema estrictament judicial o de justícia en el seu conjunt. Crec que avui aquesta renúncia, aquesta tasca de col·laboració, ennobleix la tasca política i la tasca política d'aquest Parlament i, per tant, és un dia que crec que tant nosaltres com les entitats que treballen en favor de la pau social i de la integració i la igualtat d'oportunitats de totes les persones que viuen a Catalunya, doncs, reconeixeran i sabran que es treballa tenint en compte aquesta feina que fan i els consells i les col·laboracions que ens ofereixen.

Vull dir també que s'ha filat molt prim a l'hora de..., sense defugir del tema, el que jo crec que era una de les parts més importants de la resolució de la problemàtica, que era el fet de si internament sí o internament no. Aquí hi ha un gran vano de possibilitats que amb relació a cada situació i a cada realitat, i a cada moment, es podrà intervenir d'una manera o d'una altra. Vull assenyalar també que una qüestió importantíssima que per als mateixos menors –o no tan menors, vull tornar-ho a assenyalar– era el possible perill, o la por que en el moment que formessin part de la tutela per part de l'organisme tutelar en aquest cas, en complir la majoria d'edat, podrien ser expulsats de Catalunya, en aquesta Moció queda clar que des del moment que aquestes persones entrin en un circuit de la mateixa Conselleria, bé a través de la Direcció General o d'altra direcció o d'altre instrument, doncs, es tramitaran els permisos de residència, tal com preveu el Reglament de la Llei d'estrangeria. Vull dir també que, amb relació a aquesta modificació d'última hora, s'ha de tenir en compte que en el Congrés dels Diputats hi ha presentades quatre modificacions de la Llei d'estrangeria: Convergència i Unió, Izquierda Unida, el Partit Popular i el Grup So-

6538

cialista del Parlament espanyol. Per tant, caldrà esperar també a veure com es resol aquesta modificació de la Llei d'estrangeria, que tots coincidim, encara que uns amb major interès en un sentit o en un altre, tots tenim..., o gairebé tots els grups parlamentaris tenim presentat davant del Congrés de Diputats, que és l'òrgan que ha d'aprovar la modificació d'aquesta Llei.

La possibilitat de treballar coordinadament també facilitarà la tasca de la DGAI, que crec que, d'aquesta manera, podrà treballar d'una manera, com dic, molt més eficient.

I crec que el punt 10 de la Moció, així com el 9, la possibilitat d'incrementar, tal com preveu el PAS, els treballadors en el territori, és important, i alhora el 10 –com us deia– en el sentit de valorar..., jo crec que les persones que han estat donant la cara com a educadors o com a mediadors culturals en el territori, el reconeixement que els fa avui el Parlament després d'aquesta aprovació, per ells també serà un instrument d'estimulació i, en aquest sentit, crec que les organitzacions de caràcter social, les ONG o d'altres que treballen en aquest camp, avui se sentiran reconegudes, identificades amb aquesta Moció que anem a aprovar per unanimitat.

Vull donar les gràcies a tots i a totes les persones que han treballat i que hem treballat per arribar a aquesta Moció conjunta, i vull reconèixer també l'interès que ha tingut la consellera de Justícia i la senyora Núria Ramon, que ens acompanya avui en aquesta sessió.

Gràcies, senyor president, senyora consellera, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Substanciarem seguidament la presentació de la interpellació al Consell Executiu sobre els menors..., la Moció sobre els menors immigrants desamparats, presentada pel Grup de Convergència i Unió. Té la paraula per exposar-la la diputada senyora Araceli Vendrell, que ho fa des de l'escó.

La Sra. Vendrell i Gener

Gràcies, senyor president. Si aquesta diputada hi han vegades que en aquest hemicicle té moltes ganes de tenir satisfacció, aquesta és una vegada. Espero aquesta vegada poder acabar la meua intervenció, però, a part, perquè el fet que aquestes cinc interpellacions que vam tractar d'un tema que a tots ens preocupa i que vam intentar donar-li la màxima agilitat en la resposta, tant des del punt de vista polític, com jo crec que, fins i tot, podem arribar a dir humà, doncs, es tradueix en aquesta presentació de la Moció conjunta per part de tots. Aleshores, és una satisfacció, també, pel marge i la generositat que cadascun dels ponents ha tingut, perquè per poder arribar a aquesta Moció conjunta tots hem hagut de renunciar a quelcom que consideràvem, a vegades, potser, fonamental, però ha sigut en bé de tots.

I com a grup parlamentari, nosaltres, només ressaltar per no repetir-me en el que ja s'ha repetit aquí pel contingut de la Moció, que nosaltres entenem que hi han tres temes fonamentals, que són: el primer, un tema de

coresponsabilitat, coresponsabilitat de totes les institucions, del Govern, dels ens locals, de la fiscalia, de la Delegació del Govern, de totes aquelles institucions i també de la societat civil, que col·laboraran i han de participar a millorar aquest problema. Després una incrementació i una implementació dels recursos amb l'objectiu que ja tantes vegades vam repetir en les diferents mocions, de tenir clar que el que és l'internament no és la millor solució o, en tot cas, ha de ser un últim recurs per a aquests infants i per a aquests adolescents que estan al carrer. I finalment, també, jo crec que és molt important tenir en compte l'esforç que es farà des del punt de vista d'increment de recursos materials i recursos humans de cara a poder donar una solució en la mesura del possible, perquè quan parlem d'aquestes qüestions, i estem parlant del tema econòmic, ja sabem que és el que a tots ens costa arribar a un acord.

Aleshores, en funció de tot el que he estat dient, mostrar una vegada més l'agraïment a la generositat que han tingut els diferents ponents del altres grups parlamentaris i la satisfacció per votar tots per unanimitat aquesta Moció que avui presentem conjuntament.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, per la Moció presentada pel Grup Popular sobre els menors desamparats a Catalunya –presentada pel Grup Popular, com he dit–, per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, jo li deia, quan vam substanciar la interpellació sobre la situació d'aquests menors immigrants, fonamentalment algerians i marroquins, que es troben al carrer de casa, als carrers de Catalunya, especialment als carrers de Barcelona i de Santa Coloma, jo li deia que, si hi ha res pitjor que veure una realitat crua, és no voler veure-la. He de dir-li que després de les diferents reunions que s'han tingut amb les diferents institucions, amb la participació de la Conselleria, després del treball realitzat per la mateixa Conselleria per tirar endavant una moció conjunta que realment donés solucions a aquells punts que s'havia vist, per part de totes les forces polítiques, que podien impedir avançar en una solució veritable d'aquesta temàtica, li he de repetir el que li he dit alguna vegada: que la consellera sap respondre amb valentia per afrontar els problemes quan es presenten.

S'ha dit a bastament, abans de la meua intervenció, que el text que presentarem a la Mesa ha estat fruit del consens, que ha representat renúncies per part de tots els grups parlamentaris, però jo voldria fer esment, per una banda, al que és l'encapçalament d'aquest text conjunt que se sotmetrà definitivament a votació, perquè em sembla que és important reconèixer quines han estat les mancances, reconèixer què és el que ha fallat per poder començar a treballar i resoldre una situació que realment ens va colpir a tots quan els mitjans de comunicació ens la van posar a davant.

Sembla que és molt important l'encapçalament d'aquest text que sotmetrem a debat, perquè es reconeix la necessitat de donar, des de les institucions de Catalunya, una solució adequada a la situació d'aquests menors que es troben en situació d'extrema marginació, abandonats als carrers de Barcelona, així com que s'assumeix el compromís de poder facilitar els mitjans perquè aquests menors, aquests adolescents, puguin arribar a gaudir d'unes condicions de vida dignes.

Hi ha també tot un seguit de compromisos en el que ja és no l'aspecte declaratiu, sinó en el que és l'aspecte..., el que és el mandat polític del Parlament de Catalunya al Govern de la Generalitat; hi ha tot un seguit de compromisos que ens semblen d'una enorme importància.

Per no repetir alguns dels que ja s'han expressat pels diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula..., però sí que voldria fer especial esment, perquè em sembla que no ha estat remarcat, al compromís que en el compliment de la Moció 77/V es faci especial atenció a aquests menors immigrants, uns menors que estan en una situació de desemparament, que fa que tinguin aquest plus de necessitat respecte a la resta de menors que tenim sota o que haurien d'estar sota la tutela de la DGAI.

És molt important també el compromís que aquests menors es dotin d'una identitat. Tots vostès saben, tots nosaltres sabem que un dels drets fonamentals dels menors, segons la Declaració de drets del menor de les Nacions Unides, és el dret a tenir una identitat, és el dret a tenir una nacionalitat.

Queda perfectament reflectit en el text de la Moció..., estava recollit en els textos presentats per gran part dels grups parlamentaris i entenem que s'ha pogut, en una refosa jo diria que intel·ligent, i gràcies als bons oficis de la senyora Araceli Vendrell, s'ha pogut refondre tot el que seria el circuit des que un menor és recollit en situació de desemparament fins que aquest menor es posa a disposició de la DGAI, i veure quines mesures s'han d'aplicar, com deia, resolent aquests problemes d'identificació, resolent els problemes de determinació d'edat i resolent també, fonamentalment, un problema que ens havia preocupat, que és el problema que l'internament ha de ser l'últim recurs sempre en el tractament d'aquests menors.

Ens sembla també que s'hauria de remarcar la tasca que s'ha portat a terme per part dels mediadors i educadors. També la constatació que era necessari incrementar la plantilla, per dir-ho així, o el nombre de mediadors i educadors dependents de la DGAI per tal de reconduir els casos de resistència a l'acolliment per part d'aquests menors, que com tots vostès saben, són, en no poques ocasions, menors molt conflictius. I un altre compromís que ens sembla d'una extraordinària importància és el compliment, incrementant les ràtios, del Pla de serveis socials, del PAS.

Sens dubte –ho vàrem dir en el debat que vàrem tenir en el darrer Ple– ens trobem amb un fenomen social nou, ens trobem amb un fenomen social d'una gran complexitat i ens trobem amb un fenomen social que, llegint el darrer número de la revista *National Geographic*, en un magnífic article, és un fenomen que

tot fa preveure –tracta les migracions–, tot fa preveure que és un fenomen que, a més a més, anirà creixent. Per tant, no només caldrà posar l'accent en totes aquestes mesures d'actuació per aquesta realitat, per aquesta crua realitat que ens hem trobat als carrers de casa nostra, sinó també mesures preventives.

Insistir novament, tot i que ha estat palesat pels companys que m'han precedit en l'ús de la paraula, en els bons oficis de la senyora Núria Ramon, la intel·ligent negociació que ha portat a terme la senyora Araceli Vendrell, la flexibilitat de la Conselleria de Justícia, i el plaer de treballar amb uns companys extraordinaris, com ha estat en aquesta ocasió.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Correspon ara intervenir a l'únic grup que no ha presentat moció ni havia presentat esmenes. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí. Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, si el tema de la immigració de persones provinents del Tercer Món a vegades pot resultar problemàtic o pot ocasionar algun conflicte, i per tant cal que des del món polític i institucional hi posem esforços per evitar qualsevol mena de fricció i contribuir a una integració positiva, en el cas de les persones menors d'edat, que potser no sempre podem qualificar de nens, la situació penssem que és extremament delicada. Per una banda, el seu control legal es fa més difícil pel fet de ser menors i, per l'altra, certes mesures de caràcter repressor, a part de no ser legals molt sovint, són difícils de prendre fins i tot en cas de delictes flagrants.

Possiblement per aquests condicionants les nostres institucions no havien prestat prou atenció al problema fins que la premsa no ho ha esbombat. La prova d'això és que la mateixa consellera de Justícia va presentar ràpidament tot un seguit de propostes a l'entorn del tema, propostes, al nostre entendre, en general, positives, però que no s'havien pres abans, cosa que demostra o bé que el problema no existia anteriorment o bé que la Generalitat fins aquells moments se'n desentenia per voluntat pròpia o per simple desinformació. I no crec, i no penssem pas, que la problemàtica sigui recent. Estem segurs que des del dia que van començar a arribar persones immigrants, moltes d'elles de caràcter il·legal, provinents del sud del Mediterrani, també hi arribaven, amb ells o pel seu costat, immigrants menors d'edat i sense cura de famílies que els acompanyessin.

La no-detecció del fet i el retard en l'aplicació de mesures concretes entenem que poden significar una certa errada o un oblit, descuit del Govern, o bé una lentitud de reflexos que ens sembla poc acceptable. No penssem que hi hagués mala fe, però sí que estem segurs que hi va haver una certa falta d'informació o una certa passivitat, no acceptable políticament. Penssem que un govern no pot actuar a cop d'escàndol periodístic, sinó que ha de tenir bones fonts d'informació com per

6540

actuar al ritme que marquen les circumstàncies, no al que marquen, evidentment, els mitjans de comunicació.

Com deia, les mesures o les primeres mesures han arribat i la consellera va presentar ja fa dies una llista de propostes. En general, opinem que van excessivament massa cap a la repressió i menys cap a la prevenció.

En el cas que tractem avui i que hem estat discutint aquests dies, pensem que no es pot donar prioritat a cap mesura coercitiva, tot i que segurament també n'hi ha d'haver, sinó que s'ha de parlar bàsicament de prevenció. I per prevenir calen recursos, recursos econòmics, tècnics i també humans que facilitin el contacte amb les persones afectades i en puguin fer un diagnòstic correcte i es puguin aplicar mesures prèvies que evitin mals posteriors. I com que precisament el que no té el Govern, el nostre Govern, el Govern de Catalunya, són recursos econòmics, difícilment pensem que es pugui fer una autèntica política preventiva i correctiva.

Els grups parlamentaris que van interpellar el Govern sobre aquest tema en el passat Ple han proposat a les seves mocions una exhaustiva llista de propostes, totes elles positives, però entenem, en general, poc realitzables si no hi ha prou recursos de tota mena. Finalment, sabem que s'ha arribat a una transacció que recull bona part d'aquestes propostes, alhora que compta amb el Govern per realitzar-les.

Un cop més, el consens es demostra útil per resoldre problemes o per plantejar solucions als problemes com aquest, que afecten la base mateixa de la nostra societat. Des del Partit per la Independència, i des de la resta de diputats del Grup Mixt, no podem fer més que felicitar-los-en i donar suport a aquesta proposta, confiant que tiri endavant amb el màxim possible d'efectivitat.

Saludem, doncs, l'acord pres entre els grups proposants de les mocions i el mateix Govern i confiem, doncs, que la nostra màxima institució estarà més alerta a partir d'ara a actuar i a reaccionar amb rapidesa sobre qualsevol problemàtica de tipus social, com la que hem estat discutint, fins i tot encara que els mateixos diaris no en facin cap escàndol.

Per tant, doncs, comptin amb el nostre suport i amb la nostra plena col·laboració.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hem acabat el debat, i abans que el secretari primer de la Mesa doni la lectura a la Moció conjunta, aquesta presidència ha de fer la manifestació explícita que la presentació i acceptació d'aquesta esmena conjunta comporta la retirada de totes les altres mocions i de totes les esmenes presentades a les antigues mocions.

Per tant, senyor secretari, doni lectura a la Moció, que serà, en definitiva, el text que es posarà a votació.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. El text únic que finalment desitgen posar a votació conjunta els cinc grups titulars

de sengles mocions a l'empara d'allò que estableix l'article 135.1 del Reglament de la Cambra, ja que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, presentador de les esmenes existents, les retira i no s'oposa a la tramitació, diu així: «El Parlament de Catalunya manifesta la necessitat de donar una solució adequada a la situació dels menors i joves immigrants en alt risc social que es troben a Catalunya i que s'han manifestat recentment d'una manera concreta a les ciutats de Barcelona i Santa Coloma de Gramenet, per tal d'assolir que puguin gaudir d'unes condicions de vida dignes.

»En aquest sentit, considera que l'actuació de la Direcció General d'Atenció a la Infància ha d'estar coordinada amb totes les administracions i institucions implicades, i comptar amb la col·laboració de la societat civil.

»El Parlament de Catalunya manifesta la conveniència que la legislació d'estrangeria doni un tractament legislatiu més adequat i específic al fenomen creixent de la immigració de menors.

»El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a:

»1. Presentar, en el termini més breu possible, el programa de prevenció i actuació per a la infància en risc, d'acord amb la Moció 77/V, amb especial atenció als infants i joves d'origen immigrant, que contempli els aspectes sanitaris, educatius i laborals, amb la participació dels departaments del Govern implicats, les administracions locals i les entitats d'iniciativa social.

»2. Procedir a la identificació i a l'estudi de les circumstàncies i les característiques individuals dels menors i joves immigrants, per tal d'assignar-los els recursos adients, atès que la Direcció General d'Atenció a la Infància és l'única legitimada per a fer-ho.

»3. Continuar el procés, ja iniciat fa dos anys, d'increment, reconversió i adequació dels recursos a les noves realitats socials.

»4. Prendre les mesures necessàries per tal de garantir que els menors immigrants que viuen al carrer en condicions d'extrema marginació rebin la protecció adient en un centre d'acolliment o residencial propi o col·laborador, amb l'assistència sanitària i les prestacions socials necessàries per assegurar-los el benestar, així com la seva integració escolar, o bé l'assignació d'altres recursos assistencials i educatius quan per les seves característiques no sigui aconsellable ni possible el seu internament institucional.

»5. Aprofundir en l'anàlisi de l'actual marc normatiu sobre mesures de protecció dels menors joves en situació d'alt risc social per, si escau, adequar els seus continguts a les noves realitats.

»6. Potenciar els mecanismes de coordinació interdepartamental necessaris per tal que: 1. La Policia Autonòmica intensifiqui les seves funcions d'auxili a l'exercici de la funció protectora i, en concret, procedeixi a: a) la investigació de les presumptes xarxes d'exploració a què puguin estar sotmesos els menors immigrants en situació de desemparament; b) la identificació dels menors immigrants i realització de les proves mèdiques necessàries per a la determinació de la seva edat, amb

la col·laboració de la Direcció General d'Atenció a la Infància; c) el trasllat dels menors i joves als centres que la Direcció General d'Atenció a la Infància consideri més adients per poder exercir la funció educativa i protectora. 2. El Departament de Sanitat, mitjançant la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública, garanteixi un servei continuat per a la determinació científica de l'edat dels joves immigrants.»

Tot això és dins l'apartat sisè, i per això ara ve:

«7. Dotar d'identitat els menors en situació d'irregularitat, tal com preveu el Reglament que desenvolupa la Llei d'estrangeria, així com tramitar els permisos de residència des del moment en què es faci efectiva la tutela.

»8. Procurar el suport i la col·laboració institucional necessaris amb la Fiscalia en el sentit que emeti les autoritzacions oportunes als responsables de la Policia Autònoma per obtenir les dades d'identificació dels joves immigrants indocumentats i també determinar, mitjançant les proves radiològiques pertinents, si són majors o menors d'edat.

»9. Incrementar els mitjans personals i materials de les unitats bàsiques de serveis socials per tal que, amb relació a la problemàtica derivada de l'existència de menors i joves en situació d'alt risc social, i especialment dels immigrants, duguin a terme les actuacions necessàries per cercar alternatives vàlides a aquests menors en l'entorn en què es mouen, amb l'objecte d'assolir que l'internament obligatori en un centre sigui un recurs excepcional.

»I 10. El Parlament de Catalunya valora positivament la tasca dels mediadors i educadors i, per tant, insta el Govern a incrementar-ne la contractació, en especial, i en la mesura que sigui possible, de la mateixa cultura que els menors immigrants, per tal que, en col·laboració amb les organitzacions no governamentals que treballen en aquest camp, reconduïxin els casos de resistència a l'acolliment.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari. El senyor Portabella em demana la paraula. Em dirà per què?

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, president, per introduir una esmena tècnica, que seria la substitució de les paraules «Policia Autònoma» per «Policia de la Generalitat», ja que la terminologia utilitzada en la Llei que s'aprova en aquest mateix Parlament és «Policia de la Generalitat» i no «Policia Autònoma». Llavors, introduiríem aquesta esmena tècnica en la Moció.

El president

S'han de pronunciar els portaveus sobre la incorporació d'aquesta esmena tècnica. (Pausa.) Hi ha acord per part dels portaveus? Senyora Nadal?

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, per millorar-ho, tal com diu el senyor Portabella, seria convenient posar un guió i «Mossos

d'Esquadra», també: «Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra».

El president

S'accepta l'esmena tècnica? (Pausa.) S'hi incorpora, per tant, l'esmena tècnica per assentiment del Ple de la cambra.

I passàrem ara a votar el text de la Moció com ha estat llegida, amb la incorporació d'aquesta esmena tècnica. Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sexisme en els mitjans de comunicació

Passem seguidament al vint-i-sisè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sexisme en els mitjans de comunicació, presentada pel Grup Socialista. Per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per tal com la Moció, com sempre totes les mocions, figura literalment en el dossier de la sessió, he decidit fer una defensa d'aquesta Moció potser una mica atípic; espero la seva comprensió.

Primer voldria començar dient que s'ha definit –i jo estic d'acord amb aquesta definició–, s'ha definit el poder com aquella relació entre subjectes humans que, basant-se en la producció i l'experiència, imposa el dret d'alguns subjectes sobre altres mitjançant l'ús potencial o real de la violència física o simbòlica. Humilment voldria dir que aquesta Moció s'adreça, d'alguna manera, a atenuar la utilització d'aquest component simbòlic del poder, en aquest cas referit als mitjans de comunicació.

Voldria dir a continuació que sovint hi pot haver, potser, incomprensió, fins i tot en el gruix d'això que estem ara debatent, i penso que aquesta incomprensió, en bona part, està basada en un miratge molt estès que consisteix a pensar que avançar cap a la igualtat real suposa *de facto* haver assolit la igualtat real, i això no és pas així. Jo penso que tots i totes tenim experiències de taurons; de taurons en contra de la igualtat real n'hi ha al Priorat, al Maresme, al Pla de l'Estany, a diversos departaments de la Generalitat, en alguns ajuntaments, en determinats programes de ràdio i televisió, a seccions concretes dels mitjans de comunicació, a vegades també al Parlament i entre nosaltres.

El president

Prego als diputats i diputades que guardin silenci!

Punt 10

La Sra. Duch i Plana

Voldria dir una tercera cosa –i em repeteixo respecte a la defensa de la interpellació–, i és que sí que podem coincidir que els mitjans de comunicació són, a les acaballes del segle XX, uns agents socialitzadors de primer ordre, per tal com són el principal mitjà de coneixement del món exterior, de transmissió de valors i de pautes de comportament, segurament al costat de l'escola i de la família, però amb una preeminència creixent.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Dit tot això, i sense entrar a desgranar les propostes concretes que proposem, m'agradaria suscitar la reflexió dels diputats i diputades per tal d'orientar el consens al voltant de la Moció reproduint, llegint, una tipologia d'actitud d'homes i dones a l'entrada del segle XXI, que penso que són molt il·lustratives, aquestes actituds, la descripció d'aquestes actituds, que comparades –és blanc sobre negre–, comparades amb la imatge que es transmet en els mitjans de comunicació, provoquen el corollari lògic d'haver d'avançar en la línia que proposa la Moció; actituds d'homes i dones a l'entrada del segle XXI, una tipologia elaborada per la professora Joana Gallego Ayala i publicada en un llibre, *La dona a l'any 2000*, editat per l'Institut Català de la Dona.

Actituds d'homes i dones a l'entrada del segle XXI: les dones han provocat un canvi respecte al passat; els homes no s'havien proposat fer cap canvi. Les dones han fet un esforç important per incorporar-se al món públic; ells han assistit al canvi inquiets i nerviosos. Les dones han hagut de treballar el doble per aconseguir l'acceptació social; els homes s'adapten com poden a aquesta nova realitat social que no han iniciat. Elles no estan disposades a renunciar a les seves conquestes socials o de feina; ells a vegades les veuen, les perceben com a rivals. Les dones no estan disposades a renunciar a les seves vides familiars i afectives, mentre que ells han vist com desapareixia el model masculí de referència i s'han quedat sense models vàlids. Elles s'han tornat més exigents en les seves relacions afectives, i les relacions de parella han esdevingut més fràgils; els homes continuen sense saber què volen les dones. L'activitat de les dones és analitzada amb més rigor i, per tant, les dones creuen que s'han d'esforçar més que els homes per fer la mateixa activitat; mentre, hi ha hagut un augment relatiu d'homes que es coresponsabilitzen de les tasques domèstiques o de l'educació dels fills. Aquest doble esforç de les dones pot originar fortes tensions en el si de la família; en canvi, no s'ha produït una incorporació dels homes envers el món privat comparable amb la incorporació de les dones al món públic. La por de no ser suficientment valorades fa que les dones tinguin, de vegades, actituds més dures que els mateixos homes; paral·lelament ha crescut la inseguretat dels homes, les relacions que tenen amb l'altre sexe no són gens fàcils perquè ells mateixos no saben del tot quin paper han d'adoptar.

Podríem discutir segurament molt sobre aquesta tipologia, però jo crec que respon bastant a la veritat de les

coses, a aquesta revolució silenciosa del segle XX, segurament la revolució de més abast del segle XX. Per tant, al voltant d'aquestes qüestions s'han estructurat unes mesures concretes perquè la interpellació volia posar en relleu que ens semblava que calia impulsar més l'acció del Govern de Catalunya per tal de fer més fidel en els mitjans de comunicació..., per contribuir a impulsar aquest canvi de comportaments, etcètera.

Penso que ara serà segurament interessant veure quina recepció hi ha hagut per part dels grups parlamentaris a les propostes concretes, siguin d'observatori, siguin de mesures de recerca, siguin de mecanismes de col·laboració entre l'Institut Català de la Dona i el Consell Català de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, o el tema de l'auditoria, per veure una mica quin balanç fem de les coses i com avancem en el futur. Algunes d'aquestes mesures, el que preteníem era activar-les, incentivar-les, impulsar-les, concretar-les ja –algunes, evidentment, són propostes que estan, per exemple, en el tercer Pla d'igualtat–; són mesures normals, per altra banda, com totes les polítiques públiques, són mesures basades en l'experiència comparada d'altres països i, per tant, jo penso que és interessant. El sector més motivat està pendent una mica d'aquesta resolució, que podem considerar menor i sectorial, però penso que, pel que acabo de dir –i tots els diputats i diputades segurament poden coincidir, almenys, amb mi, en això–, no es tracta d'una mesura sectorial, petita i simbòlica, sinó que té un abast important. Si aconseguim això i, a mitjà termini, el Grup Socialista aconsegueix també –el Grup Socialista o altres grups de la cambra– avançar en altres lògiques des del punt de vista d'una educació no mixta, sinó coeducadora, probablement estarem preparant unes millors circumstàncies per tal de poder neutralitzar aquest miratge tan estès que la igualtat formal, la igualtat legal, pugui pensar-se que sigui la igualtat real, quan sabem que és molt més fàcil canviar una llei que canviar les mentalitats, que els processos de canvi de mentalitat són de llarga durada; però certament, si els mitjans de comunicació són un element socialitzador de primera magnitud, segur que tenen una gran importància a l'hora de la configuració de mentalitats i, per tant, aprovant això, avançant cap aquí, segurament estem posant unes bases sòlides per a aquest canvi de mentalitats absolutament necessari, absolutament imprescindible a l'alçada dels temps, per donar resposta a aquest canvi de gran abast que ha suposat la incorporació silenciosa però progressiva de les dones a tantes esferes de l'activitat social.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha presentat les seves esmenes. Té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Per, en nom de Convergència i Unió, posicionar-nos i fer la presentació de les esmenes, que suara intentaré explicar en cadascuna d'elles què és el que fem, perquè hem tingut la sort –jo diria– que en un tema tan delicat com aquest i de tanta

sensibilització per part de tots els grups de la cambra i del Govern de la Generalitat, com ho va demostrar el conseller Trias el dia de la contesta a la interpellació de la diputada Duch, com al llarg de l'actuació que està fent el Govern a l'entorn de tota la qüestió de la igualtat dona - home, doncs ens sembla que avui és un dia important i hem volgut fer un esforç d'apropament que penso que ens pot deixar satisfets, tant a la mateixa presentadora de la Moció com al nostre Grup, i, més enllà, doncs, a tots els grups i cadascuna de les diputades i diputats de la cambra que sempre –hi insisteixo– han mostrat tenir un interès especial en aquesta qüestió.

Per facilitar un pèl les coses, senyor president, el fet que podríem subscriure pràcticament la intervenció de la senyora Duch gairebé –gairebé– d'una forma unitària, el concretaré explicant què és el que el nostre Grup desitja que se sotmeti a votació, i això farà, segur, doncs, trobar aquell acord que, tal com deia, l'hem estat cercant al llarg d'aquests dies i que finalment fa molt poc, gairebé minuts, que hem pogut concretar.

El nostre Grup presentava una esmena al punt segon; aquesta esmena anuncio que la retirem per facilitar precisament l'acord; pel que fa referència a la segona esmena, que fa referència al punt número 3, quedaria recollida en una transaccional, que lliuraré en aquest moment també a la Mesa, que afectaria el punt primer de la Moció, el punt segon de la Moció i el punt vuitè, i la resta de punts, el punt sisè de la Moció, la diputada Duch s'ha compromès a retirar-lo, de la mateixa manera que jo –ho repeteixo– retiro la primera esmena. I el conjunt de les transaccionals que afecten els punts 1, 2 i 8 i l'acceptació per part de la senyora diputada de les esmenes que el Grup de Convergència i Unió havia fet als altres grups, dóna el text que hem elaborat, que s'ha elaborat, des de la primera actuació, que ha sigut, lògicament, com no podia ser d'altra manera, de la diputada presentant de la Moció, i que els altres grups estem convençuts que també s'hi afegiran.

Per tant, senyor president, li lliuro els punts que desitgem que siguin transaccionats, i si d'alguna manera pot facilitar la lectura de la cambra o la interpretació que puguin fer els diputats de la cambra, m'he permès també fer un redactat de tal com quedarien els punts que han estat transaccionats, les esmenes que han estat acceptades i, concretament, la no-aparició del punt sisè, que era el que la diputada Duch desitjàvem que retirés.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. La resta dels grups poden fixar ara la seva posició. Pel Grup Mixt, té la paraula la illustre diputada senyora Maria Olivares.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Una de les conclusions de la Conferència de Pequín de l'any 95, parlo ja de fa tres anys, era: «El paper dels mitjans de comunicació occidentals és promoure l'economia de mercat i la societat de consum». Aquesta era una de les conclusions a què s'arribava i en la qual les dones vam creure que teníem moltes coses a dir.

Va dir una cosa l'altre dia en la interpellació la illustre diputada senyora Duch, en la seva interpellació que ha donat lloc a la Moció d'avui..., com que les seves paraules podien ser considerades com a òbvies. Res més lluny de tot això, senyora Duch: ni per a mi, ni per als Verds, ni –n'estic segura– per a molts dels diputats d'aquesta cambra i per a totes les senyores diputades que la componen, no tenen res d'obvi les seves paraules. Tenint com tenen els mitjans de comunicació que avui ens ocupen una importància de primer ordre com a transmissors de valors i conductes, quasi jo diria més importància que la pròpia família, que la pròpia escola, pel que fa referència als infants, els joves, noies, ja que si comptabilitzem les hores que visualitzen aquest mitjà, comparades amb les que comparteixen amb les seves famílies o amb els seus educadors, entendríem la importància de la seva influència, i en aquest cas faig referència als mitjans televisius perquè són els que tenen un públic potencial majoritari. Lògicament que els diferents espais de comunicació s'han hagut d'anar adaptant a les transformacions que ha sofert la societat, i amb això voldríem ressaltar la influència que hem tingut les dones a millorar alguns aspectes, però continuem encara sotmesos i sotmeses a l'herència de la cultura patriarcal i tradicional de la qual tan difícil és deslligar-se'n. Segueix sent protagonista el prototip de model masculí que neutralitza la força del canvi que les dones proposem, davant d'una nova escala de valors dins la societat en què vivim.

I tot això passa existint com existeix un consell d'audiovisuals i un consell assessor de la Corporació de la Ràdio i la Televisió, on ni tan sols hi ha representació de l'Institut Català de la Dona, com deia l'altre dia la senyora Duch. És evident que tot això és insuficient.

Deia en la seva intervenció el conseller senyor Trias que es porta a terme una acció de denúncia d'aquells anuncis i programes que es consideren discriminatoris i vexatoris per a les dones, tant a les empreses com als organismes competents. Com seria, doncs, si no existís sin aquestes denúncies?

Ho repeteixo, senyors i senyores diputades: tot això no és suficient. S'obre un nou espai interessant. Avui en aquesta cambra s'ha aprovat la creació del Col·legi de Publicitaris i Relacions Públiques: potser en aquest cas sigui ingènua de pensar que alguna cosa pot fer al respecte; depèn de la sensibilitat de qui el compongui i de com ho porti a terme. És un altre aspecte que crec que pot ser interessant.

El que sí que és cert és que –tal com exposava la senyora Duch i adduïa el senyor conseller– cal un replantejament, i suposo que –com ha dit el Grup de la majoria a les seves esmenes– estem disposats a fer aquest replantejament, aquestes noves aportacions dels punts de les mocions que presenta la Moció avui, prioritàriament en la incidència de la publicitat i en els programes, el principal objectiu dels quals és la dona, moltes vegades vergonyosament utilitzada.

Els punts, doncs, que presenta la Moció, els donarem suport tant si s'accepten les esmenes presentades com si no, ja que creiem que han de ser aprovats, com sembla ser, i que facilitarien en certa manera un pas més en

aquest dur camí que les dones tenim per aconseguir una real expressió de la nostra pròpia imatge, plural i diversa dins la societat, i poder donar a conèixer també la diferent escala de valors que tenim quant als rols i conductes socials; en definitiva, la nostra realitat, en contraposició de la representació que la majoria de vegades gratuïtament se'ns fa.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president Pujol. Senyores i senyors diputats, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, em plau d'anunciar, en primer lloc, el vot favorable a aquesta Moció, amb la coincidència en el plantejament que la il·lustre diputada, la doctora Duch, va fer en el Ple passat, i al text literal d'aquesta Moció que se'ns ha presentat avui i del resultat que s'hagi pogut produir amb el consens del Grup esmenant.

De fet, com deia la doctora Duch, els mitjans de comunicació són avui dia l'agent socialitzador i formador segurament més influent, no només en les generacions que estan en el seu procés educatiu, sinó en la resta de generacions que conformen la nostra societat. I sense voler ser taxatiu i entendre que tot és matisable, el que és evident és que els mitjans de comunicació pel que fa a l'aparició de la dona en el seu context adopten una doble postura: una postura d'invisibilitat i una postura d'exhibició. Una postura d'exhibició de la dona com a cos, com a objecte, remarcant la seva funció merament reproductiva, i transmetent valors arcaics i caducs del que és la situació de la dona a la societat i el que hauria de ser. I, a la vegada, una funció d'invisibilitat, d'amagar tot sovint l'existència de dones en camps concrets, dels quals només es recorda l'existència d'homes, és a dir, amagar l'existència de dones creadores artístiques o amagant l'existència de dones en camps concrets. Només mirant les tertúlies, només mirant les tertúlies, fins i tot de caràcter pretesament polític, ens adonem sovint que l'aparició de la dona en aquestes tertúlies és més des de la voluntat de recerca de l'exhibició que des de la voluntat de la plasmació de l'opinió.

En aquest sentit, trobem absolutament encertada aquesta Moció. Sabem que ja hi ha organismes públics, i independents o no, que estan fent feines d'aquest tipus, sabem que ho està fent l'Institut Català de la Dona, sabem que ho està fent el Consell de l'Audiovisual, sabem de línies de recerca, en aquest sentit, d'universitats, però el que és evident és que com més s'entesti en aquesta direcció més aviat s'acabarà amb l'exhibició i més aviat s'assolirà la visibilitat.

En tot cas, votarem favorablement tots i cadascun dels punts de la Moció resultant. Permeti'm que els digui que em sap greu la desaparició del punt número 6. Potser ens hauria agradat una transacció també en el punt número 6: sí que s'estan fent a Catalunya en aquests moments diverses auditories; el que potser podríem

reclamar des del Parlament és que aquestes auditories es fessin públiques, o es coordinessin, o s'intentés que allò que apunten pugui tenir la seva influència en els mitjans de comunicació. Però, en tot cas, sigui com sigui, quan aquestes auditories estiguin finalitzades, també tindrem l'oportunitat de tornar-ne a parlar, i, en aquest sentit, doncs, reiterar el nostre vot favorable.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies. Senyores i senyors diputats, senyor president, abans de res –ho dic perquè, si les generacions venidores llegissin el *Diari de Sessions*, no es pensessin que estem amb un excés d'assistència del president Pujol en aquest Parlament–, feia referència al president Simon Pujol. (*Remor de veus.*)

En primer lloc, dir a la senyora Duch –perquè crec que cal aquesta explicació– que un grup parlamentari que disposa de diputades m'ha encarregat a mi com el seu portaveu per explicar quina és la posició que prendrà el nostre Grup Parlamentari respecte a la interpellació i la subsegüent Moció presentada.

I ho faig –no ho fa ni la Imma Mayol, ni la Carme Tolosana–, ho faig jo mateix com a home, perquè hem cregut que era convenient: en primer lloc, que representés la posició de tot el conjunt del Grup, i especialment el compromís i el recordatori que se'ns fa en aquesta interpellació i en la subsegüent Moció de la crítica necessària del que és el tractament dels mitjans de comunicació respecte a la qüestió de la dona.

Hom a hores d'ara accepta el paper fonamental que tenen els mitjans de comunicació en la construcció dels imaginaris col·lectius, en la producció i difusió de valors, de conceptes i d'idees, és a dir que els mitjans de comunicació en una societat com la nostra són fonamentalment generadors de cultura. I és des d'aquest sentit que tenen una especial importància i oportunitat els arguments donats per la senyora Duch en la interpellació, així com la Moció subsegüent que presenta. Creiem, amb ella, que cal visualitzar i difondre una imatge de la dona ajustada a la seva realitat i –com ella diu– plural i superadora dels estereotips tradicionals; una imatge de la dona actual que, alhora, inclogui aquells valors i actituds propis del seu gènere i propis de la seva condició exclusivament de ser dona. I és per això que el nostre Grup donarà suport al conjunt de la Moció i dels seus vuit punts.

Amb tot, ens agradaria recordar dos aspectes. En primer lloc, que a diferència de la Llei de creació de l'ens de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, a l'hora de negociar i consensuar la Llei de creació del Consell de l'Audiovisual de Catalunya vam poder incorporar els grups de l'oposició, que quedés clar que un dels

objectius que havien de tenir les formacions dels mitjans de comunicació audiovisuals era la promoció de la dona. I és més: en la mateixa Llei s'encarrega al Consell de l'Audiovisual de Catalunya que totes aquestes qüestions, i més les referides a la publicitat, siguin qüestions pertinents, diguéssim, de la seva pertinença, del seu control i el seu seguiment. Aquesta exigència jo crec que hauria de ser un element present dins del que és el treball parlamentari, dins del que és el control i seguiment que aquest Parlament fa d'aquesta institució.

I, en segon lloc, respecte a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que també surt en un punt de la Moció, dir que el nostre Grup creu que hi ha hagut una certa involució. Jo recordo que a l'època Quintà hi va haver una espècie de pacte no escrit que la nova radiotelevisió pública catalana no reproduiria aquells rols tradicionals de la dona en molts dels espais televisius, és a dir, la dona com a «florero», la dona només com a cos, com a objecte, etcètera. És cert que durant tot un seguit d'anys, especialment els anys d'inici de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, això es va respectar. Però també volem dir això, i això ha estat motiu de determinades polèmiques o intervencions o preguntes dins de la Comissió de Control de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que en aquest aspecte s'ha afluixat, que el que era aquell compromís, el que era aquella actitud de fer una radiotelevisió diferent, i, en aquest sentit de diferent, també el que era el tractament d'aquest tipus de qüestions, hi ha hagut una certa regressió, uns certs passos endarrere.

Creiem que aquesta Moció ens estimula a tots, ens esperona a haver de fer un seguiment més exhaustiu del compliment, diguéssim, que la nostra radiotelevisió pública en aquestes qüestions sigui exquisida, amb el respecte i la sensibilitat necessària.

I, per últim, com també deia el senyor Bargalló ara, nosaltres hauríem preferit votar el punt 6. Crec que hagués estat del tot oportú per a aquest Parlament poder fer aquesta auditoria, poder conèixer realment amb dades, amb estudis, amb analítica, quin és l'estat d'aquesta qüestió en el tractament que té per part dels mitjans de comunicació, per no només poder fer una crítica a partir del que és la percepció subjectiva que cada un de nosaltres pot tenir, sinó a partir –diguem-ne– del que són dades més empíriques i més contrastables. I segurament aquesta auditoria hauria revalidat i hauria reafirmat no tan sols el sentit de la interpellació de la senyora Duch, sinó la Moció que presenta.

Amb tot, pel sentit de possibilisme, el nostre Grup Parlamentari votaria els vuit punts de l'actual Moció, però, evidentment, votaria qualsevol tipus de transacció que permeti la correlació de forces actual d'aquest Parlament.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, es va dir en la substanciació de la interpellació per part de la senyora Duch, s'ha dit també aquesta tarda, el paper importantíssim que tenen els mitjans de comunicació, especialment la televisió, com a agent socialitzador, com a agent transmissor de determinades pautes de conducta social.

Van ser invocats –i han estat esmentats també aquesta tarda– els treballs fets pel Consell de l'Audiovisual de Catalunya en el sentit, específicament, per la Moció que avui ens ocupa, en el sentit d'analitzar quina és la presència d'actituds sexistes i estereotipades respecte a la dona en els mitjans de comunicació. El treball que ha fet el Consell de l'Audiovisual de Catalunya està referit a una qüestió específica, però sí que, per fer-lo, el Consell de l'Audiovisual va agafar uns paràmetres de definició del que és el sexisme i del que és transmetre missatges estereotipats respecte de la dona que em sembla que és prou interessant de recordar, per definir què estem analitzant respecte a la nostra televisió, i em sembla que ens adonarem que la Moció presentada pel Grup Socialista, concretament per la senyora Duch, pot ser realment de gran utilitat per lluitar contra aquesta pràctica que impedeix el tractament de la dona en un peu d'igualtat en el que són els mitjans de comunicació públics de Catalunya.

Com deia el Consell de l'Audiovisual –per fer-ne una aproximació–, en la publicitat de les joguines adreçades als infants, en la qual feia determinades discriminacions per veure si hi havien actituds sexistes, ens deia: «Considerem necessari adoptar per fer aquest treball, com a definició operativa de sexisme, aquella orientació que afavoreix un sexe en detriment de l'altre, actitud o acció que subvalora, exclou, subrepresenta i estereotipa les persones pel sexe. Existeix un sexisme explícit en els textos i en les il·lustracions quan o bé descriuen les persones en el context de funcions estereotipades que no reflecteixen la diversitat de rols existents o bé neguen la diversitat social amb la presentació caricaturesca de les imatges i dels rols masculí i femení.» I també considerava el Consell de l'Audiovisual que es tractava de donar aquest missatge sexista «quan aquestes imatges es limiten a presentar la situació existent sense qüestionar-la ni oferir alternatives, la qual cosa implica» –deia el Consell– «a més a més, acceptar les desigualtats».

Centrava el concepte d'estereotip dient que «és quelcom que es repeteix i reproduceix sense variar, que s'adapta a un model fix i general i que representa una opinió exageradament simplificada, una actitud afectiva o un judici no raonat. L'estereotip pot expressar-se» –deia– «a través d'un judici, opinió, d'un sentiment o d'una imatge.» En aquest sentit, feia l'advertiment que sovint s'ha volgut justificar l'existència d'aquesta mena de... –ho centrava en la publicitat, però, com he dit abans, ho agafava com a paràmetre per a tot el treball–, es vol justificar l'existència d'aquesta mena de missatges en la televisió, concretament, emparant-se en el fet que l'únic que es fa és actuar com a mirall de la societat en la qual neix i que no pot anar per endavant de la realitat.

Considero que aquesta precisió conceptual té una enorme transcendència si és aplicada a l'anàlisi d'un aspecte com és el sexisme. Perquè, recordem –i a això voldria afegir un altre element–, hem parlat de sexisme, hem parlat d'estereotips, però jo diria que en moltes ocasions, a més a més, el tractament que es fa de la dona en els mitjans de comunicació, també en els mitjans de comunicació públics de Catalunya, és un tractament absolutament vexatori. És a dir: aquella dona que, pel que sigui, pel seu pes, per tenir algun tipus de manca física, no respon a aquest ideal, a aquesta dona «florero» que abans el senyor Guillot ens exposava, sembla que és una dona fracassada, sembla que és una dona que no pot tenir cap mena d'èxit. I voldria recordar en aquest sentit la responsabilitat que tenen els mitjans de comunicació quan van transmetent aquesta imatge estereotipada de les dones en el creixement d'un problema de salut tan greu com és l'anorèxia i la bulímia. Voldria recordar que en una compareixença davant la Comissió del Procés d'Equiparació Dona-Home del doctor Toro, especialista de l'Hospital Clínic en aquesta matèria, ens deia que per primera vegada havien tingut ingressada una preadolescent. Ens parlava d'una nena de vuit anys que seguint aquests estereotips amb què ens van –permetin-me l'expressió col·loquial– «matxacant» des de la televisió pública, teníem ja casos d'anorèxia i bulímia en adolescents... o preadolescents, millor dit, de vuit anys.

I voldria també fer un altre punt per ressaltar la importància que té la Moció presentada avui per la senyora Duch. Segons els experts, el *target* de la majoria d'agressors sexuals no és tant el de satisfer una passió sexual amb una persona determinada, sinó que la motivació real és el d'imposar el seu poder sobre la víctima, i que això va molt lligat realment a aquesta consideració de la dona com a mer objecte sexual. Poso només aquests dos exemples, dos exemples que potser són els que ens poden generar més preocupació, però són dos exemples de fins a quin punt des dels mitjans de comunicació, especialment des dels mitjans de comunicació públics, es pot tenir una incidència de resultats molt greus en moltes ocasions en el que és la societat del nostre país.

Considerem també que l'orientació de la Moció de la senyora Duch en el sentit que es recull la realitat, aquesta revolució, la revolució silenciosa de les dones, que jo considero que és la revolució més important que s'ha produït al llarg del segle XX, considero que no hauria de ser ni tan sols quelcom plasmat en el tercer Pla d'igualtat per a les dones de l'Institut Català, sinó quelcom que realment fóssim capaços d'anar empenyent tots des d'aquesta cambra.

Per tant, anuncio el vot favorable del nostre Grup parlamentari a la Moció presentada per la senyora Duch.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per pronunciar-se sobre l'esmena transaccional anunciada pel senyor Codina, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Moltes gràcies, senyor president. Primer de res, agrair –i ho dic de veritat– l'actitud i l'esforç del diputat Codina a la recerca d'un consens que ha estat més possible a mesura que anava avançant el dia, cosa que em satisfà gratament. Agrair també el to i remarcar algunes coses de les que han esmentat els portaveus d'altres grups, l'èmfasi en els aspectes d'absència i invisibilitat del diputat Bargalló, el bon diagnòstic de la regressió en els mitjans públics del diputat Guillot, el to de la diputada Olivares en el mateix sentit i l'absoluta rigorositat de la companya Dolors Nadal quan esmenta els informes del Consell de l'Audiovisual, organisme de modernització del nostre sistema audiovisual, pioner i molt interessant.

Com ha avançat abans el diputat Codina, el Grup Socialista ha acceptat les esmenes de Convergència i Unió, esmenes 2, 3, 4 i 6, i hem arribat a una transacció –que em plau lliurar a la Mesa– respecte dels punts 1, 2 i 8. En aquesta lògica entre el possibilisme i el pragmatisme i l'acord parlamentari i el bon fer parlamentari, el Grup Socialista ha considerat pertinent retirar el punt sisè.

Jo accepto els retrets que els altres grups feien respecte de la conveniència d'haver mantingut el tema de l'auditoria. Evidentment, si figurava una auditoria és perquè pensàvem que, per tenir una diagnosi fidel i extensa del tema, calia fer-ho; però em consta que tindrem mecanismes en el marc del Consell de l'Audiovisual, en els estudis, en els dictàmens, per tal de reprendre aquesta qüestió.

Finalment, voldria..., no podria, no me n'aniria tranquil·la si no expressés un dubte existencial: el dubte existencial és que sovint no hi ha prou fermesa en el compliment de les mocions que el Parlament insta al Govern. M'agradaria que aquest dubte existencial s'esvaís en el temps, tal com s'ha esvaït el dubte sobre les possibilitats de consens que podríem acabar tenint amb el Grup de Convergència i Unió. Els emplaço, per tant, diputats i diputades de la majoria, a fer possible que no torni a tenir aquesta temptació de dubte existencial.

Agraint, per tant, l'esforç de tots els grups parlamentaris, jo penso que avancem a superar absències, a neutralitzar estereotips i a fer més visible aquest llarg esforç.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. L'il·lustre secretari primer de la Mesa farà lectura del text que es posarà a votació.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. El text que finalment desitja que sigui posat a votació la senyora Duch, a l'empara de l'article 135.1 del Reglament, ja que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, titular de les esmenes, no s'oposa a la seva tramitació, diria així, amb el benentès, senyora Tura, suposo, i senyor Codina... (*Remor de veus.*) Perdó: senyora Duch –excusíem les dues; és una fixació, com saben, que tinc des de

fa uns dies. Amb el benentès, dic, senyora Duch i senyor Codina, que, encara que el text parla dels punts se sobreentén que l'inici també forma part del...

Aleshores, diria així: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a difondre una imatge social de les dones ajustada a la seva realitat actual, l'existència de pluralitat i diversitat existent en el món femení, la superació d'estereotips tradicionals i la inclusió dels valors femenins com un patrimoni positiu i una potencialitat per fer una vida més humana. Per tal d'avançar en aquests objectius:

»1. Impulsar, tal com està previst en el tercer Pla d'actuació de Govern de la Generalitat de Catalunya per a la igualtat d'oportunitats per a les dones 1998-2000, la creació d'un observatori permanent sobre el tractament de les dones en publicitat i els mitjans de comunicació a Catalunya i difondre anualment els resultats obtinguts.

»2. Establir, mitjançant un acord marc, canals de col·laboració entre la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i l'Institut Català de la Dona, així com sensibilitzar les cadenes privades de ràdio i televisió per tal de potenciar una imatge de les dones més fidel a la realitat actual.

»3. Impulsar accions de recerca i sensibilització a les facultats de ciències de la informació.

»4. Fer arribar als mitjans de comunicació els estudis, propostes i recomanacions encaminades a evitar un ús sexista i androcèntric del llenguatge.

»5. Ampliar la base de dades de dones professionals i expertes en diferents àmbits i facilitar aquesta informació als mitjans de comunicació, per tal de potenciar la presència de les dones en aquests mitjans.

»6. Intensificar l'actuació d'ofici contra la publicitat que atempti contra la dignitat de les dones, i continuar amb les actuacions encaminades a promoure de manera positiva la transmissió d'imatges i continguts igualitaris.

»I 7. Aprofundir en les mesures que el Govern de la Generalitat està aplicant per tal de garantir que en la publicitat en què intervingui la Generalitat de Catalunya no inclogui imatges ni llenguatge discriminatori.»

El vicepresident segon

Gràcies, senyor secretari. Es posa, doncs, a votació aquest text en substitució de la Moció presentada pel Grup Socialista. *(Pausa.)*

Aquesta Moció ha estat aprovada per unanimitat de... *(Remor de veus.)* Doncs, procedirem... Un moment, un moment: procedirem a fer una altra votació, perquè sembla que alguns diputats no han pogut votar.

S'inicia la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament del Programa de gestió de residus municipals de Catalunya

Vint-i-setè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament del Programa de gestió de residus municipals de Catalunya; presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, per exposar la Moció té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la Moció subsegüent a la interpellació que va fer el nostre Grup Parlamentari amb relació al tema del desplegament del Programa de gestió de residus municipals de Catalunya consta de dues grans parts: una que serien els tres primers punts, que fan referència a una de les funcions que ha de tenir aquest Parlament, que és el de control de la feina de l'activitat política, de la gestió, del Govern de la Generalitat, i per altra banda la resta de punts serà, precisament, les d'impuls, la de proposar una alternativa al que nosaltres creiem que hauria de ser el desplegament del Programa de gestió de residus municipals de Catalunya. I, a més a més, en aquest aspecte parlàvem, sobretot, de temes com és la prevenció –aquest matí el conseller de Medi Ambient ens deia que nosaltres no fèiem propostes en aquest sentit; doncs aquí n'hi van unes quantes, sobre aquest tema, com en altres temes: a veure, doncs, si el Grup de Convergència i Unió hi dóna suport.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En els tres primers punts... –em refereixo al primer punt–, constatem l'incompliment, per part del Govern, dels elements essencials de la Llei 6/93, de residus, i del Programa de gestió de residus municipals de Catalunya, especialment en allò que fa referència a la instal·lació de deixalleries i separació de la brossa domèstica en dues fraccions, l'orgànica i la no orgànica, en els municipis de més de 5.000 habitants, i alhora, també, a l'incompliment dels programes d'educació i sensibilització ambiental i als de minimització de residus. Això no solament ho constata Iniciativa per Catalunya - Els Verds, sinó també la major part del municipalisme, la Federació de Municipis. I en el Congrés Català de Medi Ambient i Municipis es deixava clar, en una de les seves primeres conclusions sobre la gestió dels residus deia textualment: «És evident que serà difícil, quan no impossible, assolir els objectius programats inicialment a la Llei 6/93, de residus, i el Programa de gestió de residus municipals de Catalunya.» I, a més a més, denunciaven que és precisament la manca de suport del Govern de la Generalitat per aconseguir-los de manera generalitzada... La manca –explicaven– de polítiques de sensibilització i educació ambiental, de desplegament d'infraestructures, de lliurament de contenidors especials per a les recollides selectives al carrer o el recolzament –també denunciaven– nul als municipis i entitats supramunicipals per al desenvolupament dels seus plans de residus –locals, comarcals o metropolitans. Aquesta és una constatació del municipalisme, reunit en aquest Congrés Català de Medi Ambient i

Municipis, i també expressat per la Federació de Municipis de Catalunya. Sembla que queda clar: no és senzillament una percepció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds –que també ho és–, sinó també de la resta del municipalisme.

Al segon punt, dèiem que es constata que la Llei estatal d'envasos i residus d'envasos no soluciona l'importantíssim volum dels residus procedents dels envasos. Aquest és un element també importantíssim, i que nosaltres ja fa temps que varem denunciar, en tot el tràmit parlamentari en el Congrés de Diputats sobre aquesta qüestió. Hem de tenir en compte que els envasos i els residus d'envasos representen, especialment pel que fa al seu volum, un dels problemes més greus en el marc de la creixent generació de residus municipals. Per exemple, a l'àrea metropolitana de Barcelona els residus d'envasos i embalatges poden representar fins al 60% en volum de la composició de la brossa domèstica.

A més a més, la Llei 11/97 de què jo feia esment abans, doncs, incorpora a l'ordenament jurídic estatal les prescripcions de la directiva de la Comunitat Europea que estableix la responsabilitat dels productors i distribuïdors d'envasos en la gestió dels residus que generen com a conseqüència de la seva posada al mercat. A partir d'aquí, i del que diu aquesta Llei, la Junta de Residus, doncs, és l'ens competent per a l'autorització del sistema integrats de gestió, havent atorgat la corresponent autorització a Ecoembes el maig del 98 –això sí, autorització a Ecoembes sense la participació real i efectiva del món local en la signatura d'aquest conveni.

A més a més, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, en el tràmit parlamentari en el Congrés i el Senat, doncs, consideràvem que el sistema que s'ha adoptat, el sistema integrat de gestió, no era el més indicat, sinó que creïem que era el sistema de dipòsit, devolució i retorn el millor sistema per a la racionalització de la gestió dels envasos usats, cosa que nosaltres varem posar sobre la taula i que va tenir el vot en contra de Convergència i Unió i el PP, i aquest sí que és un element clau per no avançar en el procés de minimització en aquest tema dels envasos. Nosaltres creiem que aquest és un element clau per no solucionar d'una vegada per totes..., era una oportunitat perduda per solucionar d'una vegada per totes aquesta situació.

A més a més, també en aquest Congrés Català de Medi Ambient i Municipis es denunciava, precisament, aquesta situació, aquesta aplicació de la Llei d'envasos i residus d'envasos a Catalunya, i el conveni signat amb Ecoembes, no? I precisament demanaven, doncs, que s'ajustessin les aportacions econòmiques, els costos reals i la renegociació del sistema. Aquest és un element importantíssim i que no s'ha portat a terme. La no-participació del món local ha fet, evidentment, que aquest conveni no s'ajusti als costos reals i això impliqui una situació d'escanyament financer per part dels municipis.

A més a més, la Federació de Municipis de Catalunya, en una carta signada pel seu president, va fer la petició de replantejar tot el sistema, amb una reconsideració

dels procediments, els costos i la seva estructura. I fins i tot es va demanar que s'ajornés fins a final d'any el termini per a materialitzar l'adhesió de ple dret, amb efectes retroactius. Això ha estat impossible fins aquest moment per part del Govern de la Generalitat, que ha fet cas omís de les reivindicacions.

Però, malgrat tot –i aquí està la gran paradoxa–, malgrat tot, el 31 d'octubre, que és el termini fixat, els municipis i la major part d'entitats supralocals signaran aquest conveni. Perquè no tenen cap més remei que signar aquest conveni, si no volen patir –repeteix– un escanyament financer. O ho agafes tot o, evidentment, et quedes sense ni un duro per tal de potenciar aquesta recollida selectiva, per tal de potenciar les instal·lacions que fan referència als residus. I en el conveni es deixa clar: si signeu el 31 d'octubre, recuperareu les inversions que heu fet en instal·lacions retroactius, des del maig del 98 fins a finals del 98 –i, evidentment, també el 99. Aquest és l'esquer que se li posa al municipalisme, i evidentment no té cap més remei, doncs, que agafar-lo, perquè, si no –repeteix–, tindria molts de problemes, no solament per pagar tot el que ja s'ha fet, sinó fins i tot per avançar en aquest aspecte. Però –repeteix– ho faran, em penso que ho faran d'una manera clara i contundent, i a través de mocions, on faci falta, amb una adhesió crítica, denunciant precisament aquesta situació, que s'han vist abocats a signar, o que s'han vist abocats a portar a terme.

Els altres punts, doncs, ja fan referència a les propostes que fèiem nosaltres. Per això instàvem, doncs, el Govern, en el termini de tres mesos, a la revisió del Programa de gestió de residus municipals de Catalunya, per assolir tot un seguit d'objectius de minimització i reciclatge. I fèiem tot un seguit de propostes, que s'estableixen aquí: que tots els municipis de Catalunya de més de 5.000 habitants disposaran d'una deixalleria abans d'acabar l'any 2000; també que aquests mateixos municipis separaran la brossa domèstica en les fraccions de paper, vidre, envasos, orgànica i rebuig abans d'acabar l'any 2000; potenciar els programes d'educació i sensibilització ambiental; que els programes de minimització de residus domèstics aconseguiran a partir de l'any 2000 una reducció en el pes, del conjunt dels residus, del 2% anual –un element importantíssim per evitar la quantitat..., el percentatge que representen en les brosses els voluminosos–, i alhora també incorporar en el seu si els criteris d'altres plans de tractament avançats de residus, com és el Programa metropolità de gestió de residus municipals, que és un element clau, evidentment, en aquests moments, o el més avançat a tot..., a Espanya i evidentment també a Europa.

I els dos últims punts eren..., instaven el Govern a renegociar immediatament el conveni entre Ecoembes i la Junta de Residus per tal de millorar les aportacions econòmiques i estendre el sistema de dipòsit... I aquest és un element important que s'haurà de tenir en compte, com a mínim, per a aquells envasos que superin els dos litres: aquest seria també un element que ajudaria a superar aquesta situació. El mateix conseller deia i reconeixia en una carta al president de la Federació de Municipis que estava obert a analitzar i debatre qualsevol altra alternativa que poguéssim. Aquí tenim una

alternativa: veurem si ara, amb la intervenció delponent de Convergència i Unió, donen suport a aquesta alternativa que al conseller podria semblar-li que podia ser significativa.

I, per últim, instar el Consell Executiu a dotar d'una manera suficient el Fons de Gestió de Residus, perquè des del 96-97 s'havia de finançar..., aquest fons de gestió era la clau per finançar tot el procés, doncs, de recollida selectiva i tot el procés de totes les instal·lacions que fessin falta. Encara no s'ha fet, i això repeteixo que ha provocat molts de problemes als municipis per portar a terme la seva activitat en aquest terreny.

Aquestes són les qüestions que presentem nosaltres, repeteixo, de control i d'impuls de l'acció de govern, amb propostes clares, progressistes, i que podrien ser adoptades per aquest Parlament i, evidentment, instar el Govern perquè les portés a terme.

Esperem, doncs, el vot favorable de tots els diputats i diputades d'aquesta cambra.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No havent-se presentat esmenes, poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups: en primer lloc, pel Grup Mixt, i en primer lloc, la diputada senyora Maria Olivares.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, Els Verds partim de la base que el principal punt de la gestió de residus recau en la seva minimització, i que aquesta minimització està molt directament condicionada per la Llei d'envasos i embalatges, com ja s'ha dit –llei d'envasos i embalatges que ha estat aprovada pel Congrés de Diputats de l'Estat. Si, com ja s'ha dit també, hi afegim la manca de recursos econòmics destinats als municipis perquè puguin portar a terme els seus plans de residus locals, i la manca d'educació ambiental per part del Govern, que no la fa, o que no la fa prou bé, doncs –tot i que la Conselleria de Medi Ambient s'hi va comprometre, encara no ha fet cap campanya efectiva perquè els ciutadans redueixin els residus i rebutgin els envasos o embalatges innecessaris–, difícilment podem assolir els objectius marcats en aquesta nostra Llei del VI del 93.

Tots coneixem que s'han clausurat abocadors incontròlats, que s'han creat nous dipòsits controlats, alguna planta de compostatge, i alguna deixalleria... Però tot això és insuficient. L'altre dia ens deien des de la població de Piera que s'està preparant una deixalleria..., en una població de 8.000 habitants, fan una deixalleria amb tres contenidors i un espai tan reduït que no es poden moure. No es tracta de fer deixalleries: es tracta que resultin útils. Si parlem de les deixalleries, concretament, a Barcelona, són poques i distants dels barris. És de difícil accés per a les persones que no disposen de cotxe i que voldrien portar-hi algun material. Com podem arribar al reciclatge del 21,7% previst per a l'any que ve, si aquest any ha estat del 4%? Com podem arribar al 63% l'any 2006, si actuem amb aquesta marxa?

No tenim solucionat el problema dels residus municipals al nostre país, això està ben clar. I no podem badar. No sigui cas –com deia el diputat senyor Boada, o el doctor Folch– que els residus al final ens ofeguin. És d'esperar que la propera revisió del Programa de gestió, recollint els resultats i experiències que aportaran els plans comarcals, ens aclareixi la situació real –i que més voldríem nosaltres que estar equivocats...

Donarem suport als punts de la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya esperant que els altres grups de la cambra també ho fessin, tot i que Els Verds trobem en falta un esment específic al progressiu abandonament de la incineració, en el sentit expressat en el text de la proposta recentment presentada en aquest Parlament sobre la incineració de residus per la ILP, que recolzen més de 100.000 signatures, i que donen per suposat un dels principals objectius per a la minimització, reciclatge i tractament ecològic dels residus.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. També pel Grup Mixt té la paraula, des de l'escó, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Les interpellacions entre el senyor Boada i el conseller de Medi Ambient són sempre apassionants, i naturalment, aquesta, relativa a la gestió dels residus municipals, no n'és cap excepció.

El senyor Boada, durant la seva exposició, va al·legar tot un seguit d'incompliments de la Llei 6/93, especialment pel que fa referència a la instal·lació de deixalleries i separació de la brossa domèstica orgànica de la inorgànica en els municipis de més de cinc mil habitants. De fet, això fa referència al punt primer de la Moció, en el qual reclama la constatació d'aquest incompliment.

La implementació de deixalleries als municipis de més de cinc mil habitants mitjançant la instal·lació de les plantes necessàries la deixa molt clara l'article 46 de la Llei reguladora dels residus, de 15 de juliol de 1993, si bé la disposició final cinquena estableix una carència de tres anys. Igualment, la recollida selectiva dels residus municipals entre els orgànics i altres, per tal d'afavorir la valorització d'aquests residus, és contemplada a l'article 44 de la dita Llei, amb un període de carència de quatre anys i amb possibilitats, encara, d'una pròrroga de dos anys més.

El Programa de gestió dels residus municipals preveia a Catalunya la construcció d'una xarxa de més de dues-centes deixalleries abans de l'any 2000. En aquest sentit, el conseller, durant la substanciació de la interpellació, va parlar de 62 deixalleries en funcionament, 34 en construcció i 75 en tramitació. Suposant que totes estiguessin en servei d'aquí a l'any 2000, que tampoc falta massa –i, per tant, probablement sigui massa suposar–, la quantitat exacta de deixalleries fóra de 171. 171, encara que s'hi apropi, no són 200 i, per tant,

6550

si som escrupolosos pel que fa al funcionament d'aquestes instal·lacions, és cert allò que pretén que es declari el Grup d'Iniciativa per Catalunya. També és cert pel que fa als programes de minimització de residus. I, pel que fa als programes d'educació i sensibilització ambiental, com que aquí no es poden utilitzar mesures matemàtiques, i la valoració és molt més subjectiva, és difícil arribar a alguna mena d'acord.

Naturalment, el senyor Boada no es conforma amb la constatació, sinó que pretén posar remei a aquesta situació i ens proposa al seu punt quart de la seva Moció tot un seguit de fites, que de tota manera tampoc són gens innovadores, perquè al capdavant el que aquí es discuteix, fora del tema de la Llei dels envasos, no són qüestions filosòfiques –en les quals, en el què cal fer, hi ha acord de fons–, sinó la materialització d'aquestes polítiques acordades, si es compleix o no es compleix allò que està programat. I, per tant, la Moció pretén posar nous terminis a uns objectius que ja plantejava la Llei de 1993.

De fet, estem parlant de la capacitat del Govern de destinar els recursos suficients per tal de complir aquells programes en els quals, fonamentalment, tothom està d'acord. I aquí ensopeguem una vegada més amb l'objectacle de sempre, que és el de les dotacions pressupostàries, víctimes d'un mal finançament general de la Generalitat, que, mentre no resolguem, continuarem fent bons programes, plantejant-nos objectius ambiciosos, per trobar-nos, en el termini fixat, amb una sabata i una espardenya.

Crec, de tota manera, que en aquest tema podem avançar. Crec que una part molt significativa dels ciutadans estan mentalitzats de la problemàtica que representen els residus i que hi ha una bona disposició per part seva a col·laborar en la recollida selectiva i facilitar la valorització dels residus.

Per tant, nosaltres, des del Partit per la Independència, votarem favorablement els punts primer i quart de la Moció i, en canvi, ens abstindrem en el punt tercer, perquè en el tema dels envasos creiem que cal donar un marge de confiança al desenvolupament de la Llei i comprovar la seva efectivitat, que finalment és el que cal tenir present. I igualment ens abstindrem en el punt tercer, perquè creiem convenient –igual que en el punt anterior– donar més temps de confiança per observar com es desenvolupa el compliment del conveni.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Votarem favorablement a aquesta Moció, tot i que he de reconèixer que ens incomoda; ens incomoda, aquesta Moció, perquè hi ha una part de raó en tots i en cada un dels punts i una part, al nostre entendre, que és de responsabilitat compartida.

És a dir, aquí es fa un plantejament Govern de la Generalitat - municipis que al nostre entendre no és així; és a dir, hi han alguns municipis que, efectivament, es preocupen dels temes de tractament de residus, molt, fins i tot superant les mancances que té el Govern de la Generalitat, però hi han alguns municipis que no se'n preocupen gens.

I això és així. I per exemple, en tot el que fa referència a la instal·lació de les deixalleries en aquests moments, en el que és l'àrea metropolitana, queden més del 50% de deixalleries per poder-se assignar, i no es poden assignar perquè no hi ha cessió de sòl dels municipis. I que hi hagi cessió de sòl o no hi hagi cessió de sòl és dels municipis. Una altra cosa seria que el Govern de la Generalitat no contribuís econòmicament amb la part que li pertoca, tot i que bàsicament, bàsicament, el que hi ha és una aportació de recursos de la Unió Europea, en un 80% en fons de cohesió i en un 50% en altres tipus de fons.

I això ha arribat a una situació que, per exemple, a l'àrea metropolitana és dramàtica, i és que tots aquells que no estiguin assignats el 31 de desembre es perdran, i es perdran les inversions europees, i insisteixo que, d'això, l'única responsabilitat no és del Govern de la Generalitat.

D'altra banda, una bona part, per dir això, només, una bona part d'aquesta Moció és una moció ja presentada el març del 97, i és una moció del març del 97, quan es fa referència en diverses ocasions a tot el que és el Congrés Català de Medi Ambient i Municipis.

I aquí tornen a haver-hi coses que estan bé i coses que no estan tan bé, pel que fa referència a això. Nosaltres estem d'acord que la LERE no funciona, estem totalment d'acord que la LERE és una mala llei pel que representa la recuperació d'envasos. Ho és. I ho és també tot el que és el sistema integrat de la gestió, que sí que ha signat i sí que en té la responsabilitat la Junta de Residus amb relació a Ecoembes, perquè hi ha una limitació sobre el porta a porta en la recollida d'envasos que és molt important a Barcelona i a Catalunya, perquè s'han acordat 5.000 tones/any en paper i cartró, i se'n generen moltes més, i, per exemple, no s'ha acordat res sobre residus d'envasos i s'han acordat enguany 2.000 tones i 5.000 tones l'any que ve en vidre, quan se'n genera molt més.

Per tant, estem d'acord que la LERE no és una bona llei i estem d'acord que el sistema integrat de gestió no té tampoc una bona resolució del cas. I també estem d'acord que hi ha una repercussió econòmica inferior a la que hauria de ser sobre els productors d'envasos i embalatges, envasos i residus d'envasos, perquè, al cap i a la fi, el que paguen és el diferencial del que costaria fer el tractament normal amb relació al tractament selectiu; és a dir, no paguen tot el tractament tal com hauria de ser, sinó que només paguen aquest diferencial. I, en conseqüència, creiem que això impedeix clarament el que és la recollida selectiva correcta i profitosa, que hauria de cobrir molt més d'aquest nemi 5% sobre el qual s'està de mitjana actualment. Però, per posar una exemple, a l'Ajuntament de Barcelona, o al municipi de Barcelona no s'arriba al 3%. I hi han dife-

rències substancials: per exemple, Castelldefels arriba al 20%. Hi han, doncs, diferències molt substancials en funció dels municipis i de les actituds dels municipis.

A banda d'això, objectius de minimització, una altra mancança de la LERE. Efectivament. Efectivament, la minimització queda molt bé que surti a les lleis, igual que l'educació ambiental, però després no hi han inversions; no hi han inversions ni procedents del Govern de la Generalitat, ni hi han inversions procedents del Govern central, ni hi han inversions en molts municipis. I això és així, això és així. I torno a dir que n'hi ha alguns que ho fan i ho fan molt bé, i torno a dir que n'hi ha alguns que no ho fan i ho fan pitjor que el que fan des del Govern de la Generalitat, que, per descomptat, no són cap model a seguir.

A banda d'això, recollida d'orgànic. Qui fa recollida d'orgànic? Qui fa recollida d'orgànic? Quins municipis estan fent recollida d'orgànic? Per exemple, l'Ajuntament de Barcelona ha fet un intent de recollida d'orgànic, ha fet una planta pilot de recollida pneumàtica a Gran de Gràcia. Magnífic! Com es fa aquesta recollida? Es fa amb unes bosses d'escombraries molt sòlides perquè es puguin xuclar des del sistema pneumàtic. Què passa? Que no tenim cap planta de compostatge de matèria orgànica que estigui preparada per tancar bosses. I aquesta és tota la recollida en matèria orgànica que es fa a Barcelona: un milió i mig d'habitants.

Per tant, és veritat que s'ha de recollir la matèria orgànica i és veritat que la Junta de Residus té la responsabilitat de posar els contenidors de recollida selectiva de matèria orgànica, però és veritat també que hi han altres municipis, per exemple el de Molins de Rei, que sí que se n'han sortit en la recollida de matèria orgànica, i sí que han establert un sistema de recollida de matèria orgànica que els funciona, i sí que els funciona la planta de reciclatge i de compostatge que hi ha a Torrelles.

Per tant, al nostre entendre, tots els punts que vostè presenta són certs, tots, per això hi votarem a favor, però no tota la responsabilitat que hi ha darrere d'aquests punts és única; hi han responsabilitats compartides entre els ens locals i el Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, surto a posicionar-me en nom del Grup Parlamentari Popular, des d'aquí a la tribuna, en la Moció que avui se'n presenta per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, a través del diputat Joan Boada.

Vam escoltar atentament la interpellació i el cert és que, evidentment, aquest Parlament aprova tot un conjunt de lleis, moltes vegades –i en això hi coincidim–, que després portar a la pràctica als municipis els és molt difícil, perquè no es té en consideració ni es té el tracte

adient i adequat, des del nostre punt de vista, vers els municipis, i això realment comporta unes mancances difícils de resoldre per als municipis, que estan comportant a més solucions a problemes que no els corresponen, per competència, a ells.

Ara bé, coincideixo amb el diputat senyor Portabella. Anem a veure, vostè, en el primer punt, diu: «Constata l'incompliment per part del Govern...» Bé, jo no m'atreveixo, nosaltres, des del nostre punt de vista, no coincidim en aquest plantejament. Anem a veure, el compliment pot ser millor o pitjor, però incompliment no!, incompliment de cap manera.

Perquè, escolti'm, les dades que nosaltres tenim –i és veritat el que deia el senyor Portabella– és que, per un costat, els terrenys els ha de cedir l'ajuntament, i vostè sap que hi han ajuntaments que han fet les cessions de terrenys i altres ajuntaments que no les han fet i que, per tant, hi ha una responsabilitat, com a mínim, compartida. En això coincideixo totalment i absolutament.

Jo li he de dir, per experiència com a alcalde, que vam fer les cessions i immediatament va haver-hi una col·laboració per part del Departament, en la qual hi ha hagut unes subvencions i tota classe de facilitats en aquest aspecte en el conjunt... No, no, de diferent signe, li puc parlar de diferents municipis –en això he de ser clar– a la comarca del Maresme, que és la que més conec. Però és que, a més a més, anem a veure, en el conjunt de Catalunya –si no m'equivoco, i ho dic amb certa..., vull dir, no tinc els números exactes, ni molt menys, però li ho puc dir així per damunt–, home, hi ha onze mil contenidors d'envasos, disset mil de vidre, setze mil de paper cartó... És clar, dir «s'ha incomplert», «no s'ha tirat endavant», «no s'ha fet res», la veritat, nosaltres no hi estem gens d'acord.

Crec que es podria millorar, indiscutiblement, i si el contingut d'aquesta Moció hagués sigut diferent també potser el nostre posicionament hauria sigut diferent. Però amb aquesta categòrica afirmació d'incompliment no hi estem d'acord.

En el segon punt constata que la Llei estatal d'envasos i de residus d'envasos no soluciona l'importantíssim volum de residus procedents dels envasos, i que el sistema integrat de gestió pel qual opta la Llei retalla notablement la responsabilitat dels fabricants sobre el producte... Bé, jo haig de dir, en aquesta qüestió, que aquesta Llei ha entrat en vigor l'1 de maig de 1998, i jo entenc –i el nostre Grup entén– que ningú, des d'un punt de vista objectiu, pot dir si hi ha hagut temps material, temps material, per valorar resultats i treure'n conclusions. Estem parlant de fa uns mesos; per tant, entenem que no. I és cert que s'han portat a terme convenis en aquest sentit, per complir la normativa europea i la Llei bàsica estatal –que està per damunt de les lleis d'aquest Parlament– d'envasos i residus d'envasos.

En el punt 3 es parla del conveni signat amb Ecoembes: bé, doncs si aquest ha sigut un conveni signat amb Ecoembes, jo li haig de dir que nosaltres hi estem d'acord. Haig de dir que l'oposició no ha sigut ni de la Federació ni de l'Associació de Municipis, no hi ha hagut oposició, no hi ha hagut cap acord d'oposició, en aquest sentit; el que sí que hi ha hagut és que se'n

donava un temps determinat, als ajuntaments, per signar-lo —és cert, amb caràcter retroactiu. D'uns ingressos que en l'elaboració inicial dels pressupostos ni ens pensàvem que podríem ingressar —i que..., bé, doncs benvinguts, aquests diners, als municipis—, i que a partir de l'1 de gener de l'any 2000 es podran revisar, segons marca la legislació, que a més és una legislació a nivell estatal. Li poso com a exemple la meua població, que això ha significat uns ingressos de dos milions de pessetes; no és molt, no és molt, però, quan no rebíem res, doncs, alguna cosa és.

En això de «Tots els municipis de Catalunya de més de 5.000 habitants disposaran d'una deixalleria abans d'acabar l'any 2000», està..., evidentment s'està actuant en aquesta línia, i haig de dir una altra vegada que les competències són de qui són, que aquí hem de defensar l'autonomia municipal, que governar és marcar prioritats, i en algun cas concret, doncs, algun ajuntament no ha fet aquestes cessions de terreny perquè tenia altres prioritats a fer, segurament, i que posteriorment, doncs, ja les farà, i aleshores és quan es portarà a terme la construcció de les deixalleries corresponents.

En els programes d'educació i sensibilització ambiental, bé, dir-li que ajuntaments —per un costat—, consells comarcals —per un altre costat— i també el Departament —per un altre costat— han tirat endavant campanyes d'aquestes característiques; jo en conec bastantes. I, a més, li haig de dir que a nosaltres, com a mínim, ens han vingut a donar tot un conjunt de conferències, a cost zero, a cost zero, a l'Ajuntament de Sant Andreu de Llavaneres. (*Veus de fons.*) No, li poso un exemple, li poso un exemple, i haig de dir-li que qualsevol ajuntament que ho demani...

Quant a un dels altres apartats, el tema dels residus domèstics, que parla d'una reducció del 2% anual, bé, hi ha una llei bàsica que parla del 10% anual. I aquesta Llei és a nivell d'Estat; jo comprenc que vostès, tant en això com també en els sistemes de portar-se a terme, potser, de gestió, no hi estiguin d'acord, però per això hi ha un Congrés de Diputats, i allà es decideix, allà es vota, allà es va a votar i, per tant, escoltin, anem a veure: nosaltres creiem que és la posició més adient de totes.

Escoltin, anem a veure, en el punt sisè, que s'insta el Consell Executiu a dotar d'una manera suficient el Fons de Gestió de Residus, jo li haig de dir, i nosaltres ja ens n'hem ocupat... Des de l'any 1993, més de 15.000 milions de pessetes, s'han invertit, però a més nosaltres ja ens n'hem ocupat, en les negociacions pressupostàries corresponents que es porten aquests dies, d'aconseguir que hi hagi uns diners determinats i concrets —i concrets— precisament per tirar endavant totes aquestes accions. I, a més a més, tenim coneixement del Decret de creació de fons de gestió de residus, que està en fase de tramitació, i d'una comissió de seguiment que es constituirà immediatament.

Per totes aquestes raons, vull dir, el nostre Grup Parlamentari considera que no podem donar suport a cap dels punts que vostès presenten.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Joan Ferran, que ho farà des de l'escó.

El Sr. Ferran i Serafini

Des de l'escó mateix, senyor president. Senyores i senyors diputats, ens trobem novament davant d'un debat mediambiental, on es constata que en la pràctica el Govern no ha aplicat adequadament els continguts —almenys teòrics— de lleis que van ser considerades com a molt importants: ens referim específicament a la Llei de residus 6/93, que al nostre entendre va ser un avenç innegable en el concepte de gestió, tractament i eliminació de residus. Nosaltres considerem que no s'han fet els esforços pertinents per disminuir els residus, per minimitzar-los, i en alguns casos s'han introduït elements que no condicionen el mercat i que, per tant, mantenen la tendència a l'increment dels residus, que és el fet de la Llei estatal d'envasos.

El nostre Grup va presentar el març del 97 una moció en la qual ja es plantejaven alguns aspectes dels que avui estem debatent aquí. Nosaltres dèiem aquell dia que no es donava el suficient suport i els recursos necessaris a l'Administració local per introduir la nova gestió, i que hi havia una dotació insuficient del Fons de Gestió de Residus, i una insuficient aportació al món municipal dels recursos procedents dels fabricants d'envasos. Dèiem en aquella Moció que calia revisar el Programa de gestió de residus municipals de Catalunya, que assignés uns nous objectius de minimització i reciclatge, i que aconseguís un veritable compromís i esforç del Govern de la Generalitat per complir-lo.

I, dit això, senyores i senyors diputats, lamentar que un any i mig més tard de l'aprovació d'aquella Moció —d'aquella Moció que va votar tothom, fins i tot el Grup de la majoria— ens trobem en una situació com l'actual, d'incompliment. Nosaltres pensem que això és una nova demostració d'una manca d'acció decidida respecte a aquesta qüestió i, per tant, ens veiem, consegüentment, abocats a votar afirmativament la Moció que ens ha presentat el Grup d'Iniciativa.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em pertoca a mi de posicionar el Grup de Convergència i Unió amb relació a aquesta Moció subsegüent a la interpellació al conseller de Medi Ambient sobre el desplegament del Programa de Gestió de Residus Municipals a Catalunya. Ja els avanço d'antuvi que la posició del Grup de Convergència i Unió, evidentment, serà un vot negatiu.

Aquest matí el diputat senyor Boada Masoliver, en la interpellació que també feia al conseller de Medi Ambient, quedava sorprès pel fet que no haguéssim presentat cap esmena, i pel fet que ell intuïa que votaríem que

no. No se sorprengui: els termes en què està redactada aquesta Moció, i sobretot els termes en què es va formular la interpellació de l'altre dia, no ens donen massa marge de maniobra. No ho ha enfocat bé, senyor Boada: és la dialèctica dels bons i els dolents, dels que ho fan tot bé i dels que ho fan tot malament. I justament aquesta concepció de les coses ens sembla que és radicalment contrària a l'esperit que va fer que aquest Parlament, amb una molt àmplia majoria, aprovés en el seu moment la Llei 6/93, de gestió dels residus.

Era un model que fixava una distribució de competències entre les diverses institucions que actuen a Catalunya: a la Generalitat, en la matèria de gestió de residus municipals, li pertocaven la planificació, el foment i l'impuls; als ens locals, la titularitat de la gestió. Una llei extraordinàriament respectuosa amb l'autonomia local. I em sembla que el legislador, aquest Parlament, feia un mandat clar, tant al Govern de la Generalitat com als ens locals, feia un mandat d'implementar de forma progressiva i concertada un model de gestió, que és un model de gestió que funciona, que està transformant –i això és innegable, i el conseller l'altre dia hi aportava dades– la fesomia d'aquest país, des del punt de vista de gestió dels residus. I aquí apareix la figura del Programa de gestió de residus municipals, una figura..., un programa-marc d'orientació, que posteriorment ha de ser implementat pels ens locals, pels consells comarcals, pels ajuntaments, a través dels seus programes concrets de gestió.

Vostè parla de necessitat de modificar-ho... Home, ho modificarem en la mesura que tinguem clar com s'estan desplegant aquests programes, que són els que gestionen directament els ens locals. Vostè demanava, sobre la base de l'experiència del Programa metropolità, d'incorporar-hi totes les millores: no només sobre la base del Programa metropolità; hi ha molts altres programes impulsats per consells comarcals que aporten coses molt innovadores i molt interessants per ser tingudes en compte per aquest Programa de gestió dels residus.

Vostè ens vol abocar a una dialèctica extraordinàriament negativa, la que deia. Nosaltres no caurem en aquesta temptació, de dir quins són els ajuntaments que ho fan bé, quins són els ajuntaments que ho fan malament; no hi caurem. Agraïxo també la intervenció del senyor Portabella –l'ha feta ell, no la fem des del Grup que dóna suport al Govern–: ha esmentat un ajuntament que té les eines, té els instruments... Home, per què hi ha ajuntaments que ho fan més bé i d'altres no? –no entraré a esmentar quins són els ens locals que se'n surten i quins són els que no.

Per tant, en el punt 1 i el punt quart, li hem de dir que no. No vull recordar quins eren els arguments que deia el conseller –hi ha una transcripció que tots tenim a la nostra disposició, de quins són els arguments que va donar.

I, si entrem a avaluar els terminis, els terminis que només depenien del Govern de Catalunya s'han complert. Aquells serveis públics, aquelles plantes que havien de tractar aquells residus la gestió dels quals era considerada serveis públics –el tema de les piles i les làmpades

fluorescents, el tema dels frigorífics, el tema de la planta de recondicionament i recuperació de residus en petites quantitats... Aquesta no és una dialèctica que em sembla que vagi a afavorir absolutament ningú, i menys l'objectiu que perseguia aquesta Llei en el moment en què la vam aprovar.

De deixalleries s'han donat dades: 62 en funcionament, 34 en construcció, 75 en tramitació, Ordre del 7 d'abril del 98 que dóna ajuts concrets... I podem fins i tot arribar que, a finals de l'any que ve, no només es donin ajuts als municipis més grans de 5.000 habitants, tal i com preceptua la Llei reguladora dels residus, sinó també a aquells municipis més grans de 2.000 habitants.

Podríem parlar, també, de recollida selectiva, de l'esforç en el lliurament de contenidors –hem arribat a *ratios* significatives, d'un contenidor per 500 habitants–, o del que és la recollida selectiva voluntària de paper i de vidre. A nivell de matèria orgànica és un tema complicat, i aquí hi ha tota la construcció de les plantes de compostatge, i aquí, en aquells llocs on hi ha plantes de compostatge, s'està demostrant que estem avançant de forma coordinada amb els ens locals titulars d'aquesta gestió. Amb campanyes de sensibilització i conscienciació, que existeixen, que hi són, no només referides a la recuperació, a la recollida selectiva de matèria orgànica, sinó també de les altres fraccions –ho vaig dir en una proposició no de llei que es va substantiar ara fa pràcticament un any: s'han distribuït per tot el país, a través de diverses ordres, s'han distribuït al voltant de cinc, sis milions de tríptics. Per tant, em fa l'efecte que aquests plantejaments no ajuden –torno a dir-ho un altre cop–, no ajuden gaire.

S'ha parlat del Fons de Gestió. El conseller ho va dir l'altre dia, i el diputat Víctor Ros, del Partit Popular, també s'hi ha referit: s'està tramitant el decret de creació d'aquest Fons –que serà un fons..., home, que, després de l'aprovació d'envasos i embalatges, això quedarà molt clarament percebut–, i també serà constituïda en breu la comissió de seguiment.

15.000 milions des de l'any 1993, no a través del Fons, però sí a través de subvencions –que han existit–, a través de constitucions i aportacions de consorcis per a la gestió de residus municipals, de convenis, d'infraestructures... Això, senyor Boada Masoliver, no ens ho pot rebatre de cap de les maneres. Que els ritmes costa més d'impulsar-los, és evident, però em sembla que tots plegats estem implicats en aquesta línia.

I acabo referint-me als punts 2, 3 i 5. Em permeto un qualificatiu: inèdits, senyor Boada. Des de qualsevol judici mínimament sensat no es pot constatar el fracàs d'una llei que va entrar en vigor el passat 1 de maig. Independentment que els seus coreligionaris de Madrid hi votessin en contra, no és seriós parlar des de la intuïció amb meres declaracions retòriques; es parla amb dades, i en aquests moments no hi ha les dades suficients per poder-ne fer l'avaluació corresponent.

I respecte al conveni de la Junta de Residus amb Ecoembalajes, home, vostès ja han expressat les seves reserves; en aquests moments s'hi estan adherint ens locals, consells comarcals... Vostè ha parlat de la Federació de Municipis, que hi donarà un suport crític –su-

6554

port crític, «crític», hauríem de veure aquest terme exactament què vol dir. Vostè parla d'esquer, intenta edulcorar...; el fet és que ho tirarem endavant i aquest model de gestió intenta fer que ens obsessionem, sobretot, amb l'eficàcia per tal de maximitzar els recursos.

I acabo, acabo dient que a nivell de terminis podem entrar en discussió, però nosaltres sobretot el que volem prioritzar és que estem transformant realment aquest país en un tema molt concret, en el tema de gestió de residus. No estem esmenant, no estem ampliant, senzillament estem incorporant, que no existia, un model de gestió de residus que faci d'aquest país un país més sostenible.

Moltes gràcies, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, procedirem a la votació de la Moció. Vull demanar al Grup Mixt..., m'ha semblat que demanaven votació separada de l'apartat número 3. És així? Del número 3 respecte als altres. Hi ha algun...

El Sr. Tugues i Boliart

Perdó, senyor president, els punts números 2 i 3 conjuntament.

El president

Els punts números 2 i 3 conjuntament; d'acord. Hi ha alguna petició més de votació separada? Per tant, votarem en primer lloc aquests dos punts, el punt número 2 i número 3 i, després, la resta de la Moció.

Senyores diputades, senyors diputats, preparin-se per a la votació.

Iniciem la votació dels punts números 2 i 3...

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut refusada per 29 vots a favor, 49 en contra i 2 abstencions.

I no em queda més per dir que les paraules de rigor... Perdó, queda la resta de la Moció per votar.

Iniciem la votació.

Aquesta part de la Moció, la resta de la Moció, ha sigut refusada per 33 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Senyores i senyors diputats, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de vuit del vespre i set minuts.